Introduction of Bills.

Sri R. M. PATIL (Minister for Development, Panchayat Raj and Municipal Administration).—I beg to introduce the following Bills :

1. The Bangalore Water Supply and Sewerage (Amendment) Bill, 1965.
2. The City of Bangalore Municipal Corporation (Amendment) Bill, 1965.
3. The Channarayapatna Town Municipality (Alteration of Limits) Validation Bill, 1965.

Mr. SPEAKER.—The Bills are introduced :

Sri D. DEVARAJ URS (Minister for Transport and Tourism).—I beg to introduce the Mysore Maternity Benefit Repealing Bill, 1965, which has been published in the *Mysore Gazette*, under rule 64 of the Rules of Procedure and Conduct of Business in the Mysore Legislative Assembly.

Mr. SPEAKER.—The Mysore Maternity Benefit Repealing Bill, 1965 is introduced.

Motion Re: MEASURES TO STEP UP FOOD PRODUCTION AND TO PREVENT ANY SCARCITY IN THE STATE.

ಶ್ರೀ ಡಿ. ಎಂ. ಸಿದ್ಧಯ್ಯ (ಬಿಳಿಗೆರೆ).—ಮಾನ್ಯ ಸಭಾಪತಿಗಳೆ, ನಾನು ಈ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಈ ಸೂಚನೆಯನ್ನು ಮಂಡಿಸುತ್ತೇನೆ.

"ಆಹಾರ ಉತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಲು ಮತ್ತು ಯಾವುದೇ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲುಂಟಾಗುವ ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯ ಅಭಾವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟಲು ಸರ್ಕಾರದವರು ಎಲ್ಲ ಕ್ರಮಗಳನ್ನೂ ಕೈಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಈ ಸಭೆಯವರು ಶಿಫಾರಸ್ಸು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ."

Mr. SPEAKER.—Motion moved :

"That this House recommends to the Government that they should take all measures to step up food production and to prevent any scarcity in the State at any time."

† ಶ್ರೀ ಡಿ. ಎಂ. ಸಿದ್ಧಯ್ಯ.—ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೆ, ಈ ನಿರ್ಣಯವು ದೇಶದ ಹಿತದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಬಹಳ ಪ್ರಾಖ್ಯವಾದಂಥ ನಿರ್ಣಯ. ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಈಗ ಒದಗಿರತಕ್ಕಂಥ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಾವು ನಮ್ಮ ದೇಶವನ್ನು ಆಕ್ರಮಣ ಮಾಡಿದ ಪಾಕೀಸ್ಥಾನೀಯರನ್ನೂ ಮತ್ತು ಚೀಣೀಯರನ್ನೂ ನಮ್ಮ ದೇಶದಿಂದ ಹೊಡೆದಟ್ಟುವುದು ಎಷ್ಟು ಮುಖ್ಯವೋ ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಮುಖ್ಯ, ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಆಹಾರವನ್ನು ನಾವು ಉತ್ಪಾದನೆ ಮಾಡಿ ನಮ್ಮ ಕಾಲಿನ ಮೇಲೆ ನಾವು ನಿಲ್ಲುವುದು. ಪರಕೀಯರ ಸಹಾಯವನ್ನೇ ಯಾವಾಗಲೂ ಅಪೇಕ್ಷೆ ಮಾಡಿ ನಾವು ಜೀವಿಸತಕ್ಕದ್ದು ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟು ಗೌರವಯುತವಾಗಿ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಯಾವ ದೇಶ ಆಹಾರದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾವಲಂಬನೆಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ, ತನಗೆ ಬೇಕಾದ ಆಹಾರವನ್ನು ತಾನೇ ಬೆಳೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವೋ ಆ ದೇಶ ಅಂತರ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಪಂಕ್ತಿಯಲ್ಲಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಇತರ ಸ್ವಸಂತ್ರ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ಪಂಕ್ತಿಯಲ್ಲಾಗಲಿ, ಗೌರವದಿಂದ ಮತ್ತು ಮರ್ಯಾದೆಯಿಂದ ಬಾಳಲು ಕಷ್ಟ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾನು ಪ್ರಪ್ರಥಮವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಅವಗಾಹನೆಗೆ ತರಲಿಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶ ವ್ಯವಸಾಯದ ದೇಶ ಮತ್ತು ವ್ಯವಸಾಯ ಕಸಬನ್ನೇ ನೂರಕ್ಕೆ ಎಂಭತ್ತರಷ್ಟು ಜನ ಅನುಸರಿಸಿರತಕ್ಕ ದೇಶ. ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನಾವು ಸಾಕಷ್ಟು ಆಹಾರವನ್ನು ಬೆಳೆದು ನಮಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟನ್ನು ನಾವೇ ಉಪಯೋಗಿಸಿ

(ಶ್ರೀ ಡಿ. ಎಂ. ಸಿದ್ದಯ್ಯ)

ಕೊಳ್ಳತಕ್ಕಂಥ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳಕ್ಕಂಥಾದ್ದು ಬಹಳ ಹೆಚ್ಚಿನ ಹಾಗೂ ಪವಿತ್ರವಾದ ಕರ್ತವ್ಯ. ನಾನು ಮುಂಡಿಸಿರತಕ್ಕ ನಿರ್ಣಯವಾದರೂ ಕೂಡ ಆಹಾರದ ಉತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಲು ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೈಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದಂಥ ಕ್ರಮಗಳು ಅದರಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಮುಖ್ಯವಾದಂಥ ಅಂಶ ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯ ಅಭಾವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟಲು ನಾವು ಎಲ್ಲಾ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನೂ ಕೂಡ ಕೈಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂಬುದು. ಮಳೆ ಇಲ್ಲದೆ ಬೆಳೆಗಳು ಹೋಗಲಿ ಅಥವಾ ಯಾವುದೇ ಕಾರಣ ದಿಂದ ನಾವು ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಆಹಾರವನ್ನು ಬೆಳೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ತೊಂದರೆಯಾದರೆ ಅದನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಏನೇನು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳ ಬೇಕೋ ಅವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕೂಡ ಕೈಗೊಂಡು ನಮಗೆ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಆಹಾರವನ್ನು ಬೆಳೆದು ದೇಶದಲ್ಲಿರ ತಕ್ಕ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೂ ಕೂಡ ಆಹಾರವನ್ನು ಒದಗಿಸಿತಕ್ಕಂಥಾದ್ದು ಸರ್ಕಾರದವರ ಹಾಗೂ ಸಾರ್ವಜನಿಕರ ಕರ್ತವ್ಯವೆಂದು ಹೇಳಿ, ನಾನು ನಮ್ರತೆಯಿಂದ ಸೂಚಿಸುತ್ತೇನೆ.

ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿರುವ ಸುಮಾರು 21 ಲಕ್ಷ ಎಕರೆ ನೀರಾವರಿಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಆಹಾರ ವನ್ನು ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿರುವ ನೀರಾವರಿ ಮತ್ತು ಖುಷ್ಕಿ ಜಮೀನು ಸೇರಿಕೊಂಡು 277·5 ಲಕ್ಷ ಎಕರೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ 474 ಲಕ್ಷ 34 ಸಾವಿರ ಎಕರೆ ಇದ್ದರೂ ಕೂಡ, ಅದರಲ್ಲಿ ನೀರಾವರಿ ಆಗಿರುವುದು 21 ಲಕ್ಷ ಎಕರೆ ಮಾತ್ರ. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ನೀರಾವರಿ ಪ್ರದೇಶ ಸರಾಸರಿ ಸೇಕಡ 17·3ರಷ್ಟಿದ್ದರೆ ಮೈಸೂರಲ್ಲಿ 8·4ರಷ್ಟಿದೆ. ನಾವು ಮಳೆಯ ಆಸರೆಯಿಂದ ಬೆಳೆಯುವುದು ಸೇಕಡ 9·6 ಅಂದಮೇಲೆ ನಾವು ಯಾವಾಗಲೂ ಮಳೆ ನೆಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಬೆಳೆದು ಆಹಾರವನ್ನು ಸಾಕಷ್ಟು ಒದಗಿಸುವುದು ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಸರಕಾರ ದವರು ಅನೇಕ ಯೋಜನೆಗನ್ನು ತಯಾರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆ ಗಳು, ಸಣ್ಣ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳು ಮತ್ತು ಬಾವಿ ತೆಗೆಸಿ ಅವಕ್ಕೆ ಪಂಪು ಸೆಟ್ಟನ್ನು ಹಾಕಿ, ಬೆಳೆ ತೆಗೆಯುವುದು ಮತ್ತು ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿ ಸಹಾಯದಿಂದ ಆಹಾರ ಉತ್ಪಾದನೆ ಮಾಡುವುದು, ಹೀಗೆ ವಿವಿಧ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಕೈಕೊಂಡಿರುವುದು ಕಾಣಬರುತ್ತದೆ. ಈ ಮೂಲಕ ಆಹಾರವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಲು ಸರಕಾರ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದೆ. ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆ ಹತ್ತಾರು ನಮಗೆ ಕಾಣಬರುತ್ತಿವೆ. ಆದರೆ ಅವು ಶೀಘ್ರವಾಗಿ ಫಲ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ, ಅದಕ್ಕೆ 10-15 ವರ್ಷ ಬೇಕಾಗು ತ್ತದೆ. ಸಣ್ಣ ಯೋಜನೆಗಳಾದರೆ ಬಹಳ ಬೇಗ ಫಲ ಕೊಡುವುದರಿಂದ ಅವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕೈಕೊಳ್ಳ ಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಪಿಕಪ್‌ಗಳನ್ನು ಹಾಕುವುದು, ಮಧ್ಯಮ ವರ್ಗದ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆ ಮತ್ತು ಬಾವಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆಸುವುದು ಮುಂತಾದುವನ್ನು ಸಣ್ಣ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಕೈಕೊಂಡು ತನ್ಮೂಲಕ ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರ ಬೆಳೆಯುವುದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ ವಾದುದು. ಬಾವಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆಯಬೇಕೆಂಬ ಮನೋಭಾವನೆ ರೈತರಲ್ಲೂ ಸರಕಾರದಲ್ಲೂ ಇತ್ತೀಚಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬೆಳೆದು ಅನೇಕ ರೈತರು ಮುಂದೆ ಬಂದು ಬಾವಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಐ.ಪಿ. ಸೆಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಜೋಡಿಸಿ ಆಹಾರ ಬೆಳೆದು ಬಹಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಆಹಾರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಸುಧಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಈ ದಿವಸ ರೈತರಿಗಿರುವ ಕಷ್ಟವೇನೆಂದರೆ ಸರಕಾರ ಕೊಡುವುದು 3,000 ರೂಪಾಯಿ. ಅದರಲ್ಲಿ 500 ರೂಪಾಯಿ ಸಬ್ಸಿಡಿ ರೂಪವಾಗಿ ಮತ್ತು 2,500 ರೂಪಾಯಿ ಸಾಲದ ರೂಪಾವಾಗಿ ಸಲ್ಲುತ್ತದೆ. ಆ 3,000 ರೂಪಾಯಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಾವಿಯನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತೆಗೆಯುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಅನೇಕ ರೈತರು ಸಾಲ ಪಡೆದರೂ ಬಾವಿಯನ್ನು ಪೂರ್ಣಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆ ಅರ್ಧಕ್ಕೇ ನಿಲ್ಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಸರಕಾರದ ಹಣ ಸದುಪಯೋಗವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರ ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಸರಕಾರ ಈಗ ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಹಣ ರೈತರಿಗೆ ಕೊಡುವ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಸಲಹೆ ಮಾಡಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಹಾಗೆ ಮಾಡುವಾಗ ರಿಸರ್ವ್ ಬ್ಯಾಂಕಿನಿಂದ ಕೊನೆಯ ಪಕ್ಷ 5,000 ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಅಪೆಕ್ಸ್ ಬ್ಯಾಂಕಿನ ಮೂಲಕ ಒಬ್ಬ ರೈತನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟರೆ 500 ರೂಪಾಯಿಗಳ ಸಬ್ಸಿಡಿ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಕಡಮೆ ದರ್ಜೆ ಬಡ್ಡಿ ಹಾಕಿಕೊಟ್ಟರೆ ಅದರಿಂದ ಬಾವಿಯನ್ನು ಪೂರ್ಣ ಮಾಡಿ, ಆ ಮೂಲಕ ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರ ಬೆಳೆಯಲು ಸಹಾಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಸರಕಾರ ದವರು ಆದಷ್ಟು ಜಾಗ್ರತೆ ಜಾರಿಗೆ ತರುತ್ತಾರೆಂದು ಆಶಿಸುತ್ತೇನೆ. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಶರಾವತಿಯ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿ ಕೊಂಡು ಪರ ಪ್ರಾಂತಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವುದನ್ನು ಕೊಡುವ ಪದ್ಧತಿ ಇದೆ. ಅದರ ಪ್ರಕಾರ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಇದು ಹೆಮ್ಮೆಯ ವಿಷಯ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅನೇಕರು ಬಾವಿ ತೆಗೆದು ತನ್ಮೂಲಕ ವ್ಯವಸಾಯವನ್ನು ಮಾಡಿ ಆಹಾರವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬೆಳೆಯಲು ಯೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಅದಕ್ಕೆ ಸರಕಾರ ಬಾವಿ ತೆಗೆಯುವ ರೈತರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ವಿಳಂಬವಿಲ್ಲದೆ ಜಾಗ್ರತೆ ಪವರ್ ಮತ್ತು ಐ.ಪಿ. ಸೆಟ್ ಮುಂತಾದ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಬೇಕೆಂದು ಮನವಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಮಾನ್ಯ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಕೆಲವು ದಿವಸಗಳ ಹಿಂದೆ ನಮ್ಮ ಕಡೆ ಪ್ರವಾಸ ಮಾಡಿದಾಗ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ಕಡೆ 8–10 ಬಾವಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಪಂಪು ಸೆಟ್ಟುಗಳಿಗೆ ಅರ್ಜಿ ಹಾಕಿ ಪವರ್ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಕಾತುರರಾಗಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟು ಆದಷ್ಟು ಬೇಗ ಅವರಿಗೆ ಪವರ್ ಕೊಡಿಸುವುದಾಗಿ ಭರವಸೆ ಕೊಟ್ಟರು. ಇದು ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರ ಬೆಳೆಯಲು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಆಗಬೇಕಾದ ಒಂದು ಕಾರ್ಯ. ಇದನ್ನು ಸರಕಾರದವರು ಬಹಳ ತ್ವರಿತವಾಗಿ ನೆರವೇರಿಸಬೇಕೆಂದು ಮನವಿಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನೀರಾವರಿಯಾಗುವುದನ್ನು ಪಕ್ಕದ ಪ್ರಾಂತಗಳಾದ ಮದ್ರಾಸ್ ಮತ್ತು ಆಂಧ್ರಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಕೆ ಮಾಡಿದರೆ ನಮ್ಮದು ಕಡಮೆ. ಆಂಧ್ರದಲ್ಲಿ ಸೇಕಡ 45 ಭಾಗ ನೀರಾವರಿಯಾದರೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಸೇಕಡ ಎಂಟು ಭಾಗ ಆಗುತ್ತಿದೆ. ನಮ್ಮ ದೊಡ್ಡ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಪೂರ್ಣ ಮಾಡಿ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ದೊರೆಯುವ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ತೊಟ್ಟು ನೀರನ್ನೂ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಉಪಯೋಗ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ ಸೇಕಡ 27ರಷ್ಟು ನೀರಾವರಿಯಾಗುವುದು. ಇಂಥ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇರುವಾಗ ಒಂದು ತೊಟ್ಟು ನೀರನ್ನೂ ಕೂಡ ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡದೆ ಸಣ್ಣ ಪಿಕಪ್‌ಗಳನ್ನು ಸಾಧ್ಯವಿರುವ ಕಡೆ ಹಾಕಬೇಕು, ಸರ್ವೆ ಮಾಡಿ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಸರಕಾರ ಹೆಚ್ಚು ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕು. ಈಗ ಸರಕಾರದವರು ಸಣ್ಣ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸಿ ಬಹಳ ಜಮೀನು ನೀರಾವರಿಗೆ ಬರುವಂತೆ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಂದು ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದ್ದರೆ ಅದು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಸ್ತುತ್ಯಾರ್ಹವಾದ ವಿಚಾರ. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಆಹಾರ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬೆಳೆಯಲು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಗೊಬ್ಬರ ಅಂದರೆ ರಸಾಯನಿಕ ಗೊಬ್ಬರ. ಅದನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಮೊದಲನೆಯ ಮೂರು ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ಸರಕಾರದವರು ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಗೊಬ್ಬರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ಆದರಿಂದ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಆಹಾರದ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ. ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಗೊಬ್ಬರ ಒದಗಿಸಿದರೆ ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರವನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಆದರೆ ಈಗಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಫರ್ಟಿಲೈಜರ್ಸ್ ಎಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ವಿಚಾರಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ಕೆಮಿಕಲ್ ಫರ್ಟಿಲೈಜರ್ಸ್ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಸಿಕ್ಕದಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ರೈತರು ಹಿಂದಿನಿಂದ ಅನೂಚಾನವಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಗೊಬ್ಬರವನ್ನೇ ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಪಾಡಿಕೊಂಡು ಅದರ ರಸ ಕಳೆಯದೆ ಹೆಚ್ಚು ಸಹಾಯವಾಗುವ ಹಾಗೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡರೆ ನೆರವಾಗುತ್ತದೆ. ಕಾಂಪೋಸ್ಟ್ ಮೆನ್ಯೂರನ್ನು ಕೂಡಿಹಾಕಿ ಮಣ್ಣು ಗೊಬ್ಬರ ಸೇರಿಸಿ ಕೊಳೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಿ ಅದು ಶಕ್ತಿಯುತವಾಗುವಂತೆ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಉಪಯೋಗ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸರಕಾರದವರು ಹಿಂದೆ ಮಾಡಿದಂತೆ ಕಾಂಪೋಸ್ಟ್ ಮೆನ್ಯೂರನ್ನು ತಯಾರಿಸಿಕೊಡಬೇಕು. ಪ್ರತಿ ಪಂಚಾಯಿತಿಯೂ ಎರಡು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಕಾಂಪೋಸ್ಟ್ ಮೆನ್ಯೂರನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕು. ಈ ರೀತಿ ಮಾಡಲು ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕು. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಹಸಿರು ಗಿಡದ (ಗ್ರೀನ್ ಮೆನ್ಯೂರ್) ಗೊಬ್ಬರ ತಯಾರಿಸುವ ಪದ್ಧತಿ ಇದೆ, ಹಸಿರ ಗಿಡ ತಂದು ಕೊಳೆಸಿ ಗೊಬ್ಬರ ಮಾಡುವುದುಂಟು. ಇದಕ್ಕೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಡಬೇಕು. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನೈಟ್ ಸಾಯಿಲ್ ಗೊಬ್ಬರಕ್ಕಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸುವ ಪದ್ಧತಿಯಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಮತ ಅಥವಾ ಧರ್ಮ ಅಡ್ಡಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಅದೇ ಜಪಾನ್ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಜನರು ಅದನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಹಾಳುಮಾಡದೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಹದಮಾಡಿ ಅದರ ಉಪಯೋಗದಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಆಹಾರ ಬೆಳೆಯುತ್ತಾರೆ. ನಮ್ಮವರೂ ಕೂಡ ಆ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಸ್ ಲ್ಯಾಟ್ರಿನ್ ಒಂದು ಕಡೆ ಮಾಡಿ ಅಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಹೋಗುವ ಮನೋಭಾವ ಅವರಲ್ಲಿ ಮೂಡುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಇದು ಕಠಿಣ ಸಮಯವಾದರೂ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಚಾರ ಮಾಡಿ ಜನರು ಇದಕ್ಕೆ ಸಹಕರಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಕೆಮಿಕಲ್ ಫರ್ಟಿಲೈಜರ್ಸ್ ಸಿಕ್ಕದಿರುವಾಗ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕುವ ವಸ್ತುಗಳನ್ನೇ ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿ ಗೊಬ್ಬರ ತಯಾರಿಸಲು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಡಬೇಕು. ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರ ಬೆಳೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆಂದು ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಮೂರನೆಯದಾಗಿ ಇನ್ನೂ ಮುಖ್ಯವಾದ ಮತ್ತೊಂದು ಸಲಹೆ ಏನೆಂದರೆ ಬರೀ ಒಂದು ಬೆಳೆ ಬೆಳೆಯುತಕ್ಕ ಜಮೀನಿನಿಂದ ಎರಡು ಬೆಳೆ ತೆಗೆಯುತಕ್ಕ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು ಮತ್ತು ಎರಡು ಬೆಳೆ ಬೆಳೆಯುತಕ್ಕ ಜಮೀನಿನಲ್ಲಿ ಮೂರು ಬೆಳೆ ತೆಗೆಯುತಕ್ಕದ್ದನ್ನು ಕೂಡ ಯೋಚಿಸಬೇಕು. ಮೊನ್ನೆ ತಾನೆ ಮಾನ್ಯ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಜಪಾನ್ ದೇಶದವರ ಸಹಾಯದಿಂದ ಮಂಡ್ಯದ ಹತ್ತಿರ ಆರು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ವೆಚ್ಚ ಮಾಡಿ ಬತ್ತವನ್ನು ಅಧಿಕ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿದರು. ಜಪಾನ್ ಮುಂತಾದ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿನಂತೆ ನಾವು ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆಯುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರವನ್ನು ಉತ್ಪಾದನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಹೊಸ ಹೊಸ

(ಶ್ರೀ ಡಿ. ಎಂ. ಸಿದ್ದಯ್ಯ)

ರೀತಿಯ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವಂತೆ ನಮ್ಮ ಜನರಲ್ಲಿ ನಾವು ತಕ್ಕಷ್ಟು ಪ್ರಚಾರ ಮಾಡಬೇಕು. ರೈತರಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ತಿಳುವಳಿಕೆ ಕೊಟ್ಟು ಅವರು ಒಂದು ಫಲವತ್ತಾದ ಜಮೀನಿನಿಂದ ಒಂದು ಬೆಳೆಯನ್ನು ಬೆಳೆದು ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತಿರುವುದು, ನಾವು ಬತ್ತವನ್ನೇ ಬೆಳೆಯುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಉಳಿದ ಬೆಳೆಗಳನ್ನು ಉಪೇಕ್ಷೆ ಮಾಡುವುದು, ಇಂಥ ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ದುಡ್ಡು ಬರತಕ್ಕ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಯುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳುವುದು, ಇವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕಡಮೆ ಮಾಡಿ ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತಕ್ಕ ಸಲಹೆಯನ್ನು ರೈತರಿಗೆ ಕೊಡತಕ್ಕದ್ದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದುದು.

ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಇನ್ನೂ ಒಂದು ಸಲಹೆ ಏನಿವೆ ಎಂದರೆ ಕಾಂಟೂರ್ ಬಂಡಿಂಗ್ ಮತ್ತು ಸಾಯಿಲ್ ಕನ್‌ಸರ್ವೇಷನ್ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ. ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿರುವ ಸಾರವು ನಷ್ಟ ವಾಗದೆ ಅದನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಏನು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕೋ ಅದನ್ನು ಮಾಡಿ ಯಾವ ಭೂಮಿಯೂ ಕೂಡ ವ್ಯರ್ಥವಾಗಬಾರದು, ಬಂಜರು ಬಿದ್ದಿರಬಾರದು ಮತ್ತು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಆಹಾರವನ್ನು ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟೂ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡ ತಕ್ಕದ್ದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದುದು.

ಈ ಎಲ್ಲ ಸಲಹೆಗಳನ್ನೂ ಸರ್ಕಾರದವರು ಜಾರಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕಾದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಬರತಕ್ಕ ಕಷ್ಟವಾದರೂ ಏನು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಮೊನ್ನೆ ಮಹಾ ಪ್ರಧಾನಿ ಯವರು ತಮ್ಮ ಪ್ರಸಾರ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ರೈತರು ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ಯಾವ ತ್ಯಾಗ ಮತ್ತು ಬಲದಾನಕ್ಕೂ ಕೂಡ ಸಿದ್ಧರಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಕರೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಸೈನಿಕರು ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ರಕ್ತವನ್ನೂ, ಪ್ರಾಣವನ್ನೂ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗೆಯೇ ರೈತರೂ ಬೆವರು ಸುರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯ, ಕಷ್ಟಪಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯ. ರೈತರು ಅಪಾರ ತ್ಯಾಗವನ್ನು ಈಗಲಾದರೂ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಕರೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ರೈತರು ಕೂಡ ಅಂಥ ತ್ಯಾಗಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಸರ್ಕಾರದ ಯಾವ ಯಂತ್ರದ ಮೂಲಕ ಇದನ್ನು ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ತರಬೇಕು ಎನ್ನುವ ವಿಷಯವನ್ನು ಕೂಡ ಮಹಾ ಪ್ರಧಾನಿಗಳು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಿ ಜಿಲ್ಲಾಧಿಕಾರಿಗಳು ತಮ್ಮ ಕೆಲಸವನ್ನು ಸೀನಿಯರ್ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಬಿಟ್ಟು ತಾವೇ ಮುಖಂಡರಾಗಿ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಆಹಾರವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತಕ್ಕ ವಿವಿಧ ಯೋಜನೆಗಳ ಮುಖಂಡರಾಗಿ ರೈತರಿಂದ ಸ್ಫೂರ್ತಿದಾಯಕವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಸಬೇಕು. ಅಂಥ ರಾಷ್ಟ್ರ ಮನೋಭಾವ ಮತ್ತು ದೇಶಪ್ರೇಮ ಉಳ್ಳಂಥ ಅಧಿಕಾರಿ ಗಳನ್ನು ಜಿಲ್ಲಾಧಿಕಾರಿಗಳಾಗಿ ಹಾಕಬೇಕು ಎಂದು ಸೂಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಎಲ್ಲ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕಾದರೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ವ್ಯವಸಾಯ ಇಲಾಖೆ ಅಥವಾ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಇಲಾಖೆಯನ್ನು ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಮಾರ್ಪಾಡು ಮಾಡಿ ಅದರಲ್ಲಿ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ರಾಷ್ಟ್ರ ಹಿತೈಷಿಗಳಾಗಿ, ದೇಶಭಕ್ತರಾಗಿ ಈ ಒಂದು ತುರ್ತುಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಅಧಿಕಾರಿಗಳು, ಇವರು ಸಾರ್ವಜನಿಕರು ಎನ್ನುವ ಮನೋಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಮರೆತು ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಸೇವೆ, ತ್ಯಾಗ, ಬಲದಾನ ಅಪಾರ ವಾಗಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಏನೇನು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಹಾಕುತ್ತಾರೆಯೋ ಅವೆಲ್ಲ ರೈತನಿಗೆ ನೇರವಾಗಿ ಅತ್ಯಲ್ಪ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮುಟ್ಟುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕು. ಈ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳುವಾಗ ಸರ್ಕಾರದವರು ಅನೇಕ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ನೀಡಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ಕೂಡ ಅದು ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಇಲಾಖೆಯ ಮೂಲಕ ರೈತನಿಗೆ ತಲುಪತಕ್ಕದ್ದು ಬಹಳ ನಿಧಾನವಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ತಲುಪದೆ ಇರುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದರಿಂದ ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಬಹಳ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಸೀಸನಲ್ ಕಂಡಿಷನ್ಸ್ ಎಂದರೆ ಋತು ನಿಯಮಗಳನ್ನನುಸರಿಸಿ ಬೆಳೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಯಬೇಕಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಯಾವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಹದ ಮಾಡಬೇಕು, ಯಾವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಗೊಬ್ಬರ ಹಾಕಬೇಕು, ಯಾವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬಿತ್ತನೆ ಹಾಕಬೇಕು, ಯಾವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನೆಡಬೇಕು ಎನ್ನುವುದು ನಿಯಮವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಆ ಕಾಲಕ್ಕೆ ರೈತನಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಗೊಬ್ಬರ, ಒಳ್ಳೆಯ ಬೀಜಗಳು ಮತ್ತು ಉತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯ ಸಹಾಯ ದೊರೆಯದೆ ಇದ್ದರೆ ಅಥವಾ ಆ ಸಹಾಯ ಕೆಲಸವಾದ ಮೇಲೆ ದೊರೆತರೆ ಅದರಿಂದ ಏನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಏನು ಸಹಾಯವನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ನೀಡುತ್ತದೆ ಅದನ್ನು ತುರ್ತಾಗಿ ನೀಡಬೇಕು ಮತ್ತು ಅದಷ್ಟು ಬೇಗ ಯುದ್ಧ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಬದಿಗಿಟ್ಟು ಯುದ್ಧದ ಸಿದ್ಧತೆಗೋಸ್ಕರ ಹೇಗೆ ಸಿದ್ಧರಾಗಿ ಆಕ್ರಮಣಕಾರರನ್ನು ಎದುರಿಸಿ, ನಮ್ಮ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಇಡೀ ದೇಶವೇ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನಾಗಿ ಹೇಗೆ ನಿಂತಿತೋ ಹಾಗೆಯೇ ಇಲಾಖಾಧಿಕಾರಿಗಳು, ಸರ್ಕಾರದವರು, ರೈತರು ಎಲ್ಲರೂ ಕೂಡ ಅದಷ್ಟುಮಟ್ಟಿಗೆ ಈ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಮನಃಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸಹಕರಿಸಿ ರೈತರಿಗೆ

ಏನೇನು ಸಹಾಯಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಬೇಕೋ ಅದನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಟ್ಟರೆ ಆಹಾರವನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆಯುವುದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ವಿಧವಾದ ಸಂಶಯವೂ ಇಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ರೈತನನ್ನು ಉತ್ತೇಜಿತನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದರೆ, ಅವನಿಗೆ ದೇಶದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ವಿವರಿಸಿದರೆ ಅವರು ಮುಂದೆ ಬಂದು ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರವನ್ನು ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಸುವ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಏನೇನು ಯೋಜನೆಗಳಿವೆ ಅವು ಫಲಪ್ರದವಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ವಿಧವಾದ ಸಂಶಯವೂ ಇಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ಮಾತನ್ನು ನಾನು ತಮಗೆ ಸೂಚಿಸಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಮುಖ್ಯವಾದ ಅಂಶವೇನೆಂದರೆ ಯಾರು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಾರೆ ಹಾಗೆ ಬೆಳೆಯುವವರು, ಕೊಂಡು ತಿನ್ನುವವರು ಮತ್ತು ಬೆಳೆಯುವವನಿಗೂ, ಕೊಂಡು ತಿನ್ನುವವನಿಗೂ ಮಧ್ಯೆ ಇರುವ ಮಧ್ಯವರ್ತಿ ಜನಗಳು ವ್ಯಾಪಾರ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕೊಂಡು ಮಾರುವ ವರ್ತಕ ಜನರು ಬಹಳ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾಗಿ ವರ್ತಿಸಬೇಕು. ಅನೇಕ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಆಹಾರವಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಕೃತಕ ಆಹಾರಾಭಾವ ಕೇಳಿ ಬಂದಿರತಕ್ಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಎಲ್ಲರ ಗಮನಕ್ಕೂ ಬಾರದೆ ಇರತಕ್ಕ ವಿಷಯವಲ್ಲ. ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಬೆಳೆಯುವವರು ತಮಗೆ ಎಷ್ಟು ಬೇಕೋ ಅಷ್ಟನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಉಳಿದುದನ್ನು ಇತರ ಜನಗಳ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ, ದೇಶದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಸರ್ಕಾರ ಏನು ಬೆಲೆ ನಿಗದಿ ಮಾಡುತ್ತದೆಯೋ ಆ ಪ್ರಕಾರ ಮಾರತಕ್ಕ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯನ್ನು ಹೊಂದಬೇಕು. ಅನೇಕ ಜನ ರೈತರು ಬೆಳೆದುದನ್ನು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾಗಿ ಒಪ್ಪಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಕೆಲವು ಜನ ಬೆಳೆದವರು ಹೆಚ್ಚು ಬೆಲೆಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎನ್ನುವ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಧಾನ್ಯವನ್ನು ಬಚ್ಚಿಡುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಕಷ್ಟ ಬಂದಾಗ ಒಂದಕ್ಕೆ ಎರಡರಷ್ಟು ಬೆಲೆಗೆ ಮಾರಿ ಲಾಭ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಆದುದರಿಂದ ಯಾರು ಯಾರು ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆದು ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆಯೋ ಅಂಥವರಿಂದ ಸರ್ಕಾರದವರು ವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ ವಸೂಲ್ಮಾಡಬೇಕು. ಒಂದು ವೇಳೆ ಹಾಗೆ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟಪಡದೆ ಇದ್ದರೆ ಜುಲುಮೆಯಿಂದ ಆದರೂ ವಸೂಲು ಮಾಡಿದರೆ ಸರಿಯಾದ ರೀತಿ ಹಂಚುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಆಹಾರ ಸಮಸ್ಯೆ ಯನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಹಾಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಕೊಂಡು ತಿನ್ನುವವರೂ ಸಹ ಅಭಾವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇರುವುದರಿಂದ ಮುಂದೆ ಉದ್ವಿಗ್ನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬರಬಹುದು ಎಂದು ತಮಗೆ ತಿನ್ನಲು ಎಷ್ಟು ಬೇಕೋ ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಜಾಸ್ತಿ ಕೊಂಡು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳತಕ್ಕ ಮನೋವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತಾರೆ. ಆದುದರಿಂದ ಕೊಳ್ಳುವವರೂ ಕೂಡ ತಮಗೆ ಎಷ್ಟು ಆವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆಯೋ ಅಷ್ಟನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕೊಳ್ಳುವ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದರೆ ನಮ್ಮ ಉಳಿದ ಸಹೋದರರಿಗೂ ಆಹಾರವನ್ನು ನಾವೇ ನೀಡಿದ ಹಾಗೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ಈ ಮಧ್ಯೆ ಮಧ್ಯವರ್ತಿಯಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡತಕ್ಕ ಜನ ಬಹಳ ಅಪಾಯಕಾರಿಯಾದ ಜನ. ಇವರು ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡುತ್ತ ಲಾಭಕೋರತನದಿಂದ ಕಾಳಸಂತೆಯಲ್ಲಿ ಮಾರುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡದೆ ನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಏನು ಲಾಭ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೋ ಅದನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ನಾವು ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ನೋಡಿರುತ್ತೇವೆ : ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಆಹಾರವನ್ನು ದಾಸ್ತಾನು ಮಾಡಿರತಕ್ಕ ಸಾವಿರಾರು ಮೂಟೆ ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯವನ್ನು ಕಾಳಸಂತೆಯಲ್ಲಿ ಮಾರಲು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದುದನ್ನು ಪತ್ತೆ ಮಾಡಿರುತ್ತಾರೆ. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ದಾಸ್ತಾನು ಮಾಡಿರುವವರನ್ನು ಮತ್ತು ತಪ್ಪು ಮಾಡುವವರನ್ನು ಬಹಿರಂಗವಾಗಿ ಶಿಕ್ಷೆ ಮಾಡಿ ದೇಶದ್ರೋಹಿಗಳನ್ನು, ಚೈನಾ ಮತ್ತು ಪಾಕಿಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಸಹಾಯಕ ರಾಗಿರುವವರನ್ನು ಹೇಗೆ ರಕ್ಷಣಾ ಕಾನೂನು ಪ್ರಕಾರ ಜೈಲಿನಲ್ಲಿಡುತ್ತಾರೆಯೋ ಅದೇ ಪ್ರಕಾರವಾಗಿ ಶಿಕ್ಷೆ ಮಾಡಿದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಕಾಳಸಂತೆಯನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಬಹುದು.

[MR. DEPUTY SPEAKER in the Chair.]

2-30 P.M.

ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಜೋಳವನ್ನು ಬೆಳೆಯುತ್ತಾರೆ. ಆ ರೀತಿ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಬೆಳೆ ದಿದ್ದುದನ್ನು ರಾತ್ರಿ ಹೊತ್ತು 50 ರೂಪಾಯಿಗಳಿಗೆ ಬದಲಾಗಿ 100 ರೂಪಾಯಿಗಳಿಗೆ ಮಾರಿ ಲಾರಿ ಗಳಲ್ಲಿ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ನಾನೇ ಹೋದವರ್ಷ ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಅಲ್ಲಿ ಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಶೇಖರಿಸಿದರೂ ಅಲ್ಲಿಂದಲೇ ಒಂದಕ್ಕೆರಡರಷ್ಟು ಮಾರಿ ಹೆಚ್ಚು ಲಾಭ ಸಂಪಾದಿಸುವ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕೆಲವರು ದೇಶ ದ್ರೋಹ ಮಾಡುವಂತಹ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಂಥಾದ್ದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಬೇಕಾದುದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದ ಕೆಲಸ. ಸುಮ್ಮನೆ ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರೋತ್ಪಾದನೆ ಮಾಡಿದರೆ ಮಾತ್ರ ಈಗಿನ ಆಹಾರ ಸಮಸ್ಯೆ ಬಗೆಹರಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ವಿತರಣೆ ಅಥವಾ ಹಂಚಿಕೆ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಅದನ್ನು ನಾವು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಜ್ಞಾಪಕದಲ್ಲಿಡಬೇಕು. ಆಹಾರೋತ್ಪಾದನೆ ಮಾಡುವ ಜೊತೆಗೆ ಆಹಾರ ಹಂಚಿಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆಸಬೇಕು. ಈ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಸಹಕಾರ ಸಂಘಗಳ ಪಾತ್ರ ಬಹಳ ದೊಡ್ಡದು. ಸಹಕಾರ ಸಂಘಗಳು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬೆಳೆಯಬೇಕೆಂಬುದು ಎಲ್ಲರ ಆಶೆಯಾಗಿದೆ. ಕೆಲವು ಸಹಕಾರ ಸಂಘ

(ಶ್ರೀ ಡಿ. ಎಂ. ಸಿದ್ದಯ್ಯ)

ಗಳೇ ತಮ್ಮಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ದಾಸ್ತಾನನ್ನು ಬ್ಲಾಕ್ ಮಾರ್ಕೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಮಾರಿ, ಲಕ್ಷಾಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಹಣವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅಂತಹ ಸಹಕಾರ ಸಂಘಗಳನ್ನು ಈ ಸರ್ಕಾರದವರೇ ಹಿಡಿದಿದ್ದಾರೆ. ಒಂದು ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮಿಲಿಟರಿಯನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿ ಸಹಕಾರ ಸಂಘದವರು ಪಡೆದಂಥ ಹಣ, ದಾಸ್ತಾನನ್ನು ಅವರು ಭದ್ರಪಡಿಸಬೇಕಾಯಿತು. ಮಿಲಿಟರಿ ತತ್ವಗಳು ಎಂಬುದಾಗಿ ಏನು ಹೇಳುತ್ತಾರೋ ಅವನ್ನು ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ಬರುವ ರೀತಿ ಮಾಡಬೇಕು. ಆದರೆ ಬರೀ ಪೇಪರ್ ಮೇಲೆ ಅಥವಾ ಬಾಯಲ್ಲಿ ವೇದಾಂತ ಹೇಳಿದರೆ ಸಾಲದು. ಈ ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನಾವು ಸುಧಾರಿಸಿ ಜನಗಳಿಗೆ ಯಾವ ವಿಧವಾದಂಥ ಆತಂಕಗಳೂ ಬಾರದಹಾಗೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ವೈಯಕ್ತಿಕವಾಗಿ ವರ್ತಕರೇ ಆಗಲೀ, ಸಹಕಾರ ಸಂಘಗಳೇ ಆಗಲೀ ಅಥವಾ ರೈತರೇ ಆಗಲೀ, ಇಂತಹ ತುರ್ತುಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದ ಹಿತಕ್ಕೆ ಅಹಿತವಾಗಿ ವರ್ತಿಸಿದ್ದೇಆದರೆ ಅದನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಬಹಳ ಕಟುವಾಗಿ ವ್ಯವಹರಿಸಬೇಕು. ಅವರು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಈ ಒಂದು ಸನ್ನಿವೇಶವನ್ನು ದುರುಪಯೋಗಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಲಾಭ ಪಡೆಯುವುದಾಗಲೀ ಅಥವಾ ದೇಶಕ್ಕೆ ತೊಂದರೆ ಮಾಡುವುದಾಗಲೀ, ಆದರೆ ಅಂಥಾದ್ದಕ್ಕೆ ಈ ಸರ್ಕಾರ ಖಂಡಿತ ಅವಕಾಶ ಕೊಡಬಾರದು. ಇಂಥಾ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಹದ್ದುಬಸ್ತಿನಿಂದ ನಿಷ್ಪಕ್ಷಪಾತವಾಗಿ ವ್ಯವಹರಿಸಬೇಕು. ಆಹಾರೋತ್ಪಾದನೆ ಮತ್ತು ಆಹಾರ ವಿತರಣೆ ಜೋಡಣೆಯಾಗಬೇಕೆಂದು ನಾನು ನಮ್ರತೆಯಿಂದ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸೂಚಿಸಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ಪರದೇಶಗಳಿಂದ ಆಹಾರವನ್ನು ತರಿಸುವ ಒಂದು ಯೋಚನೆ ಇದೆ. ಅಮೆರಿಕಾ ದೇಶಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಮಾನ್ಯ ಪ್ರಧಾನಿಯವರು ಅವರ ಪರವಾಗಿ ಮಂತ್ರಿಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇವತ್ತು ಪಾಕಿಸ್ತಾನ ಮತ್ತು ಹಿಂದೂಸ್ಥಾನದ ಹೋರಾಟದ ಹಿನ್ನಲೆಯನ್ನು ಅವಲೋಕಿಸಿದರೆ ನಮ್ಮ ಸ್ನೇಹಿತರೆನಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು ಹಿಂಬದಿಯಿಂದ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆಯೇ ಹೋರಾಟ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಯೋ ಎನ್ನುವಂತಿದೆ. ವಿಶ್ವಸಂಸ್ಥೆಯವರು ತೋರಿಸಿದ ಮನೋವೃತ್ತಿಯ ಪ್ರಕಾರ ವಿಶ್ವಸಂಸ್ಥೆಯ ಮಹಾ ಪ್ರಧಾನ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯವರೇ ಯುದ್ಧ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಎಂಬುದಾಗಿ ಸೂಚನೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ವೀಕ್ಷಕರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಯುದ್ಧ ವಿರಾಮ ಸೂಚನೆ ಕೊಟ್ಟರೂ, ಇನ್ನೂ ಕೆಲವಾರು ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಆಕ್ರಮಣಗಳು ಕಠಿಣವಾಗಿಯೇ ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ. ಪಾಕಿಸ್ಥಾನದವರು 261 ಸಾರಿ ಯುದ್ಧ ವಿರಾಮವನ್ನು ಮುರಿದಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇದು ಯೂನಿಲ್ಯಾಟರಲ್ ಸೀಜ್‌ಫೈರ್ ಎಂದು ಅನೇಕರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, ಇದು ನಮಗೆ ಸೀಜ್ ಅವರಿಗೆ ಫೈರ್ ಎಂಬುದಾಗಿ ಯಾರೋ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ ಮಾಡಿ ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಇವತ್ತು ಅವರು ಯುದ್ಧ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪಾಕಿಸ್ತಾನದ ವಿದೇಶಾಂಗ ಮಂತ್ರಿ ಭುಟ್ಟೋ ಅವರು ಪಾಕಿಸ್ತಾನಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಯುದ್ಧೋಪಕರಣಗಳನ್ನು ಜಮಾಯಿಸಿಕೊಂಡು ಎಷ್ಟೋ ಏರೋಪ್ಲೇನುಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಟ್ಯಾಂಕುಗಳನ್ನು ಶೇಖರಣೆ ಮಾಡಿಕೊಡಲು ಸಹಕಾರಿಗಳಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಯುದ್ಧೋಪಕರಣಗಳಿಂದ ಪಾಕಿಸ್ತಾನದವರು ಚೀಣೀಯರ ಜೊತೆ ಸೇರಿ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಆಕ್ರಮಣ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಇವತ್ತು ನಾವು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಒಂದು ವೇಳೆ ನಮ್ಮ ಸ್ನೇಹಿತರಾದ ಅಮೇರಿಕಾದವರೇ ನಮಗೆ ಆಹಾರ ಕೊಟ್ಟು ರಾಜಕೀಯ ಒತ್ತಾಯವನ್ನು ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಹಾಕಬಹುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಇವತ್ತು ಪರದೇಶಗಳಿಂದ ಏನು ಆಹಾರವನ್ನು ನಾವು ನಿರೀಕ್ಷಣೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೋ ಅದು ದೊರಕದೆ ಇರಬಹುದು. ಇಂತಹ ಒಂದು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಇದ್ದೇವೆ. ದೇಶಕ್ಕೆ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಕಷ್ಟ ಬರುವುದಿಲ್ಲ, ನಾನಾ ರೀತಿಯ ಕಷ್ಟಗಳು ಬರುತ್ತವೆ. ಇವತ್ತು ನಮ್ಮ ಹಿಂದೂಸ್ಥಾನ ಕಳೆದ 18 ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದನೇ, ಎರಡನೇ ಮತ್ತು ಮೂರನೆಯ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ನಡೆಸಿ, ಜಗತ್ತಿಗೇ ನಮ್ಮ ದೇಶ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ರಾಷ್ಟ್ರವಾಗಿದೆ. ನಮಗೆ ಯಾರೂ ಮಿತ್ರರೂ ಇಲ್ಲ, ಶತ್ರುಗಳೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ನಾವು ಹೇಳುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ಕೆಲವು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಶತ್ರುಗಳು ಬಹಿರಂಗವಾಗಿ ಬಂದರೂ ಮಿತ್ರರಂತೆ ನಟಿಸಿ ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಶತ್ರುಗಳ ಹಾಗೆ ಯುದ್ಧ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ನಾವು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಪರೋಕ್ಷವಾಗಿ ಹಾಗೂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ನಾವು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಕೋಟ್ಯಾಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ಬೆಲೆ ಬಾಳತಕ್ಕ ಯುದ್ಧ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನು ಅಮೆರಿಕಾದವರು ಪಾಕಿಸ್ತಾನಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟು ಅವನ್ನು ಕಮ್ಯೂನಿಸ್ಟ್ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ಮೇಲೆ ಪ್ರಯೋಗಿಸಿ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದರೂ, ಪಾಕಿಸ್ತಾನದವರು ಅವನ್ನು ಭರತಖಂಡದ ಮೇಲೆ ಏತಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗಿಸಿದರು ಎಂಬುದನ್ನು ಅಮೇರಿಕಾದವರು ಕೇಳಲೇ ಇಲ್ಲ. ಪಾಕಿಸ್ತಾನದವರನ್ನು ಆಕ್ರಮಣಕಾರರು ಎಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಅವರಿಗೆ ಎಷ್ಟೋ ಕಷ್ಟವಾಯಿತು. ಆದರೆ ಪಾಕಿಸ್ತಾನದವರೇ ಆಕ್ರಮಣಕಾರರು ಎಂದು ಪರರಾಷ್ಟ್ರಗಳವರು ಹೇಳಿದರು. ಅಂದಮೇಲೆ ಇಂತಹ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ನಾರ್ಮಲ್

ಪೀರಿಯಡ್ಡಿನಲ್ಲಿ ಪರರಾಷ್ಟ್ರಗಳಿಂದ ಏನು ಸಹಾಯವಾಗುತ್ತಿತ್ತೋ ಆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಹಾಯವಾಗುವುದು ಬಹಳಮಟ್ಟಿಗೆ ಅಸಂಭವ. ಇಂತಹ ಕಷ್ಟ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಹೆಚ್ಚು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಕೆಲಸಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ಮಹಾ ಪ್ರಧಾನಿಯವರು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ನಾವು ಆಹಾರವನ್ನು ಮಿತಿಯಾಗಿ ಬಳಸಬೇಕು. ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ವ್ಯಯ ಮಾಡಬಾರದು. ಶ್ರೀಮಂತರೂ ಕೂಡ ಬಹಳ ಉನ್ನತ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಆಹಾರ ಸೇವನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ಈ ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಒಂದು ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಯುದ್ಧ ವಿರಾಮವಾಗದೆ ಯುದ್ಧವೇನಾದರೂ ಮುಂದುವರೆದರೆ ಹೇಗೆ ದೇಶವನ್ನು ಸುಧಾರಿಸಬೇಕು ಎನ್ನುವ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮಹಾ ಪ್ರಧಾನಿಯವರು ಬಹಳ ಸವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ನಮಗೆ ಅಪ್ಪಣೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ಇಳ್ಲಿ ತರತಕ್ಕದ್ದು ನಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಿಜವಾಗಿ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಯಾವ ರೀತಿಯಾದಂಥ ಹಾಹಾಕಾರವೂ ಬಾರದೆ ನಮ್ಮ ದೇಶ ಸ್ವಸಂಪೂರ್ಣತೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿ ನಾವು ನಮ್ಮ ಕಾಲಿನಮೇಲೆಯೇ ನಿಲ್ಲುವ ಹಾಗೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು.

ಇನ್ನೊಂದು ವಿಷಯ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಆಹಾರೋತ್ಪಾದನೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ವ್ಯವಹರಿಸಬೇಕು. ರೈತನಿಗೆ ಬೇಕಾದಂಥ ಸಹಾಯ ಸಂಪತ್ತು, ಅವನಿಗೆ ಬೇಕಾದಂಥ ಗೊಬ್ಬರ ಮತ್ತು ಸೀಡ್ಲಿಂಗ್ಸನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು. ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಬುಲ್‌ಡೋಜರ್ಸ್ ಮತ್ತು ಟ್ರಾಕ್ಟರುಗಳ ಉಪಯೋಗವನ್ನು ಬಹಳ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಮಾಡುವಂತೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ರೈತರಿಗೆ ಸೂಚನೆ ಕೊಡಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಹಣ ಸಹಾಯವನ್ನೂ ಸಹ ಮಾಡಬೇಕು. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಇವತ್ತು ನಾವು ಬಹಳ ಸಂದಿಗ್ಧ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದೇವೆ. ಇಂತಹ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಆಹಾರೋತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ನಮಗೆ ಗತ್ಯಂತರವಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಇರ್ರಿಗೇಷನ್ ವೆಲ್‌ಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ತೆಗೆಯಬೇಕು. ಫರ್ಟಿಲೈಜರ್ಸ್‌ನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು. ಹಣವನ್ನು ಸಾಲದ ರೂಪವಾಗಿ ಕೊಡಬೇಕು. ಆ ರೀತಿ ಸಾಲ ಕೊಟ್ಟ ಮೇಲೆ ಮತ್ತೆ ಸಬ್ಸಿಡಿ ಬೇಕಿಲ್ಲ. ಒಂದೊಂದು ಬಾವಿ ತೆಗೆಸಲಿಕ್ಕೆ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳಿಂದ ಐದು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಬಡ್ಡಿಯಲ್ಲಿ ಕೊಡಿಸಬೇಕು. ಗೊಬ್ಬರಗಳನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡಲು ಏನೇನು ಅನುಕೂಲತೆಗಳು ಬೇಕೋ ಅದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ರೈತರಿಗೆ ಕೊಡಿಸಬೇಕು. ಅಲ್ಲದೆ ಈಗ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಪಂಚಾಯತಿಗೂ ಎರಡು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಇದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಕೊಡಬೇಕೆಂಬ ಯೋಚನೆ ಬೇರೆ ಇದೆ. ಕಾಂಪೋಸ್ಟ್ ಮೆನ್ಯೂರ್, ಗ್ರೀನ್ ಮೆನ್ಯೂರ್ ಮತ್ತು ನೈಟ್‌ಸಾಯಿಲ್—ಇವುಗಳನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಿಜರ್ವ್ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಬಗ್ಗೆ ರೈತರಿಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ತಕ್ಕ ಸೂಚನೆಯನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು—ಹೀಗೆ ನಾನಾ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಇಡೀ ಸರ್ಕಾರವೇ ರೈತರ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಬೆರೆತು ಕೆಲಸಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅಧಿಕಾರಿಗಳೂ ಸಹ ತಮ್ಮ ಈಗಿನ ಒಂದು ಮನೋಭಾವನೆಯನ್ನು ಬಹಳಮಟ್ಟಿಗೆ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸರ್ಕಾರದವರು ಏನೇನು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಆಹಾರೋತ್ಪಾದನೆಗೋಸ್ಕರ ಹಾಕಿದ್ದಾರೋ ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕಾರ್ಯಗತಮಾಡಲು ಹೆಚ್ಚು ಸಹಕರಿಸಬೇಕು. ರೈತರಿಗೆ ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಎಷ್ಟು ಹಣ ಸಹಾಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೋ ಅದು ಅವರಿಗೆ ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ತಲುಪುವಂತೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ರೈತನಾದವನು ಸಕಲ ವಿಧವಾದಂಥ ಸಾಲಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಪಡೆಯಬೇಕಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಅಂಥಾದ್ದಕ್ಕೆ ಖಂಡಿತ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕೊಡಬಾರದು. ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಪಿಕಪ್ಪುಗಳು, ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು 5 ಅಥವಾ 10 ಎಕರೆ ಜಮೀನಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವಂತೆ ಕೇವಲ 5 ಅಥವಾ 10 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯಗತವಾಗುವಂತೆ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಬೇಕು. ಈಗಾಗಲೇ ಕೆಲವು ಸಣ್ಣ ಯೋಜನೆಗಳ ಪ್ಲಾನು ಮತ್ತು ಅಂದಾಜುಗಳು ಆಗಿಯೇ ಇಲ್ಲ. ಅವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಜಾಗ್ರತೆ ಮಾಡಿಸಿದರೆ ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಈಗಿನ ಒಂದು ಆಹಾರ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ನಾವು ಕೂಡಲೇ ಪರಿಹರಿಸಬಹುದು. ನಾವು ಯಾವಾಗಲೂ ಪರದೇಶಗಳ ಅವಲಂಬಿಗಳಾಗಿ ಜೀವಿಸುವ ವಿಚಾರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಆತ್ಮಗೌರವದಿಂದ, ಮರ್ಯಾದೆಯಿಂದ ನಾವು ಜೀವಿಸಬೇಕು. ಇಂತಹ ಕಷ್ಟ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಆಕ್ರಮಣಕಾರರನ್ನು ಹೊಡೆದೋಡಿಸಬೇಕು. ಈಗಿನ ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇರತಕ್ಕ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನಿಗೂ ಅನ್ನವನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಟ್ಟು ಈ ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಪಾರಾಗಬೇಕಾದರೆ ನಾವುಗಳೆಲ್ಲ ಒಗ್ಗಟ್ಟಿನಿಂದ, ಪರಸ್ಪರ ವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ, ಸಹಕಾರದಿಂದ ವರ್ತಿಸಿದ್ದೇ ಆದರೆ ನಿಜವಾಗಿ ಈ ಒಂದು ಆಹಾರದ ಸಮಸ್ಯೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಸ್ವಸಂಪೂರ್ಣತೆಯನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಆಹಾರ ಸೇವನೆ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

SRI C. J. MUCKANNAPPA (Sira).—Can you suggest the economy to save food in using daily menu ?

ಶ್ರೀ ಡಿ. ಎಂ. ಸಿದ್ದಯ್ಯ.—ಈಗ ಯಾರು ಮಾಂಸಾಹಾರವನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಾರೆಯೋ ಅವರು ಸಸ್ಯಾಹಾರವನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಾರೆ. ಸಾಧ್ಯವಾದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅವರು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಮಾಂಸಾಹಾರವನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುವುದರಿಂದಲೂ ಕೂಡ ನಾವು ಆಹಾರದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸ್ವಪರಿಪೂರ್ಣತೆ ಹೊಂದಲು ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬಹುದು. ಜನಗಳು ಅಕ್ಕಿಯನ್ನೇ ತಿನ್ನಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಮನೋಭಾವನೆಯನ್ನು ಬಿಡಬೇಕು. ರಾಗಿ, ಜೋಳ ಮತ್ತು ಗೋಧಿ ಇವುಗಳನ್ನು ಸಹ ಕಡಿಮೆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕು. ಮದುವೆ, ಮುಂಜಿ ಮುಂತಾದ ಸಮಾರಂಭಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಆಹಾರ ವೇಸ್ಟಾಗುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನೂ ಸಹ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಈಗ ನಾನೂ ಸಹ ರಾತ್ರಿ ಹೊತ್ತು ಊಟವನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ನಾನು ಈಗಾಗಲೇ 7-8 ಪೌಂಡ್ ರೆಡ್ಯೂಸ್ ಆಗಿದ್ದೇನೆ.

ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಈ ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಎಲ್ಲಾ ಜನಗಳೂ ಕೂಡ ಪರಸ್ಪರ ಹೊಂದಿಕೊಂಡು ದೇಶಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಯಾವ ತ್ಯಾಗ ಮತ್ತು ಬಲಿದಾನವನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ಸಿದ್ಧರಾಗಬೇಕು. ದೇಶಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಕೊಡತಕ್ಕ ಯೋಧರಿಗಾಗಿ ನಾವು ನಾಲ್ಕು ರೂಪಾಯಿ ಹಣ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ, ನಾವು ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರವನ್ನು ಉತ್ಪಾದನೆ ಮಾಡಿದರೆ ಅದು ಒಂದು ತ್ಯಾಗವೆಂದು ತಾವು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ? ಇದು ಕನಿಷ್ಠ ದರ್ಜೆಯ ತ್ಯಾಗ ಎಂದು ನನಗೆ ಅನಿಸುತ್ತದೆ. ಇವೊತ್ತಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಯಾವ ತ್ಯಾಗವನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ಹಿಂಜರಿಯಬಾರದು. ಇವೊತ್ತಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಆಹಾರದ ಉತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡಬೇಕು, ಯಾವ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಆಹಾರ ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಹಾಳಾಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ನಾವೂ ಕೂಡ ನಮ್ಮ ಹೊಟ್ಟೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಆಹಾರವನ್ನು ಉಳಿಸಿ ಈಗ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಏನೊಂದು ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬಂದಿದೆಯೋ ಅದರಿಂದ ನಾವು ಪಾರಾಗಬೇಕು. ಆಹಾರದ ಉತ್ಪಾದನೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಸಹಕರಿಸಿ ನಮ್ಮ ಕಾಲಮೇಲೆ ನಾವು ನಿಂತುಕೊಂಡು ನಾವು ಆಹಾರದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸ್ವಪರಿಪೂರ್ಣತೆಯನ್ನು ಪಡೆಯತಕ್ಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ನಾವು ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕು. ಮತ್ತು ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಏನು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆಯೋ ಅದಕ್ಕೆ ನಾವುಗಳೆಲ್ಲರು ಸಂಪೂರ್ಣವಾದ ಬೆಂಬಲವನ್ನು ಮತ್ತು ನೆರವನ್ನೂ ನೀಡುತ್ತೇವೆಂಬ ಭರವಸೆಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟು, ನಾನು ಈ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಈ ಮಾನ್ಯ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಮಂಡಿಸುತ್ತೇನೆ.

† ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ (ಶ್ರವಣಬೆಳಗೊಳ).—ಸಭಾಪತಿಯವರೇ, ಆಹಾರ ಉತ್ಪತ್ತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಮತ್ತು ಆಹಾರದ ಅಭಾವವನ್ನು ನಿವಾರಿಸುವ ಬಗ್ಗೆ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಡಿ ಎಂ. ಸಿದ್ದಯ್ಯನವರು ಈ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ತಂದಿರತಕ್ಕ ನಿರ್ಣಯದ ಮೇಲೆ ನಾನು ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಆಹಾರ ಸಮಸ್ಯೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವುಳ್ಳದ್ದಾಗಿದೆ ಎನ್ನುವ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನಾನು ಕೆಲವು ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಹೇಳ ಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಇವೊತ್ತು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಮಹಾ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ನಮ್ಮ ಎದುರಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತಿವೆ. ಅವು ಯಾವುವೆಂದರೆ, ಒಂದು ಆಹಾರದ ಸಮಸ್ಯೆ ಮತ್ತೊಂದು ರಾಷ್ಟ್ರದ ರಕ್ಷಣೆಯ ಸಮಸ್ಯೆ. ಈ ಎರಡು ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನೂ ಒಂದು ತಕ್ಕಡಿಯಲ್ಲಿ ತೂಕ ಹಾಕಿದರೆ ಆ ಎರಡು ಸಮಸ್ಯೆಗಳೂ ಒಂದೇ ತೂಕವಿರತಕ್ಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಾಗಿವೆ. ಈ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಲ್ಲಿ ಅತಿ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ನಿವಾರಣೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ನಾವು ಎಷ್ಟು ತೀವ್ರಾಸಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದೇವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನಾವು ಇಲ್ಲಿ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆಹಾರದ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮತ್ತು ಆಹಾರದ ಹಂಚಿಕೆಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಚರ್ಚೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಾವು ಕಳೆದ 18 ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರವನ್ನು ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ತೀವ್ರಾಸಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿ ನಾವು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಆಹಾರವನ್ನು ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಏನು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದೆವೋ ಆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಿಗೆ ಏನು ಖಾಯಿಲೆ ಬಂದಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆಹಾರದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಮತ್ತು ಆಹಾರದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಏತಕ್ಕೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಮಾಡಲಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿದು ಆ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬರತಕ್ಕದ್ದು ಬಹಳ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಚಾರ ಎಂದು ನಾನು ಭಾವನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಆಹಾರದ ಉತ್ಪಾದನೆಗಾಗಿ ಒಂದು, ಎರಡು ಮತ್ತು ಮೂರನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಪಾರವಾದ ಹಣವನ್ನೇನೋ ಸರ್ಕಾರದವರು ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಎರಡು ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸಿ ಮೂರನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 10 ಲಕ್ಷ ಟನ್ ಆಹಾರವನ್ನು ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡಿ ಇನ್ನೂ ಜಾಸ್ತಿ ಆಹಾರವನ್ನು ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡದ್ದು ನಿಜ. ಆ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಮೂರನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗೆ ಒದಗಿಸಿದ್ದ 250 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ

ಗಳಲ್ಲಿ ಆಹಾರೋತ್ಪಾದನೆಗಾಗಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆಹಾರವನ್ನು ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದು ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಆ ಯೋಜನೆಯ ಪ್ರಕಾರ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ಮೂರು ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಆಹಾರವನ್ನು ಉತ್ಪಾದನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಯೋಜನೆಗಳಿಂದ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಆಹಾರ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡುವುದಾದರೆ, ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 37-38 ಲಕ್ಷ ಟನ್ ಆಹಾರ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ಯೋಜನೆಯ ಪ್ರಕಾರ ನಾವು 48 ಲಕ್ಷ ಟನ್ ಆಹಾರವನ್ನು ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶ ಆಹಾರದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾವಲಂಬಿಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾವು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದೆವು. 48 ಲಕ್ಷ ಟನ್ ಆಹಾರ ವನ್ನು ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾವು ಏನೊಂದು ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದೆವೋ ಅದು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಕಾರ್ಯಗತವಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮೂರನೇ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜ ನೆಯ ಮಧ್ಯವರ್ತಿಯ ಪುನರ್‌ವಿಮರ್ಶಾತ್ಮಕ ವರದಿಯು ತೋರಿಸುತ್ತದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರತಕ್ಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮೂರನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಬಾಬಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡ ಬೇಕೆಂದು ನಿಗದಿ ಮಾಡಿತ್ತೋ ಅಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡತಕ್ಕ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಸರ್ಕಾರ ದವರು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಹಣವನ್ನು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿರತಕ್ಕ ಯೋಜನೆಗ ಳಿಂದ ಏನು ಫಲಿತಾಂಶ ದೊರೆಯಬೇಕಾಗಿತ್ತೋ ಆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ವಿಫಲರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ವಿಚಾರ. ಈ ಒಂದು ಯೋಜನೆಗೆ ಎಷ್ಟು ಹಣ ಖರ್ಚಾಗಿದೆಯೋ ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಫಲವಾಗಿ ಆಹಾರದ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಈ ವಿಷಯ ಸರ್ಕಾರದವರು ಮೂರನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜ ನೆಯ ಮಧ್ಯವರ್ತಿಯ ಪುನರ್ ವಿಮರ್ಶಾತ್ಮಕ ವರದಿಯಲ್ಲಿದೆ. ಇದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದ ಸಮಸ್ಯೆ. ನಮ್ಮ ಯೋಜನೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಏತಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಆಹಾರದ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಆಗಲಿಲ್ಲ? ಇರಿಗೇಷನ್ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್ಸ್, ಮೇಜರ್ ಇರಿಗೇಷನ್ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್, ಮೀಡಿಯಂ ಇರಿಗೇಷನ್ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್ ಮತ್ತು ಮೈನರ್ ಇರಿಗೇಷನ್ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್‌ಗಳು ಏನಿವೆಯೋ ಅವುಗಳು ನೀರಾವರಿ ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ನೀರನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೋ ಅಷ್ಟು ನೀರನ್ನು ಕೊಡತಕ್ಕ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಮತ್ತು ಈಗಾಗಲೇ ಯಾವ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್‌ಗಳ ನಿರ್ಮಾಣ ಕಾರ್ಯ ಮುಗಿದಿದೆಯೋ ಆ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್‌ಗ ಳಿಂದ ನೀರನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡು ಅದರಿಂದ ಬೆಳೆಯನ್ನು ತೆಗೆಯತಕ್ಕ ಕಾರ್ಯ ಆಗಿಲ್ಲ. ಈ ಎರಡೂ ಕಾರ್ಯಗಳು ಬಹಳ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದುವುಗಳು. ಮೈಸೂರು ದೇಶ ಇಡೀ ಇಂಡಿಯಾ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನೀರಾವರಿಯಲ್ಲಿ ಕಡೆಯ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ. 100ಕ್ಕೆ 7 ಭಾಗ ಇರಿಗೇ ಷನ್ ಪೊಟೆನ್ಷಿಯಲ್ ಇದೆ. ನಮ್ಮ ಯೋಜನೆಗಳು ಕಾರ್ಯಗತವಾದರೂ ಕೂಡ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನೀರಾವರಿ ಪ್ರದೇಶ ಶೇಕಡ 12 ಕ್ಕಿಂತ ಜಾಸ್ತಿ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಗುರಿಯನ್ನು ಸಾಧನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಆಗಿಲ್ಲ. ಆ ಗುರಿಯನ್ನು ಸಾಧನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಾಗಿ ಏತಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಮೂರ ನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಅಂತ್ಯದ ವೇಳೆಗೆ ಹೊಸದಾಗಿ 14 ಲಕ್ಷ ಎಕರೆ ನೀರಾವರಿ ಪ್ರದೇ ಶವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಗುರಿಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿತ್ತು. ಆದರೆ ಆ ಗುರಿಯನ್ನು ಸಾಧನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. 14 ಲಕ್ಷ ಎಕರೆ ನೀರಾವರಿ ಪ್ರದೇಶವನ್ನು ಮಾಡ ಬೇಕೆಂದು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಂತಹ ಗುರಿಯಲ್ಲಿ 4 ಲಕ್ಷ ಎಕರೆ ಪ್ರದೇಶವನ್ನು ಮಾತ್ರ ನೀರಾ ವರಿ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿರತಕ್ಕ ಹಣ ಎಷ್ಟು ಎಂದರೆ ಹಣ ಬಹಳ ಖರ್ಚಾಗಿದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ನಮ್ಮ ಯೋಜನೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಏನು ಒಂದು ಅಂದಾಜನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದೇವೋ, ಆ ಅಂದಾಜಿಗಿಂತಲೂ ಮಿತಿ ಮೀರಿ ಹಣ ಖರ್ಚಾಗಿದೆ. ಈ ಒಂದು ಕಾರಣದಿಂದಲೂ ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಲೋಪದೋಷಗಳಿರುವುದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಉದ್ದೇಶ ಕಾರ್ಯಗತವಾಗಿಲ್ಲ.

ಇನ್ನು ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಂಥ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಬಂದರೆ, ನಾವು ವ್ಯವಸಾಯ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಯನ್ನು ಇನ್ನೂ ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡಬೇಕು, ನಮ್ಮಲ್ಲಿದ್ದಂತಹ ಆಹಾರವನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡಿ— 10 ಲಕ್ಷ ಟನ್ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದಾಗ, ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಏನಾಗಿದೆ? ಮೇಜರ್, ಮತ್ತು ಮೀಡಿಯಮ್ ಇರಿಗೇಷನ್ ಪ್ರೋಜೆಕ್ಟಿನಿಂದ ಸುಮಾರು 93 ಸಹಸ್ರ ಟನ್ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡಬೇಕು; ಮೈನರ್ ಇರಿಗೇಷನ್‌ನಿಂದ 25 ಸಹಸ್ರ ಟನ್ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡಬೇಕು, ಲ್ಯಾಂಡ್ ರೆವೆನ್ಯೂ ರಿಕ್ಲಮೇಷನ್‌ನಿಂದ 31 ಸಾವಿರ ಟನ್ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡಬೇಕು, ಇನ್ನು ಬಹಳ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟುಗಳಿಂದ 84 ಸಹಸ್ರ ಟನ್ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡಬೇಕು, ಇದ್ದಕ್ಕೆ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದುದು ಒಳ್ಳೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಗೊಬ್ಬರ ಗಳು—ಇದರಿಂದ 5 ಲಕ್ಷ ಟನ್ ಆಹಾರವನ್ನು ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಅಂದಾಜು ಹಾಕಿ ಕೊಂಡಿದ್ದೀರಿ. ಇದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ನೋಡಿದರೆ, ಕೊನೆಯದಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ಟಾರ್ಜೆಟ್ ಏನಿದೆ? ಸಾಯಿಲ್

(ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ)

ಕನ್‌ಸರವೇಷನ್ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ನೀವು ಎಷ್ಟು ಹಣ ಖರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿದ್ದಿರೋ, ಅದನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಕೃತಕ ಗೊಬ್ಬರಕ್ಕೆ (ನೈಟ್ರೋಜನಸ್ ಫೋಸ್ಫೇಟ್) ನೀವು ಏನು ಗುರಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಿರೋ ಅದರಲ್ಲಿ 10 ಪರ್‌ಸೆಂಟ್ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಆಗಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾದರೆ ನಮ್ಮ ಅಂದಾಜು ಪ್ರಕಾರ ಎಷ್ಟು ಆಹಾರ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತೊ ಅಷ್ಟನ್ನು ಮಾಡಿ ಗುರಿಯನ್ನು ಮುಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆ ಆಗಿಲ್ಲ. ಇದು ನಾವು ಮಾಡಿರತಕ್ಕಂತಹ ದೊಡ್ಡ ತಪ್ಪು. ಇದನ್ನು ಆಗಿಂದಾಗ್ಗೆ ನಾನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ಇವತ್ತು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಅವಲಂಬನೆ ಮಾಡಿರತಕ್ಕಂಥ ರೈತ ತನ್ನ ಯುದ್ಧ ತನವನ್ನು ಭೂಮಿಯ ಜೊತೆ ತೋರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಈ ಯುದ್ಧವನ್ನು ಅವನೇ ಮಾಡಿ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅವನಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಉಪಕರಣಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ನಾವು ವಿಫಲರಾಗಿದ್ದೇವೆ. ಅವನು ಉತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಅವನಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಉಪಕಾರಗಳು ಬಹಳವಿವೆ. ಅವನಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ನೇಗಿಲುಗಳು ಬೇಕು. ಒಳ್ಳೆಯ ಗೊಬ್ಬರ ಬೇಕು, ಬೀಜ ಬೇಕು, ಹೋರಿಗಳು ಬೇಕು. ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನೀರು ಬೇಕು. ಇವತ್ತು ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಬೆಳೆ ಬಹು ಭಾಗ ಮೋಡಗಳನ್ನು ಅವಲಂಬನೆ ಮಾಡಿದೆ. ನಾವು ಅದನ್ನು ಇಂಗ್ಲೀಷಿನಲ್ಲಿ vagaries of monsoons ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇವೆ. ಅದು ಜೂಜಾಟದ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ಮಳೆರಾಯ ನಮಗೇನಾದರೂ ಪ್ರಸಾದ ಕೊಟ್ಟರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಆಹಾರ ದೊರಕುತ್ತದೆ, ಇಲ್ಲವಾದರೆ, ಮಳೆಯ ಪ್ರಕೋಪಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾದರೆ ಕ್ಷಾಮದ ದವಡೆಗೆ ಒಳಗಾಗುತ್ತೇವೆ. ಇದು ಹೊಸದಾಗಿ ಮಾಡಿರತಕ್ಕ ವಿಚಾರವಲ್ಲ. ಇದು ಶತಮಾನಗಳಿಂದ ದೇಶದಲ್ಲಿರತಕ್ಕಂಥ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ.

ದೇಶದಲ್ಲಿರತಕ್ಕಂಥ, ಈ ಒಂದು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಸುಧಾರಿಸುವುದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ನಮ್ಮ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ನಾವು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕು. ಈ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ನಮ್ಮ ಒಂದು, ಎರಡು, ಮೂರು ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಬಂದೆವು. ಮೂರನೆ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರ ದವರು ಏನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ? ಆಹಾರೋತ್ಪತ್ತಿಗೆ ಯಾವ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿ ಕೊಂಡಿದ್ದೇವೋ ಅದಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕಾಗಿದ್ದ ಹಣವನ್ನು ಬೇರೆ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ಶರಾವತಿ ಪವರಿಗೋಸ್ಕರವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಆದ್ಯತೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ನಮ್ಮ ಅನೇಕ ಯೋಜನೆಗಳ ಹಣವನ್ನು ಅದಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿಸಿದೆ ಎಂದು ನಿಮ್ಮ ರಿಪೋರ್ಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದೀರಿ. ಹೀಗಾಗಿ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಆಹಾರ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಕುಂಠಿತವಾಗಿದೆ. ಅದು ನಮ್ಮ ತಪ್ಪು. ಈ ಒಂದು ಪವರ್ ಜಾಗ್ರತೆ ಬರಬೇಕು ಎಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಕೆಲವು ಹಣವನ್ನು—ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಗವರ್ನ್‌ಮೆಂಟಿನಿಂದ ಬಂದ ಹಣವನ್ನು, ಆ ಕಡೆ ತಿರುಗಿಸಿದೆ—ಪವರ್ ಉತ್ಪನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ. ಹೆಚ್ಚಿನ ಆದ್ಯತೆಯನ್ನು ನಮ್ಮ ವ್ಯವಸಾಯ ಮತ್ತು ಆಹಾರ ಉತ್ಪತ್ತಿಗಿಂತ, ಪವರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದೆ; ಪವರ್ ಕಡೆ ತಿರುಗಿಸಿದೆ. ಈ ಒಂದು ಕಾರಣದಿಂದ ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಆಹಾರ ಉತ್ಪತ್ತಿಗೆ ಕೇಂದ್ರವಾದಂತಹ ನೀರಾವರಿ ಇತ್ಯಾದಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಿಗೆ ಇಷ್ಟಾಗಿ ಒಂದು ಅಡಚಣೆಯಾಗಿದೆಯೆಂಬುದು ತಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂದಂಥ ವಿಷಯ.

ಇನ್ನು ಇವತ್ತು ನಮಗೆ ಏನು ಗುರಿ ಸಾಧನೆಯಾಗಬೇಕಾಗಿತ್ತೋ ಅದು ಸಾಧನೆಯಾಗದೆ ಇರುವುದರಿಂದ, ನಾನು ಮೊದಲು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಈ ವಿಷಮ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬಂದಿರತಕ್ಕದ್ದು ನಿಜ. ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಎದುರಿಸುವಂತಹ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಯಾರದೂ ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯವಿಲ್ಲ. ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಯನ್ನು ಎದುರಿಸತಕ್ಕಂಥ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಾವು ಯಾವ ರೀತಿ ರಕ್ಷಣೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೆ ಇಡೀ ದೇಶ ತನ್ನ ಸರ್ವಸ್ವವನ್ನೂ ತ್ಯಾಗ ಮಾಡಿತೋ ಅದೇ ರೀತಿ ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೂ ಆದ್ಯತೆ ಕೊಡಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕೂಡಾ ಆಹಾರ ಉತ್ಪನ್ನದ ಬಗ್ಗೆ ನಾವು ಅಷ್ಟೇ ಗಹನವಾದ ಮಾದರಿಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ತೀಕ್ಷ್ಣತೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಬೇಕು. ಈಗ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಸಲಹೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಈಗ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಆಹಾರದ ಇಲಾಖೆ ಇದೆ. ಈ ಶಾಖೆಯನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿಡದೆ ಇದಕ್ಕೆ ಇರಿಗೇಷನ್, ಆಹಾರ, ಎಗ್ರಿಕಲ್ಚರಲ್, ಫುಡ್‌ಡಿಸ್ಟ್ರಿಬ್ಯೂಷನ್ ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿ ಒಬ್ಬ ಮಂತ್ರಿಗೆ ವಹಿಸಿ. ಅದನ್ನು ಬೇಕಾದರೆ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳೇ ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿ. ಏಕೆಂದರೆ ಇದಕ್ಕೆ ಆದ್ಯತೆ ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ದೇಶವು ಇದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಪ್ರಥಮವಾದ ಮತ್ತು ಪವಿತ್ರವಾದ ಸ್ಥಾನ ಕೊಡಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಮಂತ್ರಿಗಳನ್ನಾದರೂ ಮಾಡಲಿ, ಅದು ನಿಮಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟದ್ದು. ಇದಕ್ಕೆ co-ordinate ministry ಆಗಬೇಕು. ಆಹಾರದ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಇದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಬೇಕಾಗಿರತಕ್ಕಂಥಾದ್ದು ಮೂರು ಇಲಾಖೆಗಳು. ಇದು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡ ಬೇಕು. ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದುದು ಇದರಲ್ಲಿ ಆಹಾರದ ಇಲಾಖೆ, ಇರಿಗೇಷನ್ ಇಲಾಖೆ,

ಮತ್ತು ನೀರಾವರಿ. ಈ ಮೂರು ಇಲಾಖೆಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಒಬ್ಬ ಮಂತ್ರಿಯ ಕೈಕೆಳಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವಂತಾದರೆ ಆಗ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಕೂಡಾ ದೇಶದಲ್ಲ ನಮ್ಮ ಆಹಾರದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಏನೊಂದು ತೀವ್ರತೆ ಇದೆ, ಅದನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡಿಕೊಂಡಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹೆಜ್ಜೆಯನ್ನು ಇಟ್ಟಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ನೀವು ತ್ವರಿತವಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕು, ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಒಂದೊಂದು ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಕಾಲ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆಂದು ನಿಮಗೇ ಗೊತ್ತು. ಇದನ್ನು ತಾವು ಕೂಡಲೇ ಮಾಡುವ ಕೃಪು ಕೈಗೊಳ್ಳುವಿರೆಂದು ನಂಬಿದ್ದೇವೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಮುಂದೆ ಆಹಾರದ ಉತ್ಪಾದನೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಹಾಯವನ್ನು ಮಾಡಿದಂತಾಗುತ್ತದೆಂದು ನನ್ನ ಭಾವನೆ. ಇವತ್ತು ಈ ಆಹಾರದ ಅಭಾವ ನಿವಾರಣೆಗೆ ಅನೇಕ ನಿಪುಣರು ಅನೇಕ ರೀತಿಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನಾವು ಎಂತಹ ಆಹಾರವನ್ನು ಉತ್ಪಾದನೆ ಮಾಡ ತಕ್ಕಂತಹದು ಎಂಬುದು ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಚಾರ. ಅನೇಕ ಪರಿಣತರು ಹೇಳಿರತಕ್ಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಇವತ್ತು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿರತಕ್ಕಂತಹ ಭೂಮಿಯ ವಿಸ್ತರಣೆ ಮತ್ತು ಅದರಿಂದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾಗತಕ್ಕಂತಹ ಆಹಾರ ಮತ್ತು ನಾವು ಅನೂಚಾನವಾಗಿ ಏನು ಸೇವನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೋ, ಆ ಆಹಾರ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಬದಲಾವಣೆಯಾಗಬೇಕು. ಶ್ರೀಮಾನ್ ಕೃಷ್ಣಪ್ಪನವರು ಪೌಷ್ಟಿಕ ಆಹಾರ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಅರ್ಥವಿದೆ. ನಮ್ಮ ಆಹಾರದ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆ ಯಾಗದೆ ಹೋದರೆ ಇನ್ನು ಹತ್ತು ವರ್ಷ ಅಥವಾ 20 ವರ್ಷಗಳಾದರೂ ಕೂಡಾ ನಮ್ಮ ಆಹಾರ ಸಮಸ್ಯೆ ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಪರಿಹಾರವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಆಹಾರದ ಒಂದು ಬ್ಯಾಲೆನ್ಸ್ಡ್ ಡೈಯಟ್ ಏನಿದೆ, ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ತೀವ್ರ ಬದಲಾವಣೆಯಾಗಬೇಕು. ಇವತ್ತು ನಾವು ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಪ್ರಧಾನ್ಯತೆ ಕೊಡುತ್ತೇವೆಯೋ, ಅಷ್ಟೇ ಪ್ರಧಾನ್ಯತೆಯನ್ನು ಮೀನು ಸಾಕಾಣಿಕೆಗಾಗಲೀ ಕೋಳಿ ಸಾಕಾಣಿಕೆಗಾಗಲೀ ಅಥವಾ ಹಾಲಿನ ಕೇಂದ್ರಗಳಿಗಾಗಲೀ ಕೊಡುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಬೆಂಗಳೂರು ನಗರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಹಾಲಿನ ಕೇಂದ್ರವನ್ನು ತೆರೆದಿದ್ದೀರಿ. ಅದರ ಕಟ್ಟಡ ಬಂತೇ ಹೊರತು ಹಾಲು ಬರಲಿಲ್ಲ. ಪ್ರಧಾನ ಮಂತ್ರಿಯವರು ಉದ್ಘಾಟನೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಹೇಳಿದರೇನೆಂದರೆ ಆ ಕೇಂದ್ರ ದಲ್ಲಿ 50 ಸಾವಿರ ಅಥವಾ ಒಂದು ಲಕ್ಷ ಲೀಟರ್ ಹಾಲು ಹಂಚಲಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು. ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಏನೂ ಹಂಚಲಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಹೊಸದಾಗಿ ಒಂದು ಹತ್ತು ಸಹಸ್ರಾರು ದನಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಒಂದು ಹಾಲಿನ ಡೈರಿಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿದರೆ ಅದರಿಂದ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಎಲ್ಲಾ ಜನರಿಗೂ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗಿಲ್ಲದೆ ಬೇರೆಯವರಿಂದ ಹಾಲು ತೆಗೆದು ವಿತರಣೆ ಮಾಡಿದರೆ ಅದರಿಂದ ಏನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗಲಾರದು. ನಮಗೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಬೇಕಾದುದು ಪುಷ್ಟಿಕರವಾದ ಮತ್ತು ಶುದ್ಧವಾದ ಹಾಲು. ಅದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಹಾಲಿನ ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನೆ ಬೊಂಬಾಯಿ ಮಾದರಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಬೇಕು. ಆದರಿಂದ ಹಾಲಿನ ಉತ್ಪತ್ತಿಯೂ ಕೂಡಾ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೆ; ಮತ್ತು ಒಳ್ಳೆಯ ಹಾಲು ಕೂಡಾ ಅನೇಕ ಜನರಿಗೆ ಸಿಗುವ ಏರ್ಪಾಡಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಾನು ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

Mr. DEPUTY SPEAKER.—The House will now rise for half-an-hour.

The House adjourned for Recess at Three of the Clock and re-assembled at Thirty Minutes past Three of the Clock.

(Mr. DEPUTY SPEAKER in the Chair.)

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ.—ಸ್ವಾಮೀ, ಆಹಾರದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುವಾಗ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಅಭಾವವನ್ನು ನಿವಾರಣೆ ಮಾಡುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಆದಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರ ಬೆಳೆಯುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ವಿಚಾರ ಮಾಡುತ್ತಾ ನಾನು ಆಗಲೇ ಹಾಲನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡುವ ಬಗ್ಗೆ ಸರಕಾರದವರು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಒಂದು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಹಾಕಿ ಕೊಂಡು ಇನ್ನೂ ತೀಕ್ಷ್ಣತೆಯಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ಬೆಂಗಳೂರು ನಗರದಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ ಎಲ್ಲ ಜಿಲ್ಲಾ ಕೇಂದ್ರಗಳಲ್ಲೂ, ಎಲ್ಲಾ ತಾಲ್ಲೂಕು ಕೇಂದ್ರಗಳಲ್ಲೂ ಹಾಲಿನ ಉತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡಲು

(ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ)

ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ತಳಿಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಒಳ್ಳೆಯ ಹಸುಗಳನ್ನು ಸಾಕಲಿಕ್ಕೆ ಸರಕಾರ ಜನರಿಗೆ ಉತ್ತೇಜನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಹಾಲು ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಇದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿರುವ ಜನಕ್ಕೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಸಿಕ್ಕಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಹಸುಗಳನ್ನು ಸಾಕಲು ಒಂದು ಅವಕಾಶ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಆ ರೀತಿ ಸರಕಾರ ಮಾಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಇದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಆಹಾರ ಸೇವನೆ ಮಾಡುವುದರ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಕೋಳಿ ಹಾಗೂ ಕೋಳಿ ಮೊಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುವ ಮಿಶ್ರಾಹಾರಗಳನ್ನು ಬಳಕೆಗೆ ತರುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬಹುದು. ಇದರಿಂದ ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಉಳಿಸಲು ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಆರೋಗ್ಯದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ಮತ್ತು ಆಹಾರವನ್ನುಳಿಸುವ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ಇವೆರಡು ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ಮಿಶ್ರಾಹಾರ ಸೇವನೆ ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯದು, ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಡುವುದು ಅವಶ್ಯಕ. ಇದರಂತೆಯೇ ಮೀನಿನ ಸಾಕಾಣಿಕೆಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲೇ ಸುಮಾರು ನೂರಾರು ಮೈಲಿಗಳಷ್ಟು ಉದ್ದದ ಕೋಸ್ಟು ಲೈನು ಇದೆ. ಇದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಮೀನಿನ ಸಾಕಾಣಿಕೆಗೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟರೆ ಇದರಿಂದ ಈಗ ಆಗುವ ಉತ್ಪತ್ತಿಗಿಂತ ನಾಲ್ಕರಷ್ಟು ಅಥವಾ ಐದರಷ್ಟು ಉತ್ಪತ್ತಿ ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಇದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಈಗ ಎಲ್ಲ ವರ್ಗದವರೂ ಮೀನನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಮೀನನ್ನು ತಿನ್ನತಕ್ಕ ಜನರೂ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರ ಉಪಯೋಗಿಸುವುದೂ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡಿ ಎಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿನ ಆಹಾರದಲ್ಲಿ ಮಿತವ್ಯಯ ಸಾಧಿಸಬಹುದು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಅಲ್ಲದೆ ಈಗ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಆಹಾರದ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಉಪಯೋಗದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪೋಲು ಕೂಡ ಆಗುತ್ತಿದೆ. ಈಗಿರುವ ನಮ್ಮ ಸ್ಟೋರೇಜು ಪದ್ಧತಿಯಿಂದಾಗಿ ಇದರಲ್ಲಿ ಶೇಕಡಾ ಆರೇಳರಷ್ಟು ನಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಕ್ರಿಮಿ ಕೀಟಗಳ ಹಾವಳಿಯಿಂದಾಗಿ ಶೇಕಡಾ ಹತ್ತರಷ್ಟು ನಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಸ್ಟೋರೇಜು ಮತ್ತು ಕ್ರಿಮಿಕೀಟಗಳ ಹಾವಳಿಯೇ ಅಲ್ಲದೆ ಸಾಗಣಿಕೆಯಿಂದಲೂ ಕೂಡ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿನ ನಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇವು ಮೂರು ಬಗೆಗಳಿಂದಲೂ ಸುಮಾರು ಶೇಕಡಾ ಇಪ್ಪತ್ತೈದರಷ್ಟು ನಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಆಹಾರದ ಅಪವ್ಯಯಗಳನ್ನು ತಪ್ಪಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಶಾಸ್ತ್ರೋಕ್ತವಾದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿಯಬೇಕು. ಇದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ರಕ್ಷಣೆಯನ್ನು ರೈತರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರ ವ್ಯಯವಾಗುವುದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲು ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಈಗ 'ವೇಗರೀಸ್ ಆಫ್ ನೇಚರ್' ಎಂದು ಹೇಳುವಂತೆ ಮಳೆಯೇ ನಾಲ್ಕಾರು ತಿಂಗಳಿಂದ ಬಾರದೆ ಇರುವಂತಹ ಅನಿಶ್ಚಿತ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಇರುವ ಕೆರೆಗಳಲ್ಲಿ, ಕಟ್ಟೆಗಳಲ್ಲಿ ನೀರೇ ಇಲ್ಲ. ಕುಡಿಯುವುದಕ್ಕೆ ನೀರಿಲ್ಲ, ಕೈ ತೊಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ನೀರಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಸರಕಾರದವರು ನಾಲ್ಕಾರು ಟ್ಯೂಬ್ ವೆಲ್ಸ್‌ಗಳನ್ನು ತೋಡಿಸಿ ಕೊಟ್ಟರೆ ಇಲ್ಲಿನ ಜನಗಳಿಗೆ ಬಹಳ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಟ್ಯೂಬ್ ವೆಲ್ಸ್‌ಗಳಿಂದ ಬಹಳ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುತ್ತದೆ. ಕೆಲವು ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಈಗ ಇರಿಗೇಷನ್ ವೆಲ್ಸ್‌ಗಳೆಂದು ತೆಗೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಕೆಲವು ಭಾಗದಲ್ಲಿ 30—40 ಅಡಿಗಳಲ್ಲೇ ನೀರು ಬರುತ್ತೆ. ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಟ್ಯೂಬ್ ವೆಲ್ಸ್‌ಗಳನ್ನು ಸರಕಾರದವರೇ ತೆಗಿಸಿಕೊಟ್ಟರೆ ಅಲ್ಲಿನ ಜನಕ್ಕೆ ಬಹಳ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದೂ ಅಲ್ಲದೆ ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಮೈನರು ಇರಿಗೇಷನ್ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟುಗಳಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಗೌರವ ಹಾಗೂ ಆದ್ಯತೆಯನ್ನು ಕೊಡುವುದು ಅಗತ್ಯವಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ಮೈನರು ಇರಿಗೇಷನ್ ಶಾಖೆಯಲ್ಲಿರುವ ಉಪಸಚಿವರು ಬಹಳ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಯೋಜನೆಯನ್ನೇ ತಯಾರು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅವರೇ ಹೇಳಿದಂತೆ ಒಂದು ಸಾರಿ 60 ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅನಂತರ 80 ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಹೀಗೆ 80 ರಿಂದ 100 ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಅವರು ತಯಾರು ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಎಷ್ಟೋ ದುಡ್ಡನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಈಗ ಈ ಮೈನರು ಇರಿಗೇಷನ್ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿರುವ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಆದಷ್ಟು ಕಾರ್ಯಗತವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿ. ಹೊಸದಾಗಿ ಯಾವ ಮೈನರು ಇರಿಗೇಷನ್ ಯೋಜನೆಯ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಡಿ. ಅಲ್ಲದೆ ಈಗ ಈ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಸರಕಾರದವರು ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಕುಂಟೆಯ ಕೆಲಸವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಕೂಡದು ಅದನ್ನು ಹಾಗೆ ನಿಲ್ಲಿಸಬೇಕೆಂದೂ ಒಂದು ಆದೇಶವನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಹಾಯವಾಗುವದಿಲ್ಲ. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಸರಕಾರ ಹೊಸದಾಗಿ ಯಾವ ಒಂದು ಕೆರೆ ಅಥವಾ ಕುಂಟೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಕೂಡದೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಮೈನರು ಇರಿಗೇಷನ್ ಯೋಜನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ತಂದ ಅವರ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕೆ ತದ್ವಿರುದ್ಧವಾಗುವಾಗುತ್ತದೆ ಹಾಗೂ ನಿಷ್ಫಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಹೊಸದಾಗಿ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ

ಇರುವ ಕೆರೆ, ಕಟ್ಟೆ ಹಾಗೂ ಹಳ್ಳಗಳನ್ನು ದುರಸ್ತು ಮಾಡಿ ಅದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ನೀರು ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಲು ತಕ್ಕ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ರೈತರ ಜಮೀನಿಗೆ ನೀರನ್ನು ಒದಗಿಸಿ ಕೊಟ್ಟರೆ ಅದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರ ಬೆಳೆಯಲು ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಆದ್ಯತೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಆದಷ್ಟು ಶೀಘ್ರವಾದ ಮತ್ತು ತ್ವರಿತವಾದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾಗಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕು.

ಶ್ರೀ ಸಿ. ಜೆ. ಮುಕ್ಕಣ್ಣಪ್ಪ.—ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಹಣವೆಲ್ಲಿದೆ ?

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ.—ಹಣ ಇಲ್ಲದೆ ಇಲ್ಲ, ಹಣ ಇದೆ. ಇರುವ ಹಣವನ್ನು ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ಪೋಲಾಗದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದರೆ ಅದರಿಂದ ತಕ್ಕ ಪ್ರತಿಫಲ ದೊರಕುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಯಾವ ಯಾವ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕು ಎನ್ನುವುದೇ ಬಹಳ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದ ಪ್ರಶ್ನೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹಣಕಾಸಿಗೇನೂ ಕೊರತೆ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಎಲ್ಲವೂ ಕೂಡ ಡಿಫೆನ್ಸ್ ಒರಿಯಂಟೇಟೆಡ್ ಎಂದು ಹೇಳುವಂತೆ ವ್ಯವಸಾಯದ ಬಾಬಿಗೂ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಖರ್ಚು ಮಾಡಿ ಆಹಾರವನ್ನು ಬೆಳೆಯಬೇಕಾದುದು ಅತಿ ಮುಖ್ಯವಾದ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಆಹಾರದ ಉತ್ಪತ್ತಿಗೆ ಮೈನರು ಇರಿಗೇಷನ್ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟುಗಳು ಅತ್ಯಂತ ಉಪಯುಕ್ತವಾದಂತಹವುಗಳು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಸರಕಾರ ಹಣವನ್ನು ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡುವುದು ಅವರ ಆದ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯ. ಇದಕ್ಕೆ ಯಾರ ಆಕ್ಷೇಪಣೆಯೂ ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ಸಿ. ಜೆ. ಮುಕ್ಕಣ್ಣಪ್ಪ.—ಇದುವರೆಗೆ ಸರಕಾರದವರು ಎಷ್ಟು ಎಕರೆಗಳಷ್ಟು ಸಾಗುವಳಿಯಾಗಲು ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ?

ಶ್ರೀ ಆಲೂರು ಹನುಮಂತಪ್ಪ (ಸಣ್ಣ ನೀರಾವರಿ ಶಾಖೆಯ ಉಪಸಚಿವರು).—ನನಗೆ ತಿಳಿದಂತೆ ಮೊದಲು 16 ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಹಣ ಸಣ್ಣ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳಿಗಾಗಿ ಕೊಡಲಾಯಿತು. ಈಚೆಗೆ ಕೇಂದ್ರದವರ ಸಹಾಯ ಗ್ರಾಂಟು ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬಂದಾಗ ಮತ್ತೆ 10 ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಎಂದರೆ ಒಟ್ಟು 26 ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಈಗಾಗಲೇ ಖರ್ಚು ಮಾಡಲಾಗಿದೆ.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಲಕ್ಕಪ್ಪ.—ನಮ್ಮ ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಟ್ಟೆಯನ್ನಾದರೂ ಕಟ್ಟಿಸಿದ್ದೀರಾ ?

ಶ್ರೀ ಆಲೂರು ಹನುಮಂತಪ್ಪ.—ಈಗಾಗಲೇ ಎಂಟೂವರೆ ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಮಂಜೂರು ಮಾಡಲಾಗಿದೆ.

[MR. SPEAKER in the Chair]

MR. SPEAKER.—Now, I would like to co-ordinate the work a little. I think, the Hon'ble Leader of the opposition has taken 25 minutes.

Sri S. SIVAPPA.—I will take 15 or 20 minutes more.

Sri S. GOPALA GOWDA (Thirthahalli).—Two days may be given.

MR. SPEAKER.—Two days means, after all, seven hours and nothing more, unless we try to arrange it in some other fashion. After the Hon'ble the Leader of the Opposition has finished, I sugnest, whatever steps that the Government propose to take if they indicate, then it will be easy for me to see that there is no repetition. This is a Resolution by a private Member. If the Government indicate the steps that they proposes to take, then the Members will add something more. Otherwise, every Member will go on suggesting.

Sri B. D. JATTI (Minister for Food).—So far, there does not seem to be any repetition. Secondly, it is better to hear what the Hon'ble Members say on the floor of the House. To orrow at the opening of the meeting, either the Minister in charge of the agriculture or myself will give some views so that further discussion will be on proper lines.

Sri SIDDAIAH KASIMATH (Shirahatti).—The Minister can reply afterwards.

Sri C. J. MUCKANNAPPA.—Let the Government put forward all their proposals. If there are any new things they can be added on.

Mr. SPEAKER.—What is the field that is thrown open ? Among the primary and subsidiary, there is animal husbandry, poultry farming, processing, etc., etc.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಗೋಪಾಲ ಗೌಡ.—ಅಧ್ಯಕ್ಷರು ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಡಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಒಂದು ಹೇಳಿಕೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಇಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತಕ್ಕ ಚರ್ಚೆಗೆ ಬಹಳ ಉಪಕಾರವಾಗುತ್ತದೆ ಇದುವರೆಗೂ ಸರ್ಕಾರದವರು ಏನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ, ಮುಂದೇನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸಿದರೆ ನಾವು ಅನಂತರ ನಮ್ಮ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಮುಂಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ.

Mr. SPEAKER.—I find a large number of members are desirous of participating in the Debate and the time allocated for every member is about 30 minutes. Independent members have not said anything so far. Unless there is better co-ordination among the Whips, it may be extremely difficult for me. I am willing and I am prepared to sit one hour more to-day, I am prepared to drop the Question Hour tomorrow, and I am prepared to sit in the morning tomorrow and give two hours more. On the Government side, if there are no commitments to which they already stand committed, then we can sit in the morning. This is a very important subject. Personally I feel, two days are not adequate. This is something which has been taken in at the request of the members. Therefore, we must co-ordinate. Are all the members prepared to sit in the morning tomorrow ?

HON'BLE MEMBERS.—Yes, Sir.

Mr. SPEAKER.—Tomorrow morning, we will meet at 9 A.M. and close at Eleven.

Sri SIDDIAH KASIMATH.—We do not want to take one hour more to-day.

Mr. SPEAKER.—We will sit tomorrow, in the morning and in the afternoon, Question Hour to be dropped, no Tea Break, and if necessary, we will sit for one hour extra also in the afternoon, I am prepared to accommodate.

Sri G. V. GOWDA (Palya).—Will the Government furnish the relevant statistics tomorrow morning ?

Mr. SPEAKER.—The Hon'ble Member may meet me, and I will give the statistics.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ.—ಮಾನ್ಯ ಸಭಾಪತಿಯವರೇ, ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇಂದು ಉದ್ಭವಿಸಿರತಕ್ಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಆಹಾರೋತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚುಮಾಡತಕ್ಕ ಬಗ್ಗೆ ನಾವೀಗ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಆಹಾರದ ಹಂಚಿಕೆಯ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳ ಶೇಖರಣೆಯ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನಾನೀಗ ಕೆಲವು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಈಗಾಗಲೇ ಸರ್ಕಾರದವರು ಅನೇಕ ಹುಕುಂಗಳನ್ನು ಹೊರಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಧಾನ್ಯಗಳ ಧಾರಣೆಗಳನ್ನು ನಿಗದಿ ಮಾಡಿ, ಧಾನ್ಯ ಸಂಗ್ರಹಣೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಕೆಲವು ಹುಕುಂಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಜನರಿಂದ ವಸೂಲ್ಮಾಡತಕ್ಕ ಧಾನ್ಯವನ್ನು ಏಕರೇಜ್ ಆಧಾರದಮೇಲೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ.

Mr. SPEAKER.—It does not come under this Resolution.

Sri S. SIVAPPA.—I am not going to the details of the levy system.

Mr. SPEAKER.—The Resolution is with regard to the measures to step up food production, to prevent any scarcity.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ.—ಇಂದು ಉದ್ಭವವಾಗಿರತಕ್ಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನಾವು ಗಮನಕ್ಕೆ ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳುವುದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಚಾರ. ಈ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದ ಅನೇಕ ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲೂ ಮತ್ತು ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳಲ್ಲೂ ಆಹಾರಾಭಾವದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಹೇಳಲಸದಳವಾಗಿದೆ. ಕಳೆದ 10 ತಿಂಗಳಿಂದ ಅನೇಕ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹನಿ ಮಳೆ ಸಹಾ ಆಗದೆ ಕೆಲವು ಕಡೆ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಉಳುವುದಕ್ಕೇ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ, ಇನ್ನು ಕೆಲವು ಕಡೆ ಅಷ್ಟಿಷ್ಟು ಮಳೆ ಯಾಗಿದ್ದ ಕಡೆ ಬಿತ್ತಿದ ಪೈರುಗಳು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಮಳೆಯಿಲ್ಲದೆ ಒಣಗುತ್ತಿವೆ. ಒಂದು ಕಡೆ ಬೆಳೆಗಳಿಗೆ ಇಂಥ ಒಂದು ವಿಪತ್ತೊದಗಿರುವಾಗ ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆ ದನಕರುಗಳಿಗೆ ಕುಡಿಯುವುದಕ್ಕೆ ನೀರಿಲ್ಲ ದಂತಾಗಿದೆ. ಇನ್ನು ಕೆಲವೇ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಬಾವಿಗಳಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಅಷ್ಟಿಷ್ಟು ನೀರೂ ಕೂಡ ಬತ್ತಿಹೋಗಿ ಜನರಿಗೂ ಸಹ ನೀರಿಲ್ಲದಂಥ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಉಂಟಾಗಬಹುದು. ನಮ್ಮ ಹಾಸನ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಒಂದು ಭಾಗ ಮಲೆನಾಡಿಗೆ ಸೇರಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಅಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಮಳೆಯಿಲ್ಲದೆ ಬತ್ತದ ಬೆಳೆಯೆಲ್ಲಾ ಒಣಗುತ್ತಿದೆ. ಇನ್ನು ಮೈದಾನ ಭಾಗಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಇರತಕ್ಕ ರಾಗಿಯ ಪೈರೂ ಸಹಾ ಪೂರ ಬತ್ತಿ ಹೋಗಿವೆ. ನಮ್ಮ ಕಡೆ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಯಾವಾಗಲೂ ದಸರಾ ಮಳೆ ತಪ್ಪದಂತೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದುದೂ ಸಹ ಈ ವರ್ಷ ಬರಲಿಲ್ಲ. ರೈತನಿಗೆ ಭಾಷೆ ಕೊಟ್ಟಂಥ ಹಸ್ತದ ಮಳೆ ಕೂಡ ಈ ಸಾರಿ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇಂದು ಒಂದು ಭೀಕರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯುಂಟಾಗಿದೆ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಇಂದಿನ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ವಿಶೇಷ ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡಿ ಜನರನ್ನು ಈ ತೊಂದರೆಯಿಂದ ಪಾರುಮಾಡ ದಿದ್ದರೆ ಬಹಳ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ದಿವಸ ಜನರಿಗೆ ದನಗಳ ಮೇವನ್ನೊದಗಿಸುವುದಕ್ಕೂ ಕೂಡ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದಂತಾಗಿದೆ. ರೈತನಿಗೆ ಯಾವತ್ತೂ ದನಕರುಗಳು ಎಂದರೆ ಅವು ಅವನಿಗೆ ಬಹಳ ಪ್ರಿಯವಾದ ವಸ್ತುಗಳು. ಆದಾಗ್ಗೂ ಈ ದಿವಸ ಅವುಗಳಿಗೆ ಆಹಾರವನ್ನು ಹಾಕುವುದಕ್ಕೆ ಆತನಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಸಂತೆಗಳಿಗೆ ಸಾಗಿಸಿ ಮಾರಾಟ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಅವುಗಳು ಉಪ ವಾಸವಿರುವುದನ್ನು ರೈತನು ಕಣ್ಣಿಂದ ನೋಡಿ ಆ ದುಃಖವನ್ನು ತಾಳಲಾರದೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಮಾರಾಟ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರದವರು ಏನಾದರೂ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿ ಮೊದಲು ಬತ್ತಿ ಹೋಗಿರತಕ್ಕ ಕೆರೆಯ ಅಂಗಳದ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಾವಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆಸಿ ಅವುಗಳಿಗೆ ನೀರನ್ನೊದಗಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಹಾಗೆ ಇನ್ನು ದನಗಳ ಮೇವಿನ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುವು ದಾದರೆ, ಸರ್ಕಾರದವರೇ ಎಲ್ಲಿಂದಲಾದರೂ ದನಗಳ ಮೇವನ್ನು ಅಂದರೆ ಹುಲ್ಲನ್ನಾಗಲೀ ಅಥವಾ ಹಿಂಡಿಯನ್ನಾಗಲೀ ಅಥವಾ ಯಾವುದಾದರೂ ಬೀಜಗಳನ್ನಾಗಲೀ ಒದಗಿಸಲೇಬೇಕೆಂದು ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಎಷ್ಟೇ ಹಣ ಖರ್ಚಾದರೂ ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ. ಇರತಕ್ಕ ಪಶು ಸಂಪ ತ್ತನ್ನು ನಾವೀದಿವಸ ಕಳೆದುಕೊಂಡರೆ ಪುನಃ ಅವುಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಬಡ ರೈತರಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಲಕ್ಷಾಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಬೆಲೆಬಾಳತಕ್ಕ ಪಶು ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಉಳಿಸಲು ಸರ್ಕಾರದವರು ತೀವ್ರ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಕೈಗೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ಜನಗಳು ಭೀಕರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಿಂದಾಗಿ ದಿಕ್ಕೆಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ, ಮಳೆ ಇಲ್ಲದೇ ಹೋಯಿತು, ಮುಂದಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಏನು ಎಂದು ಜನ ಪರಿತಪಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಪ್ರತಿ ಯೊಂದು ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲೂ ಫೇರ್ ಪ್ರೈಸ್ ಡಿಪೋ ಮುಖಾಂತರ, ಕಂಟ್ರೋಲ್ ರೇಟ್‌ನಲ್ಲಿ ರಾಗಿ, ಜೋಳ, ಅಕ್ಕಿಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರೇ ನೇರವಾಗಿ ಕೊಟ್ಟರೆ ಬಹಳ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಮಾಡಲೇಬೇಕು ಇಲ್ಲದೇ ಹೋದರೆ ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ತಾವು ತಾಲ್ಲೂಕು ಸೊಸೈಟಿಗಳ ಮುಖಾಂತರ ಕೊಡುತ್ತಾ ಇರತಕ್ಕದ್ದು ಏನೇನೂ ಸಾಲದು, ತಾವು ಕೊಡುತ್ತಾ ಇರುವುದೂ ಕೂಡ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಬ್ಲಾಕ್‌ಮಾರ್ಕೆಟ್ ಆಗುತ್ತಾ ಇದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಪಂಚಾಯ್ತಿ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲೂ ಕೂಡ ನಿಮ್ಮದೇ ಆದ ಅಂಗಡಿಗಳನ್ನು ಇಡಲೇಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಈ ದುಸ್ಥಿತಿ ಹೆಚ್ಚಾಗುವುದರಿಂದ ಅನೇಕ ಕಡೆ ಇವತ್ತು ಜನಗಳಿಗೆ ಆಹಾರ ಇಲ್ಲದೇ ಇರತಕ್ಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರ ದವರಿಗೆ ನಾನು ಈಗಲೇ ಸೂಚನೆ ಕೊಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ. ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಕೇಂದ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಗಂಜೀ ಕೇಂದ್ರಗಳನ್ನು ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಇವತ್ತಿನಿಂದಲೇ ಸಿದ್ಧತೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬಹಳ ಹದಗೆಡುತ್ತಾ ಇದೆ. ಇನ್ನು ಒಂದು ತಿಂಗಳಿನಲ್ಲಿ ಯಾವ ರೀತಿಯಾಗುತ್ತದೆಯೋ ಎಂಬುದನ್ನು ಹೇಳುವುದು ಕಷ್ಟ, ಆದ್ದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಮಾಡಲೇಬೇಕಾಗಿದೆ. ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ರೈತನಿಗೆ ಇವತ್ತು ನಂಬಿಕೆ ಬರಬೇಕಾದರೆ, ಧೈರ್ಯ ಬರಬೇಕಾದರೆ—ಇವತ್ತು ಅವರು ಮಳೆ ಬರದೆ ಪರಿ ತಪಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ—ಅವನಿಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೇಳಬೇಕು, ಈ ವರ್ಷ ಕಂದಾಯವನ್ನು ಮನ್ನಾ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ, ಈ ಒಂದು ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಕಂದಾಯವನ್ನು ವಸೂಲು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕೂಡಲೇ ಒಂದು ಪ್ರಕಟಣೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅವನಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆ ಬರುವಂತೆ

(ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ)

ಮಾಡಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಅವನಿಗೆ ಧೈರ್ಯ ಬರುತ್ತದೆ. ನನ್ನ ಆರ್ಥಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಸಹಾನುಭೂತಿಯಿಂದ ಸರ್ಕಾರ ನೆರವಿಗೆ ಬಂದಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಧೈರ್ಯವನ್ನು ಬಹುಶಃ ರೈತ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳತಕ್ಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುತ್ತಾನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ಕೂಡಲೇ ಇದನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ಇವತ್ತು ನಾನು ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ಸೂಚನೆ ಕೊಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ. ಮತ್ತು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಈ ಆಹಾರಕ್ಕೆ ಶಾಶ್ವತವಾದ ಫ್ಯಾಮಿನ್ ಕಮೀಷನ್ ಇರಲೇಬೇಕು, ಏಕೆಂದರೆ ಕ್ಷಾಮ ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಪದೇ ಪದೇ ಬರುತ್ತಾ ಇದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಪರ್ಮನೆಂಟ್ ಫ್ಯಾಮಿನ್ ಕಮೀಷನನ್ನು ಇಟ್ಟು ಯಾವ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಾಗಲಿ ಯಾವ ಕಾಲದಲ್ಲಾಗಲಿ ಕ್ಷಾಮ ಬಂದರೆ ಅದನ್ನು ತೀವ್ರತೆಯಿಂದ ಹೋಗಲಾಡಿಸಲು ಪರಿಹಾರಗಳನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯತಕ್ಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ ಬಹಳ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಾವು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇವತ್ತು ಆಹಾರ ಸಚಿವರಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ ತಾವು ಇವತ್ತು ಶೇಖರಣೆ ಮಾಡಿದಂತಹ ಆಹಾರದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಲೋಪದೋಷಗಳು ಇವೆ. ಇವತ್ತು ಆಹಾರವನ್ನು ಯಾವ ಏಜೆನ್ಸಿಯಿಂದ ಶೇಖರಣೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೀರೋ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಾಗಿ ಕ್ರಮ ಕೈಕೊಳ್ಳಲೇಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಾನು ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ, ತಾವು ಅನೇಕ ಕೋ-ಆಪರೇಟೀವ್ ಸೊಸೈಟಿಗಳಿಗೆ ಏನು ಹಣವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ ಆ ಹಣದ ಮುಖಾಂತರ ಶೇಖರಣೆ ಮಾಡಿದ ಬತ್ತವನ್ನು ಅವರು ಮಾರಾಟವಾಡಿ ಆ ದುಡ್ಡನ್ನೇ ಪುನಃ ನಿಮಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ, ನಿಮ್ಮ ದುಡ್ಡಿನಲ್ಲೇ ವ್ಯಾಪಾರಮಾಡಿ, ನಿಮ್ಮ ದುಡ್ಡಿನಲ್ಲೇ ವಹಿವಾಟು ಮಾಡಿ, ನಿಮ್ಮ ಬತ್ತವನ್ನೇ ಮಾರಿ ನಿಮ್ಮ ಹಣವನ್ನು ನಿಮಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ ಇದು ಎಂತಹ ವ್ಯವಹಾರ! ಇದನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಸರಿಪಡಿಸಲೇಬೇಕು. ಇಂತಹ ವ್ಯವಹಾರಕ್ಕೆ ಕೈ ಹಾಕಬೇಕಾದರೆ ಅವರಿಗೆ ಏನು ಧೈರ್ಯ ಇರಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ತಾವು ಯೋಚನೆಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಸೊಸೈಟಿಯಲ್ಲಿ ಯಾರೇ ಆದರೂ ಇರಲಿ ಮಾನ್ಯ ಆಹಾರ ಸಚಿವರು ತಮ್ಮ ಬಿಗಿಯಾದ ಆಡಳಿತದ ರುಚಿಯನ್ನು ಅವರಿಗೆ ತೋರಿಸಲೇಬೇಕು. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಆಹಾರದ ಬೆಲೆಗಳು ಗಗನಕ್ಕೆ ಏರುತ್ತಾ ಇವೆ. ಆಹಾರದ ಹಂಚಿಕೆ ವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾಗಿ ಆಗುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಸೊಸೈಟಿಗಳಿಗೆ ಬಂದಂತಹ ಆಹಾರ ಸೊಸೈಟಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಯವಾಗುತ್ತಾ ಇದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಆಹಾರದ ಹಂಚಿಕೆ ವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾಗಿ ಆಗುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಇವತ್ತು ಧಾರಣೆವಾಸಿಗಳು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿ, ಲಾಭಕೋರರ ದಂಡಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ದೇಶ ಬಹಳ ಕಷ್ಟಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾಗಬೇಕಾದ ಸಂದರ್ಭ ಬರುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಬಹಳ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ಯಾರೇ ಆಗಿರಲಿ ಕಾನೂನಿಗೆ ಎದುರಾಗಿ ಬರತಕ್ಕವರಿಗೆ ರಕ್ಷಣೆ ಕೊಡದೆ ಅವರ ಮೇಲೆ ಉಗ್ರಕ್ರಮವನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳಲೇ ಬೇಕು. ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ರೈತರ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸಹಾನುಭೂತಿ ತೋರಿಸದೇ ಈ ಒಂದು ಕಷ್ಟಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅವರ ಮೇಲೆ ಲೆವಿಹಾಕಿ ವಸೂಲುಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳುವುದರಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಾಧಾನಕರವಾಗಿ ಯೋಚನೆಮಾಡಿ ನೀವು ಆಹಾರವನ್ನು ಮಾರ್ಕೆಟ್ ರೇಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಕೊಳ್ಳತಕ್ಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ. ಯಾವ ರೈತ ಎಷ್ಟು ಬೆಳೆದಿರಲಿ—

Mr. SPEAKER.—I am dropping the Question Hour tomorrow. I want that full one hour to be utilised for discussion. I have so many members coming and asking me to permit them to participate in the Debate. So, there will be no Question Hour tomorrow.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ.—ಆಹಾರದ ಹಂಚಿಕೆ, ಆಹಾರದ ಮಾರಾಟ ಮತ್ತು ಆಹಾರವನ್ನು ಶೇಖರಣೆಮಾಡುವ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಆಹಾರದ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಒಂದು ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಕವಾದ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ ದೇಶಕ್ಕೆ ತೋರಿಸಲೇಬೇಕು. ಇದು ಬಹಳ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಚಾರ ಆಹಾರದ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಜನಗಳಿಗೆ ನಂಬಿಕೆ ಬರಬೇಕು. ಇಂತಹ ಕಷ್ಟಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕಾಳೂ ಕೂಡ ಬಹಳ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾಗಿರತಕ್ಕ ಅಂಶವಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಜನ ಮಧ್ಯವರ್ತಿಗಾರರು ಇದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಲಾಭ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಲಾಭಕೋರರು—ಎಲ್ಲಾ ವರ್ಗದಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಇದೆ, ಇದನ್ನು ಬಿಗಿ ಮುಷ್ಟಿಯಿಂದ ತಾವು ನಿಲ್ಲಿಸಲೇಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಇಲ್ಲದೇ ಹೋದರೆ ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ಈ ಒಂದು ಗುಂಪು ನುಂಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ. ನನಗಂತೂ ನಿಮ್ಮ ಕೋ-ಆಪರೇಟಿವ್ ಮೂವ್‌ಮೆಂಟ್ ಆಗಲಿ, ಫುಡ್ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಆಗಲಿ ಯಾರಿಗೆ ಸಹಕಾರ ತತ್ವದಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆ ಇಲ್ಲವೋ ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣದ ಒಂದು ವಾದದ ಮೇಲೆ ನಂಬಿಕೆ ಇಲ್ಲವೋ ಅಂತಹ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಸಹಕಾರ ಸಂಘದ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯಾಗಿರಲಿ, ಅಥವಾ ಫುಡ್ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯಾಗಿರಲಿ ಅವರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಈ ಆಡಳಿತ ಇದ್ದರೆ ಎಷ್ಟುಮಟ್ಟಿಗೆ ಫುಡ್ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಆಗಲಿ ಕೋ-ಆಪರೇಟೀವ್ ಸೊಸೈಟಿಯಾಗಲಿ ಕಾರ್ಯಾಚರಣೆ ಮಾಡುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಾವು ದೀರ್ಘವಾಗಿ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಕೇವಲ ಫುಡ್ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಆಗಲಿ, ಕೋ-ಆಪರೇಟೀವ್ ಸೊಸೈಟಿ

ಯಾಗಲಿ ತಮ್ಮ ಹಿತಚಿಂತಕರನ್ನು ಅಂತಹ ಸ್ಥಾನಗಳಿಗೆ ಅವರಿಗೆ ಒಂದು ಗೌರವ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ನೇಮಕಮಾಡಿದರೆ ಅಥವಾ ಅಂತಹ ಒಂದು ಸ್ಥಾನಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡಿದರೆ ಅದರಿಂದ ಈ ಕಾರ್ಯ ಸಾಧನೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸಹಕಾರ ತತ್ವ ಪೂರ್ಣ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಬೇಕಾದರೆ ಅದು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿ, ನಾನು ಒತ್ತಿ ಒತ್ತಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇವತ್ತು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಈ ಆಹಾರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಿಂದಾಗಿ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ರಾಜಕೀಯ ಏನಿದೆ ಇದು ಆಹಾರದ ಮೇಲೆ ನಿಂತಿದೆ. ಇವತ್ತು ಆಹಾರದ ಅಭಾವ ಇರುವುದರಿಂದ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಜನಕ್ಕೆ ಸಾಕಾಗುವಷ್ಟು ಗೋಧಿಯನ್ನು ಹೊರಗಡೆ ಎಲ್ಲಾದರೂ ಹೋಗಿ ಬಿಕ್ಷೆಯಾದರೂ ಬೇಡಿ ತಂದು ನಮ್ಮ ಜನರನ್ನು ಸಾಕಬೇಕೆಂಬ ನೀತಿ ಇವತ್ತು ಬೆಳೆದುಬಂದಿದೆ. ಈ ನೀತಿಯನ್ನು ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತೇವೆ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಬಹಳ ಕಷ್ಟ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಎದುರಿಸಲೇಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲದೇ ಹೋದರೆ ನಾವು ಸ್ವತಂತ್ರರಾಗಿ, ಸ್ವಶಕ್ತಿಯ ಮೇಲೆ ನಮ್ಮದೇ ಆದ ಒಂದು ರಾಜಕೀಯ ನೀತಿಯನ್ನು ಪ್ರಪಂಚದ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಧೋರಣೆಯನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳುವುದು ಏನಿದೆ ಅದು ಶತಸಿದ್ಧವಾದುದು. ಯಾವ ದೇಶವೇ ಆಗಿರಲಿ ನಮಗೆ ಇವತ್ತು ಆಹಾರವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕಾದರೆ ಅವರು ನಮಗೆ ಧಾನ್ಯವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ ಎಂಬ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನಮ್ಮ ರಾಜಕೀಯದ ಸ್ವರೂಪವನ್ನೇ ಬದಲಾಯಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆ ಆಹಾರವನ್ನು ಕೊಡತಕ್ಕ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಈ ದೇಶದ ರಾಜಕೀಯ ನೀತಿಯನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸತಕ್ಕ ದೃಷ್ಟಿಕೋಣ ಬೆಳೆಯುವುದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇವತ್ತು ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ಒಂದು ಆಹಾರದ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸತಕ್ಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಯುದ್ಧ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಯೋಧನಿಗೆ ಯಾವ ರೀತಿ ಮದ್ದುಗುಂಡುಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅವರಿಂದ ದೇಶವನ್ನು ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದೇವೆಯೋ ಅದೇ ರೀತಿ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿರತಕ್ಕ ರೈತನಿಗೆ ನೇಗಿಲನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ರೈತ ಅದೇ ತನ್ನ ಆಯುಧ ಅನ್ನತಕ್ಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅವನು ವ್ಯವಸಾಯದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿ ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರವನ್ನು ಉತ್ಪನ್ನ ಮಾಡಿ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅನ್ನ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರ ಮಾಡತಕ್ಕ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಎಲ್ಲರಲ್ಲೂ ತುಂಬಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ಆಹಾರವನ್ನು ಬೆಳೆಯುತಕ್ಕ ರೈತನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಗೌರವ ಇಲ್ಲ. ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಒಂದು ಗೌರವವನ್ನು ರೈತನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಉಂಟುಮಾಡದೇ ಹೋದರೆ ನಮ್ಮ ಆಹಾರದ ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಏನಿದೆ, ಆಹಾರದ ಮೇಲೆ ಇರತಕ್ಕ ದೃಷ್ಟಿಕೋಣ ಏನಿದೆ ಅದನ್ನು ವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಎಲ್ಲಾ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿ, ಎಲ್ಲಾ ಕಾರ್ಯಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲೂ ಕೂಡ ದೇಶ ರಕ್ಷಣೆಮಾಡತಕ್ಕ ಯೋಧನಿಗೆ ಯಾವ ಒಂದು ಗೌರವವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇವೆಯೋ ಅದೇ ರೀತಿಯ ಗೌರವ, ಅನ್ನವನ್ನು ಬೆಳೆದು ಕೊಡತಕ್ಕ ರೈತನಲ್ಲೂ ಉಂಟಾಗುವಂತೆ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ಬಹಳ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾಗಿದೆ. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಮಾತ್ರ ನಮ್ಮ ಅನ್ನ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ದೇಶದ ಆಹಾರ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸಿ ಪರದೇಶದವರಲ್ಲಿ ಭಿಕ್ಷೆಬೇಡುವುದನ್ನು ಕೊನೆಗಾಣಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾದೀತು. ಈಗ ಅಮೇರಿಕಾ ಅಥವಾ ಬೇರೆ ಯಾವುದಾದರೂ ದೇಶದವರು ನಮಗೆ ಅನ್ನ ಕೊಟ್ಟರೆ ಉಂಟು. ಅವರಿಂದ ಆಹಾರವನ್ನು ತಂದು ನಮ್ಮ ಬಿಕ್ಷಾಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಅರ್ಥವೂ ಇಲ್ಲ. ನಾವು ಆಹಾರದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾವಲಂಬಿಗಳಾಗಿ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ಆಹಾರದ ಉತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದುದು ಬಹಳ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದದ್ದು, ಆದ್ದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರದವರು, ನಾನು ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಇದನ್ನು ವಾರ್ ಫುಟಿಂಗ್ ಎಂದರೆ ಯುದ್ಧಕಾಲದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಮೇಲೆ ಅಳವಡಿಸತಕ್ಕ ಒಂದು ನೀತಿಯನ್ನು ದೃಷ್ಟಿಕೋಣದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಆಹಾರದ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

4.00 P.M.

†ಶ್ರೀ ಪಿ. ವೆಂಕಟಗಿರಿಯಪ್ಪ (ಕೋಲಾರ).—ಸ್ವಾಮಿ, ನಮಗೆ ಸ್ವರಾಜ್ಯ ಬಂದು 18 ವರ್ಷವಾದುವು. ಈ 18 ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ಕೂಡ ನಾವು ಆಹಾರದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸ್ವಯಂಪೂರ್ಣತೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಇದು ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ಮುಖ್ಯವಾದ ಕೆಲಸ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನಾ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ಪ್ಲಾನಿಂಗ್ ಕಮಿಷನ್‌ನಿಂದ ಹಿಡಿದು ಎಲ್ಲಾ ಮಟ್ಟದಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಚರ್ಚೆ ನಡೆದು ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಹತ್ತಾರು ಯೋಜನೆಗಳು ದೇಶದ ಮುಂದೆ ಇವೆ. ಆದರೆ ಈ ಸಮಸ್ಯೆ ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಪರಿಹಾರವಾಗದೇ ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿದಿದೆ. ನಾವು ಪರದೇಶಗಳಿಂದ ಒಂದು ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಸುಮಾರು 600-700 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಆಹಾರವನ್ನು ತರಿಸತಕ್ಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಏನೊಂದು ಬದಲಾವಣೆಯೂ ಕೂಡ ಆಗಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ಎಮ್. ವಿ. ಕೃಷ್ಣಪ್ಪ (ಕಂದಾಯ ಶಾಖೆಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು).—ಮೊದಲು 200 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಆಹಾರವನ್ನು ತರಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದೆವು. ಹೋದವರ್ಷ 250-300 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಆಹಾರವನ್ನು ತರಿಸಿದೆವು. ಅಮೇರಿಕನ್ ಅಗ್ರಿಮೆಂಟಿನಂತೆ ಹಣ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಪಿ. ಎಲ್. 480 ಕಂಡಿಷನ್ ಪ್ರಕಾರ ಅರ್ಧ ಹಣ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್‌ಗೆ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತೇವೆ. ಇನ್ನು ಅರ್ಧ ಹಣ ರುಪೀ ಪೇಮೆಂಟ್‌ಗೆ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಾರೆ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ತಕ್ಷಣ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ಪಿ. ವೆಂಕಟಗಿರಿಯಪ್ಪ.—ಸರ್ಕಾರದವರು ಆಹಾರ ಸ್ವಯಂ ಪರಿಪೂರ್ಣತೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಭೂಸುಧಾರಣೆಯನ್ನೂ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕು. ಉಳುವ ರೈತ ಜಮೀನಿನ ಒಡೆಯನಾಗಬೇಕು ಎಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಬಾಯಿಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರೂ ಕೂಡ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಟೆನೆನ್ಸಿ ಕಾನೂನು, ಇನಾಂತಿ ರದ್ದು ಶಾಸನ ಮತ್ತು ಭೂಸುಧಾರಣಾ ಶಾಸನ ಜಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬರುವುದಾಗಿ ಇದ್ದರೂ ಕೂಡ ಅದರ ಉದ್ದೇಶದಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆ ಇಲ್ಲದಿರತಕ್ಕ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಕೈಯ್ಯಲ್ಲಿ ಏನೊಂದು ಪ್ರಗತಿ ಸಾಧ್ಯ ಆಗದೆ ನಿಜವಾಗಿ ಕಷ್ಟ ಪಡತಕ್ಕ ರೈತರಿಗೆ ಜಮೀನಿನ ಒಡೆತನ ಬರುವ ಕಾಲ ಇನ್ನೂ ಹತ್ತಿರ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಈ ದಿವಸ ಎಷ್ಟೋ ಜನ ಶ್ರೀಮಂತರಿಗೆ ದೇಶದಲ್ಲಿ 200-300-500 ಎಕರೆ ಜಮೀನು ಇದೆ. ಅದನ್ನು ಬೀಡುಬಿಟ್ಟಿರುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಕಷ್ಟಪಡತಕ್ಕ ರೈತರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದರೆ ಸಾವಿರಾರು ಎಕರೆ ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಇದೆ. ಹೀಗೆ ಸಾವಿರಾರು ಎಕರೆ ಶ್ರೀಮಂತರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದು, ಇಂತಹ ಜಮೀನು ಬೀಡು ಬಿಡುವುದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರ ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟಿದೆ. ಅಂತಹ ಜಮೀನನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಕೆಲಸ ಮಾಡತಕ್ಕ ಮತ್ತು ಬೆಳೆ ಬೆಳೆಯಲಿಕ್ಕೆ ತಯಾರಾಗಿರತಕ್ಕ ರೈತರಿಗೆ ಕೊಡಲಿಕ್ಕೆ ಇದುವರೆಗೂ ಕೂಡ ಏನೊಂದು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೇ ಇರುವುದು ಬಹಳ ದುರದೃಷ್ಟಕರ ಎಂದು ತಿಳಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ದಿವಸ ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪನವರು ತಿಳಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಭಾರಿ ಜಲಾಶಯಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆ ಕೋಟ್ಯಾಂತರ ರೂಪಾಯಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ತುಂಗಭದ್ರಾ ಜಲಾಶಯದ ವಿಷಯವಾಗಿ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಅನೇಕ ಸಾರಿ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಬಂದಿದೆ. ಭಾರಿ ಜಲಾಶಯಗಳಿಗೆ ಕೋಟ್ಯಾಂತರ ರೂಪಾಯಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಅದರಿಂದ ಎಷ್ಟು ನೀರನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದೋ ಅಷ್ಟು ಜಮೀನಿಗೂ ಕೂಡ ನೀರು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಕೆಲಸ ಇನ್ನೂ ಕೂಡ ಪೂರ್ಣವಾಗಿಲ್ಲದೆ ಹಣ ಖರ್ಚುಮಾಡಿದ್ದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ಪ್ರತಿಫಲ ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಒಂದೂ ಬಿಗಿ ಇಲ್ಲವೆ ಮತ್ತು ಒಂದು ಖಚಿತವಾದ ಧೋರಣೆ ಇಲ್ಲದೆ ಒಂದು ಕೆರೆ ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ 100 ಎಕರೆ ಜಮೀನು ಇದ್ದರೆ, ಬರೀ 50 ಎಕರೆಗೆ ಆಗುವಷ್ಟು ನೀರು ಇದ್ದರೂ ರೈತರು 100 ಎಕರೆಯಲ್ಲೂ ಬೆಳೆ ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟು 100 ಎಕರೆಯೂ ಕೂಡ ನಾಶ ಆಗುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇದೆ. ಎಷ್ಟು ನೀರು ಇರುತ್ತದೆ ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಕಡ್ಡಾಯ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ತಪ್ಪಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ಕೂಡ ಸರ್ಕಾರ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯವಾದ ರೀತಿ ಜಾರಿಗೆ ತರಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು. 100 ಎಕರೆ ಬೆಳೆ ಹಾಳಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಎಷ್ಟು ನೀರು ಇದೆಯೋ ಎಷ್ಟು ಎಕರೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆ ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವೋ ಅಷ್ಟು ಎಕರೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರ ಕಡ್ಡಾಯವಾದ ಶಾಸನ ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕು ಎಂದು ನಾನಾದರೂ ತಿಳಿಯಪಡಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಈ ದಿನ ವ್ಯವಸಾಯಾಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ನಾನಾ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಬೈಲು ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿ ಬಾವಿಗಳಿಗಾಗಿ ಹಣ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಹಣ ನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಖರ್ಚಾಗುತ್ತಿದೆಯೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಯೋಚನೆಮಾಡಬೇಕು. ಅನೇಕರು ಹಣ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು 3-4 ವರ್ಷಗಳಾದರೂ ಬಾವಿಯನ್ನು ತೆಗೆಯದಿರುವ ಉದಾಹರಣೆಗಳಿವೆ. ಅವರ ಮೇಲೆ ಶಿಕ್ಷೆ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಬಾವಿ ತೆಗೆಯುವವರು ಎಷ್ಟು ಕೇಳಿದರೂ ಅವರಿಗೆ ಸಹಾಯ ದೊರೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಹಣ ದುರುಪಯೋಗ ಮಾಡಿರುವವರನ್ನು ಸುಮ್ಮನೆ ಬಿಡುವುದು ದೇಶದ್ರೋಹವಾದಂತಾಗುತ್ತದೆ.

ಸರಕಾರದವರು ಪಶುಪಾಲನೆ, ಪೌಲ್ಟ್ರಿ ಫಾರ್ಮಿಂಗ್, ಡೈರಿ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್ ಮುಂತಾದುವುಗಳಿಗೆ ಲಕ್ಷಾಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಖರ್ಚುಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಹಾಲಿನ ಸೊಸೈಟಿ ಮುಂತಾದುವುಗಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಹಣದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ದುರುಪಯೋಗವಾಗಿದೆ, ಎಷ್ಟು ಜನರು ಹಸು ಕೊಂಡರು, ಹಾಲು ಎಷ್ಟು ಒದಗುತ್ತಿದೆ, ಎಷ್ಟು ದುರುಪಯೋಗ ಮಾಡಿದರು, ಅವರಮೇಲೆ ಕ್ರಮ ಕೈಕೊಂಡಿರುವುವೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸಬೇಕು. ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವ ಹಾಗೆ ಈ ಯೋಜನೆಗೆ ಎಷ್ಟು ಹಣ ಸೊಸೈಟಿಗಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿತ್ತೋ ಅದರಲ್ಲಿ ಸೇಕಡ ಹತ್ತು ಭಾಗ ಕೂಡ ನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಯಾವ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಕೊಡಲ್ಪಟ್ಟಿತ್ತೋ ಅದಕ್ಕೆ ಈ ಉಪಯೋಗವಾಗಿಲ್ಲ, ದುರುಪಯೋಗವಾಗಿದೆ, ಕೆಲವು ಸೊಸೈಟಿ ಮುಖಂಡರು ಮತ್ತು ಸದಸ್ಯರು ಹಣ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬೇರೆ ಉದ್ದೇಶಗಳಿಗೆ ಖರ್ಚುಮಾಡಿ ಹಾಳುಮಾಡಿದ್ದಾರೆ.

[MR. DEPUTY SPEAKER in the Chair]

ಸರಕಾರದವರು ಈಗ ಹೊಸ ಹೊಸ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಕೆರೆ ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಭಾಗದಲ್ಲಿ ನೀರು ನಿಲ್ಲುವುದಿಲ್ಲ, ಅದು ಅನಾವಶ್ಯಕವಾಗಿ ಉಪಯೋಗವಾಗದೆ ಇದೆ, ಕೆಲವು ಕಡೆ 20 ಎಕರೆ ಜಮೀನನ್ನು ಅದರಲ್ಲಿ ಸಾಗುವಳಿಗೆ ಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಂದು ಹಿಂದೆ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೇಳಿದರು. ಆದರೆ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಕೆರೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೂಳಿದ್ದರೆ ಅದನ್ನು ಜಮೀನಿಗೆ ಹಾಕಿದರೆ ಫಲವತ್ತಾಗಿ ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆ ತೆಗೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಈ ಯೋಜನೆ ಮುಂದುವರಿಸದಿರಲು, ಕಾರಣ ತಿಳಿಯದು.

ಕಮ್ಯೂನಿಟಿ ಇರಿಗೇಷನ್ ವೆಲ್ಸ್ ಎಂದು ನೀರು ಸಿಕ್ಕುವ ಕಡೆ ತೆಗೆಸಿ ಹತ್ತಾರು ರೈತರಿಗೆ ನೀರಾವರಿ ಮಾಡಲು ಪಂಪು ಹಾಕಿಸಿ ಕೊಡುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದರು. ಅದನ್ನು ಕೈಬಿಟ್ಟಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ಈ ದಿವಸ ಯಾವುದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವೋ ಯಾವುದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕೋ ಅದಕ್ಕೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಸಾಕಷ್ಟು ಗಮನ ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲ.

ಸಾಯಿಲ್ ಕನ್‌ಸರ್ವೇಷನ್ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದುದು ಅದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ಕೆಲವು ಸದಸ್ಯರು ಹೇಳಿದರು. ಆದರೆ ಅದರ ಪ್ರೊಸೀಜರಿಗೇ ಒಂದು ವರ್ಷ ಬೇಕು, ಎರಡು ಸಾರಿ ಗೆಜೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗಬೇಕು. ಅವೇ ಪಬ್ಲಿಕ್ ವರ್ಕ್ಸ್ ಇಲಾಖೆ ಕೆಲಸವಾದರೆ 4 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಕೆಲಸವಾದರೂ ಕೂಡ ಬೇಗ ಆಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ 2 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಸಾಯಿಲ್ ಕನ್‌ಸರ್ವೇಷನ್ ಕೆಲಸ ಆಗಬೇಕಾದರೆ ಒಂದು ವರ್ಷ ಬೇಕು. ಸರ್ಕಾರ ಸರಿಯಾದ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡದೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಇರುವ ಹಣ ಸಹ ಖರ್ಚಾಗದಂಥ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ದೇಶದಲ್ಲಿದೆ. ಇಂಥ ಸಣ್ಣ ನ್ಯೂನತೆಗಳನ್ನು ಪರಿಹಾರ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಹ ಸರ್ಕಾರ ವಿಫಲವಾಗಿದೆ. ಸರ್ಕಾರ ಕಾರ್ಯತಃ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ, ಉತ್ಸುಕರಾಗಿದ್ದಾರೆಯೇ ಎಂದು ಕೇಳ ಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಈ ವರ್ಷ ಮಳೆ ಬಾರದೆ ಇರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಆಹಾರದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇನ್ನೂ ವಿಕೋಪಕ್ಕೆ ಹೋಗಬಹುದು ಎನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ಹಿಂದೆ ಇದೇ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಆಹಾರದ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಅನೇಕ ಸಲ ಹೇಳಿಕೆ ಕೊಟ್ಟು 'ಲೀನ್ ಮಂತ್ಸ್' ನಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದ ಆಹಾರವನ್ನು ಒದಗಿಸಲು ಬೇಕಾದ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ, ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಸಾವಿರಾರು ಟನ್ ಧಾನ್ಯವನ್ನು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಕಡೆ ಶೇಖರಣೆ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ತಿಳಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಈ ದಿವಸ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿರುವವರಿಗೆ ಮತ್ತು ವ್ಯವಸಾಯ ಕೂಲಿಕಾರರಿಗೆ, ಬಡವರಿಗೆ ಉಂಟಾಗಿರುವ ಕಷ್ಟವನ್ನು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಬೆಂಗಳೂರು ಮುಂತಾದ ದೊಡ್ಡ ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಯವರು ಗಲಾಟೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆಂದು ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ಆಹಾರವನ್ನು ಸರಬರಾಜು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಸಣ್ಣ ಪಟ್ಟಣಗಳ ಮತ್ತು ಹಳ್ಳಿಗಳ ಕಡೆ ಗಮನ ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಈ ದಿವಸ ರಾಗಿ 170 ರಿಂದ 190 ರೂಪಾಯಿವರೆಗೆ ಇದೆ, ಅಕ್ಕಿಯ ಬೆಲೆ 120—140 ರೂಪಾಯಿ ಇದೆ. ಇಷ್ಟು ಬೆಲೆ ಕೊಟ್ಟು ಬಡ ಜನರು ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಕೊಂಡು ಬದುಕುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವೇ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಸರ್ಕಾರ ಕೊಟ್ಟ ಹಿಂದಿನ ಆಶ್ವಾಸನೆಗಳೆಲ್ಲ ಏನಾದುವು. ಆಹಾರದ ಶೇಖರಣೆ ಏನಾಯಿತು ? ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇಂಥ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇರಬೇಕಾದರೆ ಎರಡು ಎಕರೆಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಭೂಮಿ ಇರುವವರು ಇಷ್ಟು ಧಾನ್ಯವನ್ನು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಕೊಡಲೇಬೇಕು ಎಂದು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ವಸೂಲಿ ಮಾಡಿದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ತಪ್ಪೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಾದ ಒಂದು ನೀತಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸದೆ ಇದ್ದರೆ ದೇಶದ ಆಹಾರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇನ್ನೂ ಕೆಡುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಕಾಪಾಡಲು ನಾವು ಪರಕೀಯರ ಧಾಳಿಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಎದುರಿಸಿದೆವೋ ಹಾಗೆಯೇ ಈ ಆಹಾರ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನೂ ಎದುರಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅದುದರಿಂದ ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಆಹಾರ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸಲು ಏನೊಂದು ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರದ ಮುಂದೆ ಇಡುತ್ತಾರೆಯೋ ಅವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕೂಡಲೇ ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡಲು ಎಲ್ಲ ಕ್ರಮಗಳನ್ನೂ ಕೂಡ ಸರ್ಕಾರ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಒತ್ತಾಯಪಡಿಸುತ್ತೇನೆ.

†Sri D. VENKATARAMAIYA (Kolar).—Mr. Speaker, Sir, a subject of very great importance has been mooted by my Hon'ble and learned friend Sri D. M. Siddaiya. The scarcity of food and food production in general and particularly failure of rains almost in every part of Mysore, specially old Mysore, has been brought into prominence. That is the situation.

Interruptions

(SRI D. VENKATARAMAIYA)

I was just bringing to the notice of this Hon'ble House the very grave situation prevailing in our State and particularly in Kolar District. In Kolar District, in Sreenivasapura, parts of Sreenivasapur taluk, Rayalpad, Bagepalli, Gudibande and in general, Kolar District, on account of failure of rains, crops have almost completely failed and if it does not rain within two or three days even the latest sowings will also meet with the same fate. Firstly, the entire crop condition of the district is bad and as was brought to the notice of the House by the previous speakers, the condition in the entire State is also bad. Why I say this is, this has lime-lighted the food problem. It is there. The solution has got to be found. The Government is doing its best. What more has to be done; not merely the entire policy has got to be defence oriented. This policy of food also should be oriented towards the defence itself. Sir, the deficit in normal times in Kolar district is 33,000 tons of rice and 34,000 tons of ragi and when crops have completely failed, what would be the fate of the people? On the one side, Government is not supplying the necessary rice and ragi to the people. On the other side, on account of Inter-State bar, we cannot get rice from Andhra area. What has happened is, rice and ragi do not come from Andhra and there is no sale of ragi by Government depots. A seer of rice is being sold at nearly at Rs. 1-60 and ragi at about Re. 1-00. If this problem has to be solved, what are the measures that Government has got to take? My submission to this Hon'ble House is, the entire Government on the one side has realised the gravity of the food situation and every member of the House is giving expression to the same sentiment. But why is it that this food problem is not solved? It is a very grave problem facing the entire country. What is needed is a revolutionary mentality to implement what is said. Various suggestions are there. Various measures are put forward by the Government. But are they being implemented? My humble suggestion to this House is, the Prime Minister of India said that the Deputy Commissioner who is the Head of the District should take responsibility and he has to implement the various policies. I may go a step forther. We have got 27 Ministers. One district should be allotted to each Minister. There are only 19 or 20 districts. One District to be allotted for each Minister and we should take the entire responsibility for the food problem and agricultural improvement, how to distribute the food. It must be entirely given to the responsibility of that Minister. I think, if that is done, much of this problem can be solved.

One other thing is, in Kolar District particularly, there are nearly 5,000 tanks. Many of them are dilapidated. Many have breached and many have to be desilted. All this programme must be taken up immediately. Otherwise, things may grow worse. So far as money is concerned, the question was, where this money should come from. My submission to the House is that even the very proposal that has been put forward by the Government, and the money that has been allotted

to them and particully the wa[lers that have been given to the raiyats in Kolar district—I am really grateful to the Government that more than 5,000 wells have been given in Kolar District—my thanks particularly go to the Hon'ble Revenue Minister and Agriculture Minister. But still many of them think that nothing is being done to help the raiyats. But I can say that if there is anything which can sustain our raiyats in Kolar, it is these wells. The same thing may be continued. We have got the Palar River flowing in Kolar district. It will be dry for practically 8 months in the year. Only for four months, there will be water. On either side of the Palar River, a number of wells may be sunk by the Government itself. Under each well, 10-12 acres of land can be easily irrigated. This proposal had been taken up some time back. I do not know why it has been given up. Probably on account of the Inter-State agreement regarding rivers. This is a very solution that can be adopted, by the P. W. D. itself and PWD can spend as much many as possible on this proposal. Of course, the P. W. Deputy Minister says that a lot of money has been spent. It is not enough. Much of the money that is given is not being utilised properly. This problem has to be viewed on a very important scale. Of course, as I have already stated, the Government has realised the importance of it. The necessary approach should be —how best it should be implemented. That is really the only solution to be found and I hope that Government will take the very many suggestions made by Hon'ble Members on either side of this House.

In this connection, I would like to say that we have to take into consideration the international situation, particularly under the P. L. 420 plan—I do not want to go into details. But when the foreign countries are coming forward saying—unless you come to our way we do not want to give any help by way of food or otherwise and thus applying economic sanctions—we have got to take note of the same. If that is the kind of attitude that is shown by the International States, what should be the approach that we should have. It should be a kind of self-sufficiency—self-sufficiency as Gandhiji put it even 25 years ago. That is the policy we have to approach to have our own way of approach. If we go on approaching other countries, naturally, they may wrong our necks. My submission to this House is-whatever policy that is going to be taken, it should be implemented fearlessly. Blackmarketeers should be put down and put down fearlessly. With these few remarks, I close.

†ಶ್ರೀ ಸಿದ್ದಯ್ಯ ಕಾಶಿಮಠ್.—ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಆಹಾರದ ಅಭಾವ ಪ್ರತಿವರ್ಷವೂ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾ ಇರುವುದರಿಂದ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಆಹಾರೋತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಲು ಹಾಗೂ ಆಹಾರದ ಅಭಾವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲಾ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ತಂದಿರತಕ್ಕ ಠರಾವನ್ನು ನಾನು ಅನುಮೋದಿಸುತ್ತೇನೆ. ಈ ಆಹಾರದ ಅಭಾವವನ್ನು ನೀಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರ ಸತತವಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ ಬಂದಿರುವುದೇನೊ ಸರಿ, ಆದರೆ ನಿಷ್ಫಲತೆಯನ್ನು ಇವರು ಹೊಂದುವುದಕ್ಕೆ ಕೆಲವು ಕಾರಣಗಳು ಮುಂದೆ ಬಂದಿವೆ. ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ನೈಸರ್ಗಿಕವಾಗಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಹೊಳೆಗಳು, ನದಿಗಳು ಹರಿಯುತ್ತಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಇವತ್ತು ಹೊಳೆಗಳು, ನದಿಗಳ ದಂಡೆ ಮೇಲೆ ಇರತಕ್ಕ ಪೀಕ್ ಒಣಗುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣು ಮುಂದಿದೆ. ಇದು ರೈತರ ದುರ್ದೈವವೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ಯಾಂಪ್ಲೇಟ್ ಮುಖಾಂತರ ಹಾಗೂ ವಾಲ್‌ಪೋಸ್ಟರ್ಸ್ ಮುಖಾಂತರ ಸಾಕಷ್ಟು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಚಾರಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ

(ಶ್ರೀ ಸಿದ್ದಯ್ಯ ಕಾಶೀಮಠ್)

ಇವತ್ತು ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ವಿಫಲತೆಯನ್ನು ಹೊಂದುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಏನೆಂದರೆ, ಈ ವ್ಯವಸಾಯ ಖಾತೆಯಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಅದ್ವಾನವೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಏಕೆಂದರೆ ರೈತರ ಉಪಯೋಗಕ್ಕಾಗಿ ಹೊಲಗಳನ್ನು ಉಳುವುದಕ್ಕೆ ಟ್ರಾಕ್ಟರುಗಳನ್ನು ಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಅವುಗಳಿಂದ ಏನೂ ಇದುವರೆಗೆ ಕಾರ್ಯಗತವಾಗದೆ ಅವು ಯಾವ ಕೆಲಸವೂ ಮಾಡದೆ ಇವತ್ತು ಸಿಕ್ಕಾಗಿ ಇರತಕ್ಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣು ಮುಂದಿದೆ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಅನೇಕ ರೀತಿಯ ಬೋರಿಂಗ್ ಮೆಷಿನ್‌ಗಳನ್ನು ಸರಬರಾಜು ಮಾಡುವಂತೆಯೂ ಅವುಗಳ ಮೂಲಕ ಸುಲಭ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನೀರನ್ನು ಎತ್ತುವಂತೆಯೂ ಹಿಂದೆ ಕೆಲವು ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ನಾವು ಮಾಡಿದ್ದೆವು. ಆದರೆ ಅವು ಸರಿಯಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡದೇ ಇರುವುದರಿಂದ ಈ ರೀತಿಯ ಉಪಕರ್ಣಗಳ ಅಭಾವದಿಂದ ಆಹಾರೋತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚುಮಾಡಲು ಕುಂಠಿತವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಉತ್ತಮ ಬೀಜಗಳನ್ನು ಸೀಡ್ ಫಾರಂ ಮುಖಾಂತರ ಇವರು ಒದಗಿಸಿದ್ದಾರೆಯೇ ಎಂದರೆ ಅದೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ಸರ್ಕಾರದವರು ರೈತರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಉತ್ತಮವಾದ ಒಳ್ಳೆಯ ಬೀಜಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿದ್ದಿದ್ದರೆ ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಬೆಳೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಉತ್ತಮ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಇವರಿಗೆ ರಾಸಾಯನಿಕ ಗೊಬ್ಬರ ಹಾಗೂ ನೈಸರ್ಗಿಕ ಗೊಬ್ಬರವನ್ನು ರೈತರಿಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಒದಗಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯತೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಕೇಳಿದರೆ ಇವತ್ತು ಪರದೇಶಗಳಿಂದ ನಮಗೆ ರಸಾಯನಿಕ ಗೊಬ್ಬರ ಸಾಕಷ್ಟು ಬರಲಿಲ್ಲ, ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಸ್ಟಾಕ್ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಉತ್ತರ ಬಂತು. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ರೈತನಿಗೆ ಒದಗಿಸುವ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳು ಕುಂಠಿತ ಅವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಹೇಗೆ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಆಹಾರೋತ್ಪಾದನೆ ಮಾಡಬೇಕು? ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ವ್ಯವಸಾಯ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಜಾಗೃತಿಯನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿದರೆ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಹಣ ಖರ್ಚುಮಾಡಿ ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಕೆಲಸಮಾಡುವಂತೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಒತ್ತಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಧಾರವಾಡ ಜಿಲ್ಲೆಯ ವಿಷಯ. ಈ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಹಾವೇರಿ, ಶಿರಹಟ್ಟಿ, ಕುಂದಗೋಳ್, ಗದಗ್ ಮತ್ತು ರೋಣ್ ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳು ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಆಹಾರದ ಅಭಾವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ಒಳಗಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಅಂತಹ ಒಂದು ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಆಗಾಗ್ಗೆ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ತಲೆದೋರುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಮಲಪ್ರಭಾ ಯೋಜನೆ ಮಾಡಿ ಕೇವಲ ಒಂದೆರಡು ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ನೀರನ್ನು ಒದಗಿಸಿದ್ದಾರೆಯೇ ಹೊರತು ನಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಅನೇಕ ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳಿಗೆ ಈ ಯೋಜನೆಯಿಂದ ಸಾಕಷ್ಟು ನೀರಿನ ಸೌಕರ್ಯವುಂಟಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕೇವಲ ಗದಗ್, ಮುಂಡರಗಿ ಮತ್ತು ರೋಣ್ ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ನೀರಿನ ಸೌಕರ್ಯ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಈಗ ಒದಗಬಹುದು. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ನಿಗಾ ಕೊಟ್ಟರೆ ಈಗಿನ ಅಭಾವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಬಹುದು. ಇನ್ನು ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಸಾಕಷ್ಟು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಅವನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಆಫೀಸರುಗಳೊಂದಿಗೆ ವಿಚಾರ ವಿನಿಮಯಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಬಾವಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆಸಲು ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದು, ಉಳುವುದಕ್ಕೆ ಉಪಕರಣಗಳನ್ನು ಸಹಾಯಮಾಡುವುದು ಈ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಜಾಗ್ರತೆಯಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದೇ ಆದರೆ ಖಂಡಿತವಾಗಿ ನಾವು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಮಾಡಬಹುದು. ರೈತರಿಗೆ ತಾವು ಬೆಳೆದಂತ ಪೀಕುಗಳನ್ನು ಮನೆಗೆ ತರುವುವಷ್ಟರೊಳಗೇ ಆ ಬೆಳೆಗೆ ಕ್ರಿಮಿಕೀಟಾದಿಗಳ ಹಾವಳಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ರೈತ ಬೆಳೆದ ಬೆಳೆಯ ಸ್ವಲ್ಪ ಭಾಗ ನಾಶವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮೊದಲನೆಯ ವರ್ಷ ಸರ್ಕಾರದವರೇ ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಯುವ ಒಂದು ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ವಹಿಸಿ ಎರಡನೆಯ ವರ್ಷ ಆ ಒಂದು ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ರೈತರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟರೆ ಅವರು ಆಮೇಲೆ ತಮ್ಮ ಜಮೀನುಗಳಲ್ಲಿ ಬೀಜಗಳನ್ನು ಬಿತ್ತಿದರೆ ಆಗ ಹೆಚ್ಚಿನ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆ. ಈಗಾಗಲೇ ಹಾವೇರಿ ಮುಂತಾದ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಪ್ರಯೋಗಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರೇ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಆ ರೀತಿ ಎಲ್ಲಾ ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ವ್ಯವಸ್ಥೆಮಾಡಬೇಕು. ಪೀಕ್‌ಗಳನ್ನು ನಾಶಮಾಡತಕ್ಕ ಕ್ರಿಮಿಕೀಟಾದಿಗಳನ್ನು ಕ್ರಿಮಿನಾಶಕವಸ್ತುಗಳಿಂದ ನಾಶಮಾಡುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಎರಾಡಿಕೇಷನ್ ಸ್ಕೀಮುಗಳನ್ನು ಹಾಕಬೇಕು. ಆಗ ಪೀಕುಗಳು ನಷ್ಟವಾಗದೆ ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ರೈತರ ಮನೆಗೆ ಬರುತ್ತದೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈಗ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಆಹಾರೋತ್ಪಾದನೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಏನೇನು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೋ ಅವನ್ನು ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡಿ ಅದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಹಣ ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ರೈತರಿಗೆ ಮುಟ್ಟುವಂತೆ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ, ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

SRI V. S. PATIL (Belgaum).—Sir, the Resolution moved by Hon'ble Sri Siddiah is really very important and it is quite essential in the present circumstances of our country. Practically all persons who read newspapers know that the food shortage is one of the greatest meances to our country for the peresent. We were relying upon supplies from other countries. Some of our peoples were under the impression that this sort of supply from foreign countries will go on for ever. That is one of the biggest mistakes committed by some of our big leaders. But, now everyone has realised that unless we stand on our own legs, it is difficult to maintain the population of this vast country. This realisation is really beneficial to us. That is why, from top to bottom, every person is now very keen to see that we become independent at least as far as the supply of foods are concerned.

4-30 P.M.

Sir, we must realise what are the mistakes that have been committed by us during the last so many years. Then alone, it would be possible to overcome the difficulties. If we shut our eyes to our past working, then, I do not think, we will be able to find out ways and means to over come the present food crisis.

Sir, we all know that since independence, both the Centre and the State Governments have spent huge amounts in the name of Grow More Food. Even this States is spending about 2 crores of rupees every year on this item. But, has there been any remarkable increase in the food grains ? That is the point. The statistics prepared by our officers are always misleading. That is one of the reasons why we have failed in our sincere attempts. The huge amounts made available by Government for Grow More Food 80 to 90 per cent of it have never reached the actual cultivator, They have dried up from the Secretariat level to the Taluka level. That is one of the greatest reasons why our Grow More Food Campaigns have failed.

Sir, our Government have spent huge amounts on the major and medium irrigation projects. We have raised loans and we are paying interest on those huge loans. But, so far as the utilisation of the waters are concerned, we are still too backward. Every major or medium irrigation project clearly shows, as could be seen from the returns, that the water is not properly used and the water that is used is not used by persons who are entitled to it. Thirdly, the cultivators in those areas do no tknow how to use the water and what crops are to be raised. These are the difficulties so far as the major and medium irrigation projects are concerned. One of my friends told me and his lands are in the area of a major irrigation project, that the canals bring water up to a particular point and at that point a reservoir is constructed and outlets are made in the several directions. These outlets are of the same size even though the water to be supplied to the extent of 50 acres or 5 acres. The person who gets a licence or permit for getting water for 5 or 10 acres, sells water to his neighbours and gets the benefit and Government is deprived of it. Several complaints have been made from the small

(Sri V. S. Patil)

to the big officer—from the Sub-Overseer to the Chief Engineer, but nobody took heed at all. This mal-administration in the distribution of water has discouraged the honest workers on the field and upon those who are keen in using these waters. Similarly, this officialdom in P. W. D. are terribly negligent about their duties regarding the distribution of water and there is no co-ordination between these irrigation officers and the Agriculture Department about the pattern of crops that are to be raised on those areas.

The next point about the minor irrigation projects. These projects are very useful and can give immediate returns. Though their capacity is small, they are very important because from the next year of their construction, water would be made available. Sir, to-day, a question was asked by my friend Sri N. O. Samji about minor irrigation in Belgaum taluka and the answer is very discouraging. Even though people are earnestly requesting for using water, still the Government are not coming to their help. Unless some big congressman enters the field and persuades these officers nothing is being done. Unless a congress minded person or the congress worker who is interested in the village concerned gets or his hirelinges get the contract for these minor projects, these minor projects are not taken up at all. That is one of the reasons why this Grow More Food Campaigns are failing. This is so far as supply of water is concerned.

The next item concerned with this Grow More Food Campaign is supply of manure and fertilisers. The first item in this category is the manure that is prepared in the villages. Yesterday only we have passed the Cattle Trespass law in which we have put a provision by which the number of cattle that could be possessed by a cultivator is restricted. If the number of cattle is reduced, how can the cultivator prepare manure for his lands? Nobody seem to consider this aspect. The Police Department considered only law and order; the Irrigation Department considers only the construction of supply of water and the Agriculture Department becomes so helpless and hopless. So, there is absolutely no co-ordination between these various departments of the Government and that is one of the reasons why our Grow More Food policies are failing.

Then, Sir, about the compost manure, there is a new method enudciated in our country. According to Government statistics, you find that lakhs of these manure pits were prepared and compost was prepared and distributed. But, in fact, there is not even a single pit at all. All these pits are only on paper because Government give them some subsidy and some amount for filling those pits. If any independent person, a person with some commonsence and honesty goes and sees into these villages, he will find that there is not a single pit at all. But every year huge amounts have been paid to these so called congress people just to show on the paper that those manure pits were filled up and they are distributed.

To meet that shortage of cowdung manure and compost, fertilisers were recommended from the beginning there is a huge cry for the shortage of fertilisers. These are restricted articles. The Government have fixed its price and they have decided channels through which they are to be distributed. But can any agriculturist or real cultivator get any of these fertilisers in time and within in the price fixed by the Government ? Not even one per cent of the cultivator get them at the proper time. That is the reason why our policy of Growing More Food or agriculture produce has become an utter failure. So far as distribution of the fertilisers is concerned, we have consistently brought this fact of blackmarketing to the notice of local officials. But the officials say that they are helpless in the matter and that is because they themselves have got to deal in blackmarkets and that is why they ignore these facts. That is one of the reasons why our policy has failed.

Then, there is another thing and that is preparing the organic manure. In the big cities like Bangalore and Belgaum the human refuse is practically wasted. It is one of the best fertilisers that the soil requires. When we take something out of the soil, we have to give it in some other way. That is the natural course. Our big planners and officers have neglected this and all this human refuse is wasted. That is one of the reasons why our soil has become poor and the growth of crop is reduced day by day.

The next item which require to be considered is the price structure of the foodgrains. During these last few years there is tussle in the fixation of prices. There are the fair price, minimum price, maximum price, incentive price and lastly our Government have decided to change the name to purchase price. The purchase price does not mean minimum nor maximum and has nothing to do with incentive price.

SRI B. D. JATTI.—If the hon'ble member yields. In our State, there are only two prices, one is the support price and another is the purchase price. Their is no other price at all.

SRI V. S. PATIL.—The Central Government have appointed one commission—Agriculture Price Fixation Commission. That commission has recommended the support price. Support price means if the price of agriculture produce goes down below that price, the Government is bound to purchase the whole lot from the cultivator. The intention is that the cultivators should not be deprived of their rightful gains. My submission is, the first and basic principle must be the incentive price. The cultivators must be pursuaded they must be given a picture that if they grow a particular kind of foodgrain, they will be able to make good profit out of their yield. Unless we give that incentive it is very difficult to pursuade the people to resort to a particular variety of agriculture produce. Supposing a person can get Rs. 2,000 per acre by growing sugarcane and only Rs. 500 by growing paddy, it is natural that he will try to get more profit by raising cash crops. That is why the incentive price must be there. The price must be such that the cultivator will get some incentive. In these days when prices of every item which are required by a cultivator have gone double or

(SRI V. S. PATIL)

treble or even five times, his produce will have to be priced in such a way that he will get some more profit out of his produce. So, the incentive price is very essential. Secondly, while we fix the price we have placed restriction upon movement of these foodgrains from one State to another. If the price in the neighbouring State is higher than the price we fix here, it is natural that the foodgrains from this State will flow into another State. Whatever may be the boundaries, whatever may be checkposts and whoever may be appointed to obstruct this flow it is bound to end in a failure. For the last two years this State ban is there. In my place in Belgaum there is one road which is called Vengurla Road which passes to Maharashtra. Every day not less than 8 to 10 truck loads of rice used to pass by that road in spite of ban on the movement of both rice and jowar. We could see it. There is another road bordering Goa-Khanapur. We could see trucks plying carrying these foodgrains in spite of the orders of Government banning the movement. How is it that this could be done ? There are two ways. One is, these foodgrains dealers are very intimate with the congressmen and no police officer can stop them. The other reason is the police take at least Rs. 200 per truck and then allow them to go. So, we must find out some effective means to check this. Unless we do it, it is difficult to make our State self-sufficient. I can say definitely so far as our part is concerned, that we do not require any outside foodgrains provided the foodgrains which grow are kept there. It is a self-sufficient territory but due to these big people — we have to call them big because they wear khadi and khadi caps—it is not self-sufficient. My friend Sri B. D. Jatti knows those people but he cannot do anything against them.

Sri B. D. JATTI.—With due respect to my friend, it is not correct. Let them be anybody ; we are prepared to take action against them. If he wants to test, let him give the information confidentially, and I am prepared to take action, no matter howsoever big those people may be.

Sri V. S. PATIL.—Today, on the floor of this House, I invite the Hon'ble Minister in charge of this particular portfolio which is thrust upon him to come with me and I shall point out those trucks to him and show where they go.

Sri B. D. JATTI.—I agree to that.

Sri V. S. PATIL.—I told our Deputy Commissioner about that. He said he as placed so many Police Officers and asked me how was that in spite of that the trucks were going. I made a request to him to select some people from the road-side villages to have a check on the road so far as foodgrains are concerned, but he is not agreeable to it because everybody knows the reason. If the villagers are there to check, I do not think such a thing would continue indefinitely.

We are all shouting from the house tops that the foodgrains are being sold at blackmarket prices. Now, the Government have found out a way. As a result of that, there will be no blackmarket prices because Government has fixed only the purchase price or in the alternative the

support price. They can sell the remaining foodgrains at any price; it does not become blackmarket. So, the stigma which was attached to those big people is being removed by Government in this ingenious way of fixing neither the minimum nor the maximum price but by fixing the purchase price. This is a very good idea! it must have come from a fertile brain!!

So far as the price structure is concerned, we must see that the producer gets an incentive price and the consumer gets it at a reasonable price. This must be the basic principle of fixation of price.

The levy system which has been published recently is clearly very dangerous. Under this system, levy is based on acreage. On an average they get about 10 quintals of paddy which comes to 12 or 13 bags on our side. In the case of persons owning 2 or 3 acres of paddy, the whole of that paddy is required by them for their family and for the next year's cultivation. In respect of paddy lands we have to pay wages in kind to the labourers; they do not work on cash wages. They have to be given one-time meal and in addition they have to be paid in kind. So, if a small cultivator as defined in the Land Reforms Act is asked to give anything, it will definitely prove harmful to his future cultivation. Further, when there was the levy system in the past *i.e.*, in 1948 or 1949, the Government used to take into consideration the number of people depending upon the cultivator, their requirements of foodgrains for their consumption and also the requirements of foodgrains for the next season and only the remainder was purchased by the Government. That was really a good system. Now, because the Government officers do not want to have more work and want to have an easy way, they have invented this system to purchase foodgrains on acreage basis. Paddy land does not mean land where paddy is grown; paddy land is a different thing. Now, even on waste lands where there is is sown or irrigation, they are sowing paddy and depending upon rainfall they get 5 or 6 bags per acre. That is not really paddy land; the real paddy land is the land classified as such by the Survey Department. The Government officers say that paddy land means land where paddy is sown or grown; they do not consider whether the yield is 25 bags or 5 bags. This is not good and will be harmful for the future growth of paddy in our tract. So, this levy system will have to be changed in order to give incentive to our cultivators. The levy must be on surplus foodgrains and not on acreage.

Recently, our Prime Minister, Sri Lal Bahadur Sastry, has declared that fertile lands will not be acquired for non-agricultural purposes. Recently, in the Belgaum area, one private company is about to start a factory. They want to invest about a hundred crores of rupees in the Aluminium Industry and for that reason they want to acquire about 1,000 acres of paddy-growing land near Belgaum. In those 1,000 acres, there is a big irrigation tank capable of irrigating 1,100 acres of other paddy land.

(Sri V. S. Patil)

5-00 p.m.

If this land which is now demanded by the Company is given to them, 2,000 acres of best paddy growing land will be rendered useless so far as foodgrains are concerned. In this land the average yield is from 15 to 20 bags per acre. Besides that we grow a second crop in these lands. Such fertile lands are to be handed over to a factory is really wonderful. I do not understand what is the meaning of the assurance given by the Prime Minister of India and what value is being given to his words by our local leaders. The only question is shifting this factory a mile or two away from this land and that will give sufficient land for the factory. The only extra expenditure that the factory or Government will have to incur is to extend the electric wires for about a couple of miles and the road and the water supply pipe. Are these three items more important than to lose about 25,000 to 30,000 bags of foodgrains per year ? These things must be seriously considered by the Government and they should see that nothing of this sort is taken up.

Then there is another thing. All round our cities and towns there are fertile lands. Whenever the Government want to extend the area of residential premises, they choose these fertile lands. That also must be stopped completely.

In Khanapur taluk Government are going to construct one nalla called Tathi Nala. Here about 10,000 acres of land are to be submerged. Out of these nearly 3,000 acres of best paddy growing lands in Khanapur taluk are going to be submerged. They are yielding at present not less than 1 lakh bags of paddy per year. The reason given is that some people lower down want to start a sugar factory and for that sugar factory they want water. The Government are acceding to these requests today. May I say that these are foolish proposals on wnich good lands are being wasted and unnecessary fads are being helped. Unless we change our outlook in this matter, it is very difficult to overcome the present crisis.

So my request to the Hon'ble Minister and the Government is that we must make full utilization of the available water supply and honest and really experienced people must be appointed on all these projects. Secondly, top priority must be given to minor irrigation projects and they must be constructed irrespective of party feelings and linguistic affiliations. Then we must have a very strict watch on the actual growth of foodgrains. At present in my field if I am unable to work, the field goes to dogs. So we must have service societies in every village to see that nobody's fields suffer for want of labour or want of fertiliser. If we create such a sort of feeling amongst the people, I feel that we will be self-sufficient within a year and there will be no necessity to beg of other countries for any foodgrains.

Thank you.

ಶ್ರೀ ಸುಬ್ಬಯ್ಯ ನಾಯಕ್ (ಸೂಳ್ಯ).—ಮಾನ್ಯ ಉಪಾಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಇವತ್ತು ಶ್ರೀ ಮಾನ್ ಡಿ. ಎಂ. ಸಿದ್ಧಯ್ಯನವರು ತಂದಿರತಕ್ಕ ಪ್ರಸ್ತಾಪವನ್ನು ನಾನು ಹೃತ್ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಸ್ವಾಗತಿಸುತ್ತ ಒಂದೆರಡು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ನಮಗೆ ಸ್ವರಾಜ್ಯ ಬಂದು ಈಗಾಗಲೇ ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳಾಗಿವೆ. ಅಂದಿನಿಂದಲೂ ಈ ಆಹಾರ ಸ್ವಪರಿಪೂರ್ಣತೆಯ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಭರವಸೆಗಳೂ, ಸಲಹೆಗಳೂ, ಸೂಚನೆಗಳೂ ಮತ್ತು ಆಶ್ವಾಸನೆಗಳೂ ಮುಖಂಡರುಗಳಿಂದ ಬಂದಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ನಮಗೆ ಇಲ್ಲಿಯ ತನಕ ಸ್ವಪರಿಪೂರ್ಣತೆಯನ್ನು ಪಡೆಯಲಿಕ್ಕಾಗಲಿಲ್ಲ. ನಾವು ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದ್ದ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಅನಿರೀಕ್ಷಿತ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಕೈಬಿಡಬೇಕಾಗಿ ಬಂದುದರಿಂದ ಇದು ವಿಫಲವಾಯಿತು. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ಪ್ರಕೃತಿ ಪ್ರಕೋಪವೂ ಸೇರಿದೆ. ಅಂತೂ ನಾನಾ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ನಮಗೆ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದ್ದ ಫಲ ಸಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲ. ಇದೂ ಅಲ್ಲದೆ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ತರೀ ವ್ಯವಸಾಯದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ನೋಡುವುದಾದರೆ ನಮ್ಮ ನೆರೆ ರಾಜ್ಯಗಳಾದ ಆಂಧ್ರನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಇಂದು ಶೇಕಡ 40 ರಷ್ಟು ತರೀ ವ್ಯವಸಾಯವಾಗುತ್ತಿದ್ದು, ಮದ್ರಾಸ್ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 36 ಪರ್ಸೆಂಟೂ ಇದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಇದು ಕೇವಲ 7 ಪರ್ಸೆಂಟ್ ಮಾತ್ರ ಇದೆ. ನಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಮಟ್ಟಿಗೆ ನಾನು ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಅಲ್ಲಿ ತರೀ ಯೋಜನೆ ಒಂದು ಪರ್ಸೆಂಟ್ ಕೂಡ ಆಗಿಲ್ಲ. ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಅತಿ ಹೆಚ್ಚು ಭತ್ತ ಬೆಳೆಯುತಕ್ಕ ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡ ಜಿಲ್ಲೆಯೂ ಸಹ ಒಂದಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಭತ್ತ ಬೆಳೆಯುತಕ್ಕ ಜಮೀನು 5 ಲಕ್ಷ 70 ಸಾವಿರ ಎಕರೆ ಇದೆ. ಶಿವಮೊಗ್ಗಾದಲ್ಲಿ ಭತ್ತ ಬೆಳೆಯುತಕ್ಕ ಜಮೀನು 3 ಲಕ್ಷ 28 ಸಾವಿರದ 600 ಎಕರೆಯಿದೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅಂದರೆ ಜಿಲ್ಲೆ ಅಥವಾ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಬೆಳೆಸತಕ್ಕ ಧಾನ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಬಹು ಮುಖ್ಯವಾದದ್ದು ಈ ಭತ್ತ. ಜನರು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿರುವುದೂ ಸಹಾ ಭತ್ತವೆ. ಇದೇ ರೀತಿ ಉತ್ತರ ಕನ್ನಡ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲೂ ಭತ್ತ ಬೆಳೆಯುತಕ್ಕ ಜಮೀನು 2 ಲಕ್ಷ 12 ಸಾವಿರದ 565 ಎಕರೆ ಇದೆ. ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ಭತ್ತ ಬೆಳೆಯುತಕ್ಕ ಜಮೀನು 1 ಲಕ್ಷ 41 ಸಾವಿರದ 875 ಎಕರೆ ಇದೆ. ಚಿಕ್ಕಮಗಳೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಭತ್ತ ಬೆಳೆಯುತಕ್ಕ ಜಮೀನು 1 ಲಕ್ಷ 18 ಸಾವಿರದ 859 ಎಕರೆ ಇದೆ. ಇದೇ ರೀತಿ ಉತ್ತರೋತ್ತರ ಈ ಬೆಳೆಯು ಇನ್ನುಳಿದ ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಡಮೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ನಮ್ಮ ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಭತ್ತ ಬೆಳೆಯುತಕ್ಕ ಜಮೀನು ಜಾಸ್ತಿ ಇದೆ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಸಣ್ಣ ನೀರಾವರಿ ಅನುಕೂಲಗಳನ್ನೊದಗಿಸಿದರೆ ವರ್ಷಕ್ಕೆ 2 ಯಾ 3 ಬೆಳೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆಯಬಹುದು; ಅಲ್ಲಿ ಅಂಥ ಕಡಲುಗಾಳಿಯ ಅನುಕೂಲವಿದೆ. 90 ದಿನಕ್ಕೆ ಯಾ 120 ದಿನಕ್ಕೆ ಒಂದು ಬೆಳೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಮೂರು ಬೆಳೆ ತೆಗೆಯುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಅಲ್ಲಿರುತ್ತೆ. ಇಂಥ ಕಷ್ಟ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅತಿ ಶೀಘ್ರದಲ್ಲೇ ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆ ಬಹಳ ಅನುಕೂಲವಾಗಿದೆ. ಈ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಆಹಾರಧಾನ್ಯದಲ್ಲಿ ಇರತಕ್ಕ ಕೊರತೆಯೆಲ್ಲಾ 8-10 ಪರ್ಸೆಂಟ್. ಇದನ್ನು ನಿವಾರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ ಅವುಗಳಿಂದ ಫಲ ಸಿಕ್ಕಬೇಕಾದರೆ ಹೆಚ್ಚು ಹಣಬೇಕು, ಹೆಚ್ಚಿನ ಕಾಲಾವಕಾಶವು ಬೇಕು ಹೆಚ್ಚಿನ ಶ್ರಮಪಡಬೇಕು. ಹೇಗಿದ್ದರೂ ಇದು ನಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಸಣ್ಣ ನೀರಾವರಿಗೆ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದರೆ ಅಲ್ಲಿ ವರ್ಷಕ್ಕೆ 2 ಬೆಳೆಯನ್ನು ತೆಗೆಯುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯಿದೆ. ಆಗ ಆಹಾರದ, ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಬೇಗ ಪರಿಹರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಭತ್ತ ಬೆಳೆಯುತಕ್ಕ ಜಮೀನೇ 5 ಲಕ್ಷ ಎಕರೆಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಜಾಸ್ತಿ ಇದೆಯೆಂತ ಹೇಳಿದೆ ತಾನೆ. 3,19,709 ಎಕರೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದನೆ ಬೆಳೆ, 1,20,728 ಎಕರೆಯಲ್ಲಿ ಎರಡನೆಯ ಬೆಳೆ, 17,413 ಎಕರೆಯಲ್ಲಿ ಮೂರನೆಯ ಬೆಳೆ ಬೆಳೆಯುತ್ತಾರೆ. ಮೂರನೆಯ ಬೆಳೆ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ, ಒಂದನೆಯ ಭಾಗ ಬಹಳ ಹೆಚ್ಚು. ನೀರಾವರಿ ಒದಗಿಸಿದರೆ 2ನೇ ಮತ್ತು 3ನೇ ಬೆಳೆಯನ್ನು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ನೀರಾವರಿ ಎಂದರೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ನೀರಾವರಿ ಅಗತ್ಯ ಇಲ್ಲ, ಅದು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವೂ ಇಲ್ಲ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ 21 ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ನದಿಗಳು ಇವೆ, ನೂರಾರು ಹಳ್ಳಕೊಳ್ಳಗಳು ಇವೆ. ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಹನ್ನೆರಡು ತಿಂಗಳೂ ಕೂಡ ನೀರು ಹರಿಯುವಂತಹ ದೊಡ್ಡ ನದಿಗಳು ಇವೆ. ಹಿಗಿದ್ದೂ ಅವುಗಳ ನೀರನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಒಂದೇ ಒಂದು ಉಪಾಯ ಎಂದರೆ ಸಣ್ಣ ನೀರಾವರಿ. ನದಿಗಳಿಗೆ ಡ್ಯಾಂ ಕಟ್ಟುವುದರಿಂದ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ 150-200 ಇಂಚು ಮಳೆಯಾಗುತ್ತದೆ, ಅಂತ ಕಡೆ ಡ್ಯಾಂ ನಿಲ್ಲುವುದಿಲ್ಲ. ಕೆಲವು ಕಡೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಹಾಕಿ ಅವು ಕಿತ್ತುಹೋಗಿವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಲಿಫ್ಟ್ ಇರಿಗೇಷನ್ ಮಾಡಿದರೆ ಅದರಿಂದ ಬಹಳ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಬೆಳೆಯನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದು. ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಈಗಿರುವ 5 ಲಕ್ಷ ಎಕರೆಯನ್ನು ಸುಮಾರು 8-8 ½ ಲಕ್ಷ ಎಕರೆಯಷ್ಟು ಬತ್ತ ಬೆಳೆಯುತಕ್ಕ ಪ್ರದೇಶವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಬಹುದು. ಹಲವಾರು ಕಡೆಗಳಿಗೆ ವಿದ್ಯುತ್ ಲೈನ್ ಹೋಗುತ್ತದೆ, ಪಂಪ್‌ಸೆಟ್ಟ್‌ಗಳಿಗೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಕೆಲವಕ್ಕೆ ಎಸ್ಟಿಮೇಟ್ ಆಗಿ ಹಾಗೆಯೇ ನಿಂತು ಹೋಗಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಉಪಕರಣ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. 12 ಸಾವಿರ ಕಂಬಗಳು ಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುವಾಗ 150 ಕಂಬಗಳು ಇವೆ ಎಂದು ಎಂ. ಎಸ್. ಇ. ಬಿ.

(ಶ್ರೀ ಸುಬ್ಬಯ್ಯನಾಯಕ್)

ಯ ಸಿಬ್ಬಂಧಿಯವರು ಡಿ. ಡಿ. ಸಿ. ಮೀಟಿಂಗಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದರು. ಈಗ ಮಳೆಯ ಅಭಾವ ಇದೆ. ಎರಡನೆಯ ಬೆಳೆ ಬೆಳೆಯಬೇಕಾದರೆ ಮಳೆ ಬೀಳಲೇ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅದು ಬಂದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಮಳೆ ಬರದಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಸರ್ಕಾರದವರು ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದರೆ ಲಿಫ್ಟ್ ಇರಿಗೇಶನ್ನಿನ ಮೂಲಕ ನಮ್ಮ ಕಡೆ ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆ ಬೆಳೆಯಬಹುದು. ಯುದ್ಧರಂಗದಲ್ಲಿ ಯೋಧರು ಯಾವ ರೀತಿ ಹೋರಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೋ ಅದೇ ರೀತಿ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರ ಉತ್ಪನ್ನ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಸರ್ಕಾರದವರು ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದರೆ, ಜನತೆ ಗಮನಕೊಟ್ಟರೆ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಇನ್ನು ಆರು ತಿಂಗಳಿನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರವನ್ನು ಬೆಳೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಬಹುದು. ಪಂಪ್‌ಸೆಟ್‌ಗಳನ್ನು ಹಾಕಲಿಕ್ಕೆ ಒಂದು ಅಶ್ವಶಕ್ತಿಗೆ ಸುಮಾರು ಎರಡು ಸಾವಿರದಿಂದ 4 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳವರೆಗೂ ಖರ್ಚಾಗುತ್ತದೆ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ಲೆಕ್ಕ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಅದರಿಂದ ಒಂದೂವರೆ ಎಕರೆ ಒಂದು ಪಂಪ್‌ಸೆಟ್ಟಿನಿಂದ ಕೃಷಿ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಮೂರು ಬೆಳೆ ಮಾಡುವುದಾದರೆ ನಾಲ್ಕೂವರೆ ಎಕರೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುವಷ್ಟು ಬೆಳೆ ಬೆಳೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆಗೆ 41,600 ಪಂಪ್‌ಸೆಟ್‌ಗಳು ಬೇಕಾಗುತ್ತವೆ ಎಂದು ಒಂದು ಲೆಕ್ಕ ಇದೆ. ಈಗ 5 ಸಾವಿರ ಪಂಪ್ ಸೆಟ್ಟುಗಳು ಮಾತ್ರ ಇವೆ, ಮಿಕ್ಕವುಗಳನ್ನೂ ಸಹ ಕೊಟ್ಟರೆ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಭತ್ತ ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಈಗ ಅನಾನುಕೂಲ ಏನಾಗಿದೆ ಎಂದರೆ ಎಂ. ಎಸ್. ಇ. ಬಿ. ಅವರು ಒಂದು ಅಶ್ವ ಶಕ್ತಿಗೆ 1,200 ರೂಪಾಯಿಗಳವರೆಗೂ ಖರ್ಚು ಮಾಡಬಹುದು ಎಂದು ಇದ್ದುದನ್ನು 600 ರೂಪಾಯಿ ಮಾತ್ರ ಖರ್ಚುಮಾಡಬಹುದು ಎಂದು ತಿದ್ದುಪಡಿಮಾಡಿರುವುದರಿಂದ ಬಹಳ ಅನಾನುಕೂಲವಾಗಿದೆ. ಮಲೆನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

[Mr. SPEAKER in the Chair]

ಒಂದು ಅಶ್ವ ಶಕ್ತಿಗೆ 600 ರೂಪಾಯಿಗಳಂತೆ ಖರ್ಚು ಮಾಡಬಹುದು ಎಂದು ಮಾಡಿರತಕ್ಕದ್ದು ಎಷ್ಟಕ್ಕೂ ಸಾಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಉಪಕರಣಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕು. ಲೈನ್ ಹಾಕಬೇಕು ಇದು ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಸಾಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ, ಬಹುಶಃ ಕೃಷಿ ಮಾಡಬಾರದು ಎಂದು ಹೇಳಿ ಈ ರೀತಿ ಮಾಡಿರುವ ಹಾಗೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಇದಕ್ಕೆ ವಿಶೇಷ ಗಮನ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ ಎಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ.

Mr. SPEAKER.—The Hon'ble Member should not go in wrong direction. Nobody has stated that more than Rs. 600 should not be spent. The Central Government has singled out certain items and said that Rs. 600 is sufficient.

Sri B. D. JATTI.—If it is possible for us to bring to the notice of the Government and if we can decrease it to Rs. 600 we can get all the money required for the purpose.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಸುಬ್ಬಯ್ಯ ನಾಯಕ್.—ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಗವರ್ನ್ಮೆಂಟಿನವರು ಏನೇ ಹೇಳಲಿ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರದವರು ಆಯಾ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಸಂದರ್ಭವನ್ನು ನೋಡಿ ಹೆಚ್ಚು ಖರ್ಚಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದರೆ ಹೆಚ್ಚು ಖರ್ಚು ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಅನುಮತಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆ ಬೆಳೆಸಲು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆಯನ್ನು ಕೊಡಬೇಕಾದ್ದು ಸರ್ಕಾರದವರ ಮತ್ತು ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಕರ್ತವ್ಯ. ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆ ಬೆಳೆಯಬೇಕಾದರೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಗೊಬ್ಬರವನ್ನು ಹಾಕಬೇಕು. ಸರ್ಕಾರದವರ ಆಹಾರ ಬೆಳೆಯ ಕಡೆಗೆ ಆದ್ಯತೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆಯೇ ಹೊರತು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ ಎಂದು ವ್ಯಸನದಿಂದ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಮಲೆನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಪುತ್ತೂರು, ಬೆಳತಂಗಡಿ, ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಪ್ರದೇಶಗಳು ಯಾವ ಬೆಳೆಯೂ ಬೆಳೆಯದೆ ಹಾಗೇಯೇ ಇದೆ. ನಾನು ಅಂಚಾವರ ಎಂಬ ಒಂದು ಹಳ್ಳಿಯನ್ನು ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕೃಷಿ ಸಚಿವರಾದಿಗಳಿಗೆ ತೋರಿಸಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಕ್ಯಾಷ್ಯೂನಟ್ ಬೆಳೆಸುತ್ತಾರೆ, ಇದನ್ನು ಬತ್ತ ಬೆಳೆಯುವ ಪ್ರದೇಶವಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸಬೇಕು. ಹಾಗಲ್ಲದೇ ಗೇರು ಬೀಜ ಬೆಳೆಯುತ್ತೇವೆ ಎಂದರೆ ಇದು ದೇಶಕ್ಕೆ ಆಗುವ ನಷ್ಟ ಅಥವಾ ಅನ್ಯಾಯ ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈಗಲಾದರೂ ಸರ್ಕಾರದವರು ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದರೆ ಆ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಬರುವ ವರ್ಷದ ಹೊತ್ತಿಗೆ ನೂರಾರು ಎಕರೆಯಲ್ಲಿ ಬತ್ತ ಬೆಳೆದು ಜನಗಳಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬಹುದು.

ಇನ್ನೊಂದು ವಿಷಯವೇನೆಂದರೆ ಬೆಳೆದ ಬೆಳೆಗೆ ಸರಿಯಾದ ಬೆಲೆ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿ ರೈತರ ಪತಿಯಿಂದ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಜನರ ಮಾನಸ್ಸು ಏನಿದೆ ಎಂದರೆ ಹೊರಗಡೆ ಮಾರ್ಕೆಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮುಡಿ ಬತ್ತಕ್ಕೆ 20—25 ರೂಪಾಯಿ ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ಸರ್ಕಾರದವರು 13—14 ರೂಪಾಯಿಗೆ ಲೆವಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ, ಕಮ್ಮಿಗೆ ಏಕೆ ಕೊಡಬೇಕು ಎಂಬುದು ಬಂದೇ ಬರುತ್ತದೆ. ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ಕೊಡುವುದು ಎಂದರೆ ಕಾಯಬೇಕು, ಅದಕ್ಕೆ ರಶೀದಿ ಪಡೆಯಬೇಕು, ಹಿಂದು ಮುಂದು ನೋಡಬೇಕು, ಲಾರಿ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ, ಸೊಸೈಟಿಯ ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆದಿರುವುದಿಲ್ಲ, ದಿನಗಟ್ಟಲೆ ಅಲ್ಲಿ ಕಾದಿರಬೇಕು. ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಕಷ್ಟ ಏಕೆ, ಮನೆ ಬಾಗಿಲು ಮುಂದೆ ಚೀಲ ತಂದು 25 ರೂಪಾಯಿ ಯಂತೆ ಕೊಂಡು ಕೊಳ್ಳುವವರಿಗೆ ಕೊಡುವುದು ಅನುಕೂಲವೆಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತಾರೆ. ಹೆಚ್ಚು ಬೆಲೆ ಕೊಡಲು ಅನಾನುಕೂಲವಾದರೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ರಿಬೇಟ್ ಅಥವಾ ಸಬ್ಸಿಡಿ ಕೊಡಲಿಕ್ಕೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಆಗ ರೈತರಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ರೈತರು ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಯುತ್ತಾರೆ. ಈಗ ಅಡಿಕೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬೆಳೆಯಿರಿ ಎಂದು ಯಾರೂ ಪ್ರಚಾರಮಾಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಅ ಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಬೆಲೆ ಇದೆ. ಅದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬತ್ತಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಬೆಲೆ ಕೊಟ್ಟರೆ ರೈತರಿಗೆ ಹುಮ್ಮಸ್ಸು ಬಂದು ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆಯತ್ತಾರೆ.

ಇನ್ನು ಸಾಂದ್ರ ಬೇಸಾಯದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದಾರೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರು ವ್ಯವಸಾಯದ ಇಲಾಖೆ ಡೆಪ್ಯೂಟಿ ಡೈರೆಕ್ಟರಿದ್ದಾರೆ, ಅವರು ತಮಗೆ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಸಿಬ್ಬಂದಿ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಸಾಲದ್ದಕ್ಕೆ ವ್ಯವಸಾಯ ಇಲಾಖೆಯವರ ಸೀನಿಯಾರಿಟಿ ಪಟ್ಟಿ ಇನ್ನೂ ತಯಾರಾಗಿಲ್ಲದೆ ನೌಕರರಲ್ಲಿ ಅತೃಪ್ತಿ ಇದೆ, ಈಗ ತಯಾರಾಗಿದೆ ಎಂದು ಕೇಳಿದೆ, ಸಂತೋಷ. ಅದಾಗಿ ಅವರು ತೃಪ್ತಿಯಿಂದಿದ್ದರೆ ಒಳ್ಳೆಯ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಉಪಯೋಗವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸಾಂದ್ರ ಬೇಸಾಯ ಈಗ ಸೇಕಡ 5 ರಷ್ಟು ಕೂಡ ಆಗಿಲ್ಲ, ಅಧಿಕಾರಿ ಒಂದು ಕಡೆ, ರೈತ ಒಂದು ಕಡೆ, ರೈತನ ಭಾಷೆ ಬೇರೆ, ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಭಾಷೆ ಬೇರೆ, ರೈತ ಉಪಯೋಗಿಸುವ ಉಪಕರಣ ಬೇರೆ, ಇಲಾಖೆ ಹೇಳುವುದು ಬೇರೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ 10 ಮುಡಿ ಬೆಳೆದೆವು ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಕ್ವಿಂಟಾಲ್ ಲೆಕ್ಕ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ನಮ್ಮ ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆ ಕಲಿತು ರೈತರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಅನುಕೂಲತೆ ಮಾಡಬೇಕೇ ಹೊರತು ಮೊದಲಿನ ವಿದೇಶಿ ಧೋರಣೆ ಅನುಸರಿಸಬಾರದು.

ಮತ್ತೊಂದು ವಿಚಾರ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಈಗಾಗಲೇ ಸುಮಾರು 38 ಜಾತಿಯ ಬತ್ತಗಳಿವೆ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಸರ್ವೇಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಬೆಳೆಯತಕ್ಕವು 3-4 ಜಾತಿಯವು. ಬೆಳೆಗೆ ರೋಗ ಬಂದರೆ ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾದ ವಿಧಾನ, ಬೀಜ ಮತ್ತು ಗೊಬ್ಬರ, ಉಪಕರಣಗಳು ಮುಂತಾದುವುಗಳ ವಿಚಾರವನ್ನು ರೈತ ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿವಳಿಕೆ ಹೊಂದುವಂತೆ ಮಾಡಿದರೆ ಬೆಳೆ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ.

MR. SPEAKER.—It appears that for every District, Soil Testing Laboratory is required. Is that so ?

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಸುಬ್ಬಯ್ಯ ನಾಯಕ್.—ಆ ಮಾತನ್ನೂ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಸಾಯಿಲ್ ಟೆಸ್ಟಿಂಗ್ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಏನನ್ನು ಹೇಳಲಿ ! ಹೆಬ್ಬಾಳಿಗೆ ಸಾಯಿಲ್ ಟೆಸ್ಟಿಂಗಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ, 2 ವರ್ಷವಾದರೂ ಕೂಡ ಅಲ್ಲಿಂದ ಫಲಿತಾಂಶ ತಿಳಿಸಿಲ್ಲ ಎಂಬ ದೂರಿದೆ. ಕೇಳಿದರೆ ಬೇಕಾದ ಉಪಕರಣಗಳಿಲ್ಲ, ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಕಂಕನಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಮಣ್ಣು ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿದರೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಬಹುದು. ಪಶ್ಚಿಮ ಕರಾವಳಿ ಪ್ರದೇಶ, ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಉತ್ತರ ಕನ್ನಡಗಳ ಸನ್ನಿವೇಶವೇ ಬೇರೆ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಣ್ಣು ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ವಿಶೇಷ ನಿಗಾ ಕೊಟ್ಟು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಟ್ಟರೆ ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆ ತೆಗೆಯಲು ಸಾಧಕವಾಗುವುದು. ಈಗ ಯುದ್ಧ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಯೋಧರು ಆತ್ಮ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಹೇಗೆ ಹೋರಾಡುತ್ತಾರೋ ಹಾಗೆಯೇ ನಮ್ಮ ರೈತರೂ ಕೂಡ ಸರಕಾರದೊಡನೆ ಸಹಕರಿಸಿ ಕೊಡುವ ಸೌಲಭ್ಯಗಳ ಸದುಪಯೋಗ ಪಡೆದು ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ವಿನಂತಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸುತ್ತೇನೆ.

†ಶ್ರೀ ವಿ. ಎಂ. ದೇವ್ (ಗುಬ್ಬಿ).—ಸ್ವಾಮಿ, ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಈಗಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ತಮಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಮಳೆಯ ಅಭಾವದಿಂದ ಮತ್ತು ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಆಹಾರದ ಅಭಾವ ಬಹಳ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿದೆ. ವಾಸ್ತವಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅದಕ್ಕೇನು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡುವುದು ಸೂಕ್ತ. ಗಡಿ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಫೈರಿಂಗ್ ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ಮೇಲೆ ಜನರು ಗಾಬರಿಯಾಗಿ ಶೇಖರಣೆ ಮಾಡಿದ್ದ ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯವನ್ನು ಮಾರಾಟ ಮಾಡಿದರು. ಅದರ ಪ್ರಭಾವ ದೆಹಲಿ ಮತ್ತು ಕಲ್ಕತ್ತಾಗಳಿಗೆ ಹರಡಿ ಅಲ್ಲಿ ಹತ್ತು ರೂಪಾಯಿಗೆ ಒಂದು ಮಣದ ಪ್ರಕಾರ ಮಾರಾಟವಾಯಿತು. ಇದನ್ನು ಅನೇಕರು ಕೇಳಿರಬಹುದು. ಆಹಾರ ಇದೆ, ವಿತರಣೆಯಲ್ಲಿ

(ಶ್ರೀ ವಿ. ಎಂ. ದೇವ್)

ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ ಎಂದು ನಮ್ಮ ಪ್ರಧಾನಿಗಳು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು ; ಅದಕ್ಕೆ ನಿದರ್ಶನವಿದೆ. ಇನ್ನೊಂದು, ಕಲ್ಕತ್ತಾಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೋಗಿದ್ದಾಗ ಪಾಕೀಸ್ತಾನಕ್ಕೆ ಸ್ಮಗಲ್ ಆಗುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಕಣ್ಣಾರೆ ನೋಡಿರಬಹುದು, ಈ ವಿಚಾರ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಂದಿದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಆಹಾರದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಕೆಟ್ಟಿದೆ. ಸೀಜ್‌ಫೈರ್ ವಯೋಲೇಷನ್ ಒಂದು ಕಡೆ, ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಚೈನಾ ಬಲ ಸಿದ್ಧವಾಗಿ ನಿಂತಿದೆ ; ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಸೂಕ್ತ ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಮುತ್ತ ಕಳ್ಳತನಗಳು ಬೇರೆ ಆಗುತ್ತಿವೆ, ಕಿಟಕಿ ಮುರಿದು 50 ಸೇರು, ಒಂದು ಕ್ವಿಂಟಾಲ್ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಇದು ಪ್ರೈಮರಿ ಸ್ಟೇಜು. ಮುಂದೆ ದುರ್ದಿನ ತಲೆದೋರುವ ಸೂಚನೆಗಳಿವೆ. ಇದನ್ನು ಒಪ್ಪೋಣ. ಇದುವರೆಗೆ ಅಮೇರಿಕಾದಿಂದ ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ತರಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಆದರೆ ಅವರು ರಾಜಕೀಯ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಹೊರಟಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಹೊತ್ತಿರುವವರು ಸರಿಯಾದ ಬಂದೋಬಸ್ತು ಮಾಡಲು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ತಕ್ಷಣ ಏನು ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವೆಂದರೆ ಎರಡು ವಿಚಾರ ಹೇಳಬಹುದು. ಎಷ್ಟೋ ಕಡೆ ಅಡಿಕೆ ಮತ್ತು ತೆಂಗು ಮಾತ್ರ ಬೆಳೆಯುತ್ತಾರೆ, ಅಲ್ಲಿ ನೀರಾವರಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಅಡಿಕೆ ಮತ್ತು ತೆಂಗಿನ ತೋಟಗಳಲ್ಲಿ ಮಧ್ಯೆ ಜಾಗವಿರುವ ಕಡೆ ಆಹಾರಧಾನ್ಯ ಬೆಳೆಯಬಹುದು. ಮೈಜ್ (Maize) ಎಂಬ ಒರಟು ಪದಾರ್ಥವಿದೆ, ಅದನ್ನು ತಿಂದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದು, ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ತಿನ್ನುವ ರೂಢಿ ಇದೆ. ನಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಕೊರಲೆ ಹಾಕಿ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, ಅದೂ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಮೈಜ್. ತೋಟದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಹಾಕಬಹುದು.

ಇನ್ನೊಂದು ಪಂಪ್‌ಸೆಟ್ಸ್ ವಿಚಾರ. ಬಾವಿಗಳಿಗೆ ಈಗ ಪಂಪ್‌ಸೆಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

Mr. SPEAKER.—With regard to the pumpsets, demand is so heavy, Would not the Hon'ble Member recommend for diesel pumps ?

ಶ್ರೀ ವಿ. ಎಂ. ದೇವ್.—ಅದರಿಂದ ಖರ್ಚು ತಲೆಯಮೇಲೆ ಬೀಳುತ್ತದೆ. ಇದನು ಅನುಭವದಿಂದ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ನನ್ನ ಹತ್ತಿರವಿರುವುದು ಡೀಸಲ್ ಸೆಟ್. ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿ ಬಂದಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಈಗ ಡೀಸಲ್ ಸೆಟ್ ಉಪಯೋಗಿಸಿದರೆ ಬಹಳ ಹೆಚ್ಚು ಬೆಲೆ ತೆರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ, ಗಿಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲ.

5-30 P.M.

ನನ್ನ ಸ್ವಂತ ಅನುಭವದಿಂದ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಡೀಸೆಲ್ ಪಂಪ್‌ಸೆಟ್ ಒಂದು ಗ್ಯಾಲನ್ ಎಣ್ಣೆಗೆ ಮೂರು ಗಂಟೆಗಳ ಕಾಲ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಮೂರು ಗಂಟೆಗಳ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಎಕರೆ ಜಮೀನಿಗೆ ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ನೀರನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ; ಮೊದಲನೆಯ ಸಲ ನೀರು ಕೊಡಬೇಕಾದರೆ ಬೆಳಗ್ಗೆಯಿಂದ ಸಾಯಂಕಾಲದವರೆಗೂ 8-9 ಗಂಟೆ ಕಾಲ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕು. ಈಗ ಡೀಸೆಲ್ ಎಣ್ಣೆಯ ಬೆಲೆ ಸಹ ಬಹಳ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಡೀಸಲ್ ಪಂಪ್‌ಸೆಟ್‌ನಿಂದ ನೀರನ್ನು ಒದಗಿಸಲು ತಗಲುವ ಖರ್ಚನ್ನು ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕಿದರೆ ಬೆಳೆ ಇಡುವವನಿಗೆ ಏನೂ ಗಿಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಆದಷ್ಟೂ ವಿದ್ಯುಚ್ಚಾಲಿತ ಪಂಪ್‌ಸೆಟ್‌ಗಳಿಗೆ ಆದ್ಯತೆ ಕೊಡಬೇಕು, ಅದರಿಂದ ಆಗುವ ಖರ್ಚು ಅತ್ಯಲ್ಪ. ಒಂದೊಂದು ಬಾವಿಗೆ 2,400 ರೂಪಾಯಿ ಖರ್ಚು ಬೀಳುತ್ತದೆ, ಅದನ್ನು ಏಕೆ ಕೊಡಬೇಕು ? ಬಾವಿ ಒಂದು ಫರ್ಲಾಂಗ್ ದೂರದಲ್ಲಿದ್ದರೆ 600 ರೂಪಾಯಿಗಳ ಒಳಗೆ ಖರ್ಚು ಆಗುವುದರಿಂದ ವಿದ್ಯುತ್ತನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇವೆ. ಇಲ್ಲದೆ ಇದ್ದರೆ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ನಾನು ಎಲ್ಲ ಕಡೆಯೂ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿ ಕೈ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. 600 ರೂಪಾಯಿ ಒಳಗೆ ಖರ್ಚಾಗುವಂತೆ ವಿದ್ಯುತ್ತನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದರೆ, ನಮ್ಮ ಕಡೆ ಸರ್ವೆ ಮರಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಯುತ್ತಾರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಟಾರು ಬಳಿದು ಉಪಯೋಗಿಸಿದರೆ ಕೊನೆ ಪಕ್ಷ 10 ವರ್ಷವಾದರೂ ಬರುತ್ತದೆ. ಅಷ್ಟರೊಳಗೆ ಸುಧಾರಣೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ನಾವು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗಬಹುದು. ಆಹಾರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇಷ್ಟು ಕ್ಲಿಷ್ಟವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ನಾನು ಈ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿ ಇಲಾಖೆಗೆ ಸಾವಿರ ಕಿಲೋ ಮೀಟರ್ ತಂತಿ ಬರಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿರುವ ಕ್ಲಿಷ್ಟ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ದೆಸೆಯಿಂದ ಇದಕ್ಕೆ ಆದ್ಯತೆ ಕೊಡಲು ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರದವರು ಒಂದು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಡೆಲ್ಲಿಗಾದರೂ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ವಿಚಾರಮಾಡಿ ತಂತಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಿ ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ಈಗ ಮಳೆ ಹೋಗಿದೆ. ತೆನೆ ಉದುರಿ ಹೋಗುತ್ತಿದೆ. ಇವತ್ತು ಮಳೆ ಬಂದರೂ ಮೂರಾಣಿ ಬೆಳೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ ನಮ್ಮ ಕಡೆ. ಕೆರೆ ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ಮಧ್ಯೆ ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾಗಿ ಒಂದು ಕಾಲುವೆಯನ್ನು ತೋಡಿ ಇಟ್ಟಿಗೆ ಇಟ್ಟು ನೀರು ಹೊಡೆದರೆ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರವಾದರೂ ನೀರು ಹರಿಯುತ್ತದೆ.

Mr. SPEAKER.—Why only tap surface water ? When surface water goes down, why not tap shallow underground water ?

ಶ್ರೀ ವಿ. ಎಂ. ದೇವ್.—ತಾವು ಹೇಳುವುದು ಬಹಳ ಉಪಯುಕ್ತವಾದುದು. ಏನೂ ಇಲ್ಲದೆ ಇದ್ದರೆ ಅಷ್ಟಾದರೂ ಆಗಲಿ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಬರುತ್ತದೆ, ಹಣ ಎಲ್ಲಿಂದ ಬರಬೇಕು ಎಂದು ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೇಳುತ್ತಾರೆ ?

Mr. SPEAKER.—Is the Member aware that Gujarath has solved in a particular manner the installing of pumpsets ? Everyone who pays Rs. 2,800 loan and purchases a bond gets preference.

ಶ್ರೀ ವಿ. ಎಂ. ದೇವ್.—ಪಂಪ್‌ಸೆಟ್‌ಗಳಿಗೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ಕಷ್ಟವಾಗಿಲ್ಲ. ಅವುಗಳಿಗೆ ಸರ್ವಿಸ್ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಪಂಪ್‌ಸೆಟ್‌ಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ತಂತಿ ಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅದನ್ನು ತರಿಸಬೇಕು. ಪೈರು ಒಣಗಿ ಹೋಗದೆ ಇರುವುದಕ್ಕೆ ಏನು ಮಾಡಬೇಕು ಎನ್ನುವುದು ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಷಯ. ಈ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ದುಡ್ಡು ಜಾಸ್ತಿ ಖರ್ಚಾಗಬಾರದು. ಎಷ್ಟೋ ಜನಗಳಿಗೆ ಮೂರು ತಿಂಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಜೊತೆ ಬಟ್ಟೆ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ, ಬೆಳಗ್ಗೆ, ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಮತ್ತು ರಾತ್ರಿ ಊಟ ಹಾಕುತ್ತಾರೆ. ಆ ರೀತಿ ನಾವೂ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ, ಒಂದು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ಎಂದರೆ ಸುಖವಾಗಿ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕೆರೆಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಬೇಕೋ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಕೆರೆಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಇತರ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು ಸುಲಭವಾಗಿ ಆಗುತ್ತದೆ. ಈಗಿನ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರ ಇದಕ್ಕೆ ತಯಾರಾಗಿದೆಯೇ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನೋಡಬೇಕು. ಈ ರೀತಿ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಹಣದ ಪ್ರಶ್ನೆ ಬಗೆಹರಿಯುತ್ತದೆ, ನೀರಿನ ಪ್ರಶ್ನೆಯೂ ಬಗೆಹರಿಯುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲದೆ ಇದ್ದರೆ ಈ ವರ್ಷ ಬಹಳ ಹಾಹಾಕಾರ ಏಳುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನೊಂದು ವಿಷಯವೇನೆಂದರೆ, ಆಹಾರಧಾನ್ಯಗಳ ಮಾರಾಟದ ಸ್ವಾಮ್ಯ ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿರಬೇಕು ಎನ್ನುವುದು. ಇದನ್ನು ಎಲ್ಲ ಪಕ್ಷಗಳವರೂ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಾವಿರ ಅಂಗಡಿಗಳಿದ್ದರೆ ಅದರ ಮೇಲ್ವಿಚಾರಣೆಗೆ ಬೇಕಾದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಿ ಸರಿಯಾದ ಬೆಲೆಗೆ ಮಾರಿಸಬೇಕು. ಈಗ 36 ರೂಪಾಯಿಗಳ ಬೆಲೆಯನ್ನು ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಏನಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದರೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಜನರನ್ನು, ಪ್ರಾಮಾಣಿಕರಾಗಿದ್ದವರನ್ನೂ ಕೂಡ ಕೆಟ್ಟವರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಿದೆ. ಅದಕ್ಕೋಸ್ಕರವಾಗಿ 36 ರೂಪಾಯಿ ಬೆಲೆ ಎಂದು ಏನು ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆಯೋ ಅದರ 'ಅಪ್‌ವರ್ಡ್ ರಿವಿಷನ್' ಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಕೊನೆಯದಾಗಿ, ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಅವಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಇರಿಗೇಷನ್ ಟ್ರಾಕ್ಟರ್, ರಸಾಯನಿಕ ಗೊಬ್ಬರ ಮುಂತಾದವು. ನಾನು ತಾತ್ಕಾಲಕ್ಕೆ ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಇಷ್ಟು, ಗಂಧಕ ನಮಗೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಬೇಕು. ಕೆಲವು ಕಡೆ ಕೊಳೆ ರೋಗ ಬಂದಿರುತ್ತದೆ. ತೆಂಗು, ಅಡಕೆ, ಬತ್ತ, ಇವು ಮೂರಕ್ಕೂ ಈ ಕೊಳೆ ರೋಗ ಬರುತ್ತದೆ. ವ್ಯವಸಾಯ ಇಲಾಖೆಯಿಂದ ನಾಲ್ಕಾಣೆಗೆ ಒಂದು ಪೌಂಡ್ ಗಂಧಕವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಈಗ ಅವರು ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ವ್ಯಾಪಾರಸ್ಥರ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪೌಂಡ್ ಗಂಧಕಕ್ಕೆ ಎರಡು ಮೂರು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಬೇಕು.

ಆ ಮೇಲೆ ಕಾಪರ್ ಸಲ್‌ಫೇಟ್ ಎಂದರೆ ಮೈಲುತುತ್ತವನ್ನು ಕರಿ ನೆಲ, ಜೇಡಿ ಅಥವಾ ಎರೆ ಭೂಮಿ ಇವೆರಡಕ್ಕೂ ಎಕರೆಗೆ ಒಂದು ಪೌಂಡ್ ಪುಡಿಯನ್ನು ನೀರು ಬಿಟ್ಟಾಗ ಹಾಕಿದರೆ ಇಳವರಿ ಜಾಸ್ತಿ ಬರುತ್ತದೆ, ಜಳ್ಳು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸಂಶೋಧನೆಯಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಹೀಗೆ ಏಕೆ ಆಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಈಗ ಮೈಲುತುತ್ತ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ. ಇಲಾಖೆಯಿಂದ ಸಬ್ಸಿಡೈಸ್ ರೇಟಿನಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟರೆ ಅದರಿಂದ ಆಹಾರದ ಬೆಳೆ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಸಹಾಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಜಿಂಕ್ ಸಲ್‌ಫೇಟ್ ವಿಚಾರವಾಗಿ ನಾನು ಇವತ್ತು ಹೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ಹಿಂದಿನಿಂದಲೂ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಎರಚಿದರೆ ರಾಗಿ ಮತ್ತು ಅಡಕೆ ಫಸಲು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಆಗುತ್ತದೆ. ಅಡಕೆ ಗಿಡಕ್ಕೆ 'ಹಿಡಿಮುಂಡಿಗೆ' ರೋಗ ಎಂದು ಬರುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಗಿಡಕ್ಕೆ ಹತ್ತು ಗ್ರಾಂ ಪ್ರಕಾರ ಎರಚಿದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ರೋಗ ಇರಲಿಲ್ಲವೋ ಏನೋ ಎನ್ನುವಂತೆ 30-40 ವರ್ಷವಾದರೂ ಆ ಗಿಡ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಜಿಂಕ್ ಸಲ್‌ಫೇಟನ್ನು ರಾಗಿ ಬೆಳೆಯ ಮೇಲೆ ಎರಚಿದರೆ ಅದರ ಬೆಳೆ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೆ.

(ಶ್ರೀ ವಿ. ಎಂ. ದೇವ್)

ಇದುವರೆಗೂ ಮಾಡಿರುವ ಹಾಗೆ ರಾಜ್ಯಭಾರ ಮಾಡಿದರೆ ಏನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಾನು ಕೇಳುವುದು ಇಷ್ಟು : ಇವತ್ತು ಆಹಾರ ಬೆಳೆಯುವುದು ಪೂರ್ತಿ ಮಳೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ನಿಂತಿದೆ. ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಬೆಳೆಯೂ ಸಹ ಮಳೆ ಬಂದಿದ್ದರೆ ಪೂರ್ತಿ ಇಳುವರಿಯಾಗಿ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ರೈತರಿಗೆ nitrogenous manure like Uria, Zinc ammonium sulphate nitro-phosphates--ಇವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕ್ರೆಡಿಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಕಡಿದು ಬೆಲೆಗೆ ದೊರಕಿಸಿಕೊಡಬೇಕು. ಸಿಂದ್ರಿ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಯಲ್ಲಿ ಇವೆಲ್ಲಾ ಹೆಚ್ಚು ಸಿಗುತ್ತವೆ.

ಶ್ರೀ ಸಿ. ಜೆ. ಮುಕ್ಕಣ್ಣಪ್ಪ.—ಈ Zinc ಫಾಸ್ಫೇಟ್ ಸ್ಪ್ರೇ ಮಾಡಿ ಅದನ್ನು ಬೆಳೆಗಳಿಗೆ ಬ್ರಾಡ್‌ಕ್ಯಾಸ್ಟ್ ಮಾಡಿಸಿದರೆ ಬೆಳೆಗೆ ಬೀಳತಕ್ಕ ರೋಗ ಕ್ಯೂರಾಗಿ ಈಲ್ಡ್ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೆಯೆ ? I am doubtful about it. How can the yield be more ?

Mr. SPEAKER.—Tha Hon'ble Member is making some suggestions and Government are noting them.

ಶ್ರೀ ಸಿ. ಜೆ. ಮುಕ್ಕಣ್ಣಪ್ಪ.—ನನಗೆ ಅನುಮಾನ ಬಂದಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರನ್ನು ಕೇಳಿದೆ.

Mr. SPEAKER.—The Hon'ble Member was developing a fine point. The whole trend of the idea is disturbed.

Sri V. M. DEO.—Zinc phosphate being a trace element, it is not required in large quantity. 20 grams will be sufficient for something like 100 years. ಅದರಲ್ಲಿ ಸಲ್ಫೇಟ್ ಇರುವುದರಿಂದ ಬೆಳೆಗೆ ಬರತಕ್ಕ ರೋಗವನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟ ಬಹುದು. ಕೆಲವು ಕಡೆ net result ಜಾಸ್ತಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಸಂಶೋಧನೆಯಲ್ಲಿ ಕರೆಕ್ಟ್ ಅನಾಲಿಸಿಸ್ ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

Mr. SPEAKER.—All the speeches made beyond the time allowed, should be suggestive. I am going to give the member more time. All the points will be examined by the Government. Let him suggest new points.

Sri V. M. DEO.—Thank you for the suggestion, Sir.

ಇನ್ನು ಕೆಮಿಕಲ್ ಮೆನ್ಯೂರ್ಸ್ ವಿಷಯ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈ ವರ್ಷ ಮಳೆ ಬೆಳೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಆಗಿದ್ದರೆ ಒಟ್ಟು ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಆಹಾರ ಬೆಳೆಯು ಈರ್ಡ್ ಬಹಳ ಜನಗಳಿಗೆ ಎಫೆಕ್ಟಿವ್ ಆಗುವ ಹಾಗೆ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಈ ನೈಟ್ರೋಜನಸ್ ಮೆನ್ಯೂರನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿದರೆ ಏನಾಗುತ್ತದೆಂದರೆ, ಒಂದು ಬೀಜ ಹಾಕಿ ಅದಕ್ಕೆ 58 ಸಾರಿ ಷೂಟ್ಸ್ ಮಾಡಿದರೆ ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆ ಕಾಳು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕೊಡು ವುದಿಲ್ಲ. ಕಾಳು ಜೊಳ್ಳು ಬೀಳುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ಸರಿಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಸೂಪರ್ ಫಾಸ್ಫೇಟ್ ಬೇಕು. ಬರೀ ಅಮೋನಿಯಂ ಸಲ್ಫೇಟ್ ಹಾಕಿದರೆ ತೆನೆ ಜೊಳ್ಳು ಆಗುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರ ಕರ್ಣಾಟಕದವರು ಏನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆಂಬುದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಮಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ದೊರೆಯು ತಕ್ಕಂಥ ಕೆಲವು bones ನಲ್ಲಿ ಸೂಪರ್ ಫಾಸ್ಫೇಟ್ ಶೇಕಡ 5 ರಷ್ಟು ಇರುತ್ತದೆ; ಏಕೆಂದರೆ ಅಲ್ಲಿ fish meals ಜಾಸ್ತಿ. Whereas in the chemical manure it is 16 to 18 per-cent. ಅಷ್ಟೋ ಇಷ್ಟೋ ಇವು mix ಆಗಿರುತ್ತದೆ. Local consumers' society ಮೂಲಕ ಇದನ್ನು ಮಾಡಿಸಿ ಈತರಹ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ದೇಶಾದ್ಯಂತ ಇವರು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇದರ ಇಳುವರಿ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಈಗ ಒಂದು ಸಂಧಿ ಬಂದಿದೆ. ಬೃಹತ್ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಸೂಪರ್ ಫಾಸ್ಫೇಟ್ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಅದರ ಜೊತೆಗೆ ಸಲ್‌ಫ್ಯೂರಿಕ್ ಆಸಿಡ್ ಸೇರಿಸಿದರೆ ಹೆಚ್ಚು ಲಾಭ ಬರುತ್ತದೆ. Now from what I have heard they are selling it at the rate of Rs. 380. ಅದು Negligeble number of people ಗೆ ಮಾತ್ರ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೇ ತೊಂದರೆ ಮತ್ತು ನಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಪ್ಲಾಂಟೇಷನ್ನುಗಳನ್ನು ಹಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಮಾಡಿ. ಹೆಚ್ಚು ಟ್ರಾಕ್ಟರುಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿ ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಯಿರಿ. ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾಗಿ

ಕೆಮಿಕಲ್ ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿ ಮೂಲಕ ಸೂಪರ್ ಫಾಸ್ಫೇಟ್‌ಗಳನ್ನು ನೀವೇ ತಯಾರು ಮಾಡಿ ರೈತರಿಗೆ ಸರಬರಾಜು ಮಾಡಿ. ಗಂಧಕ, ಮೈಲತುತ್ತ, ಜಿಂಕ್ ಸಲ್ಫೇಟ್‌ಗಳನ್ನು ಅಗ್ರಿಕಲ್‌ಚರಲ್ ಡಿಪೋಗಳ ಮೂಲಕ ರೈತರಿಗೆ ಕೊಡಿಸಿ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ತೋಟಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಹಾಕಿ ಅಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ಆಹಾರಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಯಬೇಕು. ಇಲ್ಲವಿದ್ದರೆ ಆಹಾರಧಾನ್ಯಗಳ ಕೊರತೆ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ.

ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಸಾವಧಾನವಾಗಿ ಕೇಳಿ ನನಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಗೈಡ್ ಮಾಡಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಅಧ್ಯಕ್ಷರನ್ನು ವಂದಿಸಿ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

†ಶ್ರೀ ಕೆ. ಲಕ್ಕಪ್ಪ.—ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಹಿಂದೆ 1962ನೇ ಅಕ್ಟೋಬರ್ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಭಾರತ ದೇಶದಲ್ಲಿ ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಘೋಷಣೆ ಮಾಡಿದರು. ಆ ರೀತಿ ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಘೋಷಣೆ ಯಾದಮೇಲೆ ಬಹುಶಃ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಯುದ್ಧ ಭೀತಿ ಬಂತು. ಆಗ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ರಿಗೂ ಇಂತಹ ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಏನು, ಎಷ್ಟು ಜವಾಬ್ದಾರಿಯುತ ವಾದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ದೇಶವನ್ನು ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚನೆ ಬಂತು. ಹಾಗೆಯೇ ಚೀಣಾದವರ ಧಾಳಿಯಿಂದ ನಮ್ಮನ್ನು ಬಹುಶಃ ಒಂದು ರೀತಿ ಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ದೇಶವನ್ನು ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡತಕ್ಕಂಥ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಮತ್ತು ಬೇರೆ ದೇಶಗಳ ಆಶ್ರಯ ಇಲ್ಲದೆ ಸ್ವಯಂಪರಿಪೂರ್ಣತೆಯನ್ನು ನಾವು ಪಡೆದು ದೇಶವನ್ನು ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಒಂದು ತಿಳುವಳಿಕೆ ಅಥವಾ ಅರಿವು ನಮಗೆ ಆಗಲೇ ಉಂಟಾಗಿತ್ತು. ಪಾಕೀಸ್ಥಾನದವರ ಧಾಳಿ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಉಂಟಾದಾಗ ಈಗ ಅದರಲ್ಲೂ ಚೈನಾದೇಶದವರು ನಮ್ಮ ಭಾರತದ ಗಡಿಯಮೇಲೆ ಆಕ್ರಮಣ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬರತಕ್ಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಾವು ಯುದ್ಧ ಭೀತಿಯನ್ನು ನೋಡುವ ಒಂದು ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ದ್ದೇವೆ. ಅದರಲ್ಲೂ ಈ ವರ್ಷ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನೂರಾರು ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ಇಲ್ಲದೇ ಇರತಕ್ಕ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಕ್ಷಾಮ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಈಗ ನಾವು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಇಂತಹ ಒಂದು ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿ, ಹಾಗೂ ಯುದ್ಧದ ಭೀತಿ ಈಗ ಇರುವಾಗ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಕೂಡ ದೇಶ ರಕ್ಷಣೆ ಗೋಸ್ಕರ ಮತ್ತು ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ತ್ಯಾಗ ಮಾಡಲು ಸಿದ್ಧ ರಾಗಿರಬೇಕು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಈ ದಿವಸ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸುವ ಒಂದು ಜವಾಬ್ದಾರಿ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿದೆ. ಅದನ್ನೇ ಬಹುಶಃ ಯೋಜನಾ ಉಪಾಧ್ಯಕ್ಷರು, ನಮ್ಮ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡತಕ್ಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಈ ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಅರಿವನ್ನು ತಿಳಿದು ಈ ಯೋಜನೆ ಯಲ್ಲೂ ಕೂಡ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ರಕ್ಷಣೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಜವಾಬ್ದಾರಿಯುತವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಸೂಚನೆಯನ್ನೂ ಕೂಡ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅದನ್ನು ಅರಿತುಕೊಂಡು ನಾವು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಈ ಆಹಾರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಉಲ್ಬಣಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಯಾವ ರೀತಿ ಆಹಾರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಸುಧಾರಿಸಬೇಕು, ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಇಂತಹ ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ನಾವು ಯಾವ್ಯಾವ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯುತವಾದ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಈಗ ಅತಿ ಜಾಗ್ರತೆಯಾಗಿ, ತ್ವರಿತವಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಇವತ್ತು ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಈ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಮಂಡಿ ಸಿದ್ದಾರೆ.

ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಈಗಾಗಲೇ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರನೇಕರು ಅನೇಕ ಸೂಚನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ನಾನು ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಸಾರಿ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಶ್ರೀಮಾನ್ ಎಸ್. ಕೆ. ಡೇ ಅವರು ಹಾಕಿರುವ ಎನ್. ಇ. ಎಸ್. ಯೋಜನೆ ಏನಿದೆ ಅದು ಯಾವ ರೀತಿಯಿಂದಲೂ ಕೂಡ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾದ ಪಾತ್ರವನ್ನು ವಹಿಸಿಲ್ಲ. ಈ ಯೋಜನೆಯು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿಲ್ಲ. ಈ ಯೋಜನೆಗೆ ಹಾಕಿದಂತಹ ಹಣ ಯಾವ ಪರಿಣಾಮವನ್ನೂ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿಲ್ಲ, ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಲೋಕಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕರು ಒತ್ತಿ ಒತ್ತಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಕೂಡ ನನ್ನ ಅನೇಕ ಸ್ನೇಹಿತರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಈ ವಿಚಾರವನ್ನು ನಾನು ಏತಕ್ಕೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆಂದು ಬಹುಶಃ ಮಾನ್ಯ ಆಹಾರ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಕೇಳ ಬಹುದು. ಈ ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಜನತೆಗೆ ಎಷ್ಟು ಆಹಾರ ಬೇಕಾಗಿದೆಯೋ ಅದನ್ನು ಒದಗಿಸು ವುದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಹಣ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡ ಬೇಕಾದರೆ ಅಪಾರ ಹಣ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಎರಡು ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸತಕ್ಕ ಕಠಿಣ ಪ್ರಸಂಗ ಬಂದಿದೆ. ಗಡಿ ರಕ್ಷಣೆಯನ್ನು ಮಾಡತಕ್ಕ ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಾವು ರಕ್ಷಣಾ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸಬೇಕು. ಅದೇ ರೀತಿ ರಕ್ಷಣಾಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡತಕ್ಕ ದಿಶೆಯಲ್ಲಿ ದೇಶದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಜನತೆ ಹೇರಳವಾಗಿ ಆಹಾರವನ್ನು ಬೆಳೆದು ಗಡಿ ರಕ್ಷಣೆಯನ್ನು ಮಾಡತಕ್ಕ ಯೋಧರಿಗೆ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಕೊಡತಕ್ಕ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಈಗ ಸರ್ಕಾರದವರು ಅನೇಕ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿ ದ್ದಾರೆ. ಅನೇಕ ಇಲಾಖೆಗಳಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಕಾನೂನುಗಳನ್ನು ತಂದಿದ್ದಾರೆ. ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಆಧಾರವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಹೆಚ್ಚು ಹಣವನ್ನು ಜಾಸ್ತಿ ಆಹಾರವನ್ನು ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಉಪ

(ಶ್ರೀ ಕೆ. ಲಕ್ಕಪ್ಪ)

ಯೋಗಿಸಬೇಕು. ನಾವು ಜಾಸ್ತಿ ಆಹಾರವನ್ನು ಉತ್ಪಾದನೆ ಮಾಡಿದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ರಕ್ಷಣಾ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡತಕ್ಕ ಪ್ರಥಮ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳ ಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಸೋಷಿಯಲ್ ವೆಲ್‌ಫೇರ್ ಬೋರ್ಡು, ಖಾದಿ ಬೋರ್ಡು ಮುಂತಾದ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಾರದ, ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲದೆ ಇರುವ ಇಲಾಖೆಗಳಿಗೆ ಹೇರಳವಾಗಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡತಕ್ಕ ಹಣವನ್ನು ದೇಶದ ಗಡಿ ರಕ್ಷಣಾ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡತಕ್ಕ ಕೆಲಸಗಳಿಗೆ ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕು. ಅನುಪಯುಕ್ತವಾದ ಬೋರ್ಡುಗಳಿಗೆ ಖಾಸಗೀ ಸಿಬ್ಬಂದಿಯನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡುವುದನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಅದನ್ನು ಕಡಿಮೆಮಾಡಿ ಆ ಹಣವನ್ನು ಬಹು ಮುಖ್ಯ ಸಮಸ್ಯೆಯಾದ ಆಹಾರದ ಉತ್ಪಾದನೆಗೆ ಉಪಯೋಗಿಸ ಬೇಕು. ಆಹಾರ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಮತ್ತು ವ್ಯವಸಾಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, ನಮಲ್ಲಿ ಹಣವಿಲ್ಲ ಎಂದು. ಸರ್ಕಾರದವರು ಏನಾದರೂ ಮಾಡಿ ವ್ಯವಸಾಯದ ಕೆಲಸಗಳಿಗೋಸ್ಕರ ರೈತರಿಗೆ ಹಣ ಸಹಾಯವನ್ನು ಮಾಡಿ ಅವರು ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರವನ್ನು ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಈರೀತಿ ಆಹಾರವನ್ನು ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು ಎನ್ನತಕ್ಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮಂತ್ರಿ ಗಳು ರೈತರಿಗೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಹಣವಿಲ್ಲ. ನಮಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಣ ಬಂದಿದೆ, ನಮಗೆ ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬಂದಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಈ ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಏತಕ್ಕೆ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಬಾರದು ! ಎನ್. ಇ. ಎಸ್ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಏತಕ್ಕೆ ತೆಗೆಯಬಾರದು ಎಂದು ನಾನು ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇದ್ದರೂ ಕೂಡ ಮಂತ್ರಿ ಮಂಡಲದವರು ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿ ಎನ್. ಇ. ಎಸ್. ತೆಗೆಯ ಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈ ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಅರಿತುಕೊಂಡಿರತಕ್ಕ ಸರ್ಕಾರದವರು ಪಾನ ನಿರೋಧವನ್ನು ತೆಗೆದುಹಾಕಿ ಅದರಿಂದ ಬರತಕ್ಕ ಹಣವನ್ನು ಆಹಾರದ ಉತ್ಪಾದನೆಗೆ ಏತಕ್ಕೆ ಖರ್ಚು ಮಾಡಬಾರದು ಎನ್ನತಕ್ಕದ್ದನ್ನು ನಾನು ಈ ದಿವಸ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸೂಚಿಸ ಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಇನ್ನೊಂದು ಹೊಸವಿಚಾರ, ಒಂದು ಹೊಸರೀತಿಯ ಯೋಜನೆಯ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಬಗ್ಗೆ ನಾನು ಒಂದು ಹೊಸ ಸೂಚನೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಅದೇನೆಂದರೆ, ಈಗ ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣಸಣ್ಣ ಗೇಣಿದಾರರು 3—4 ಎಕರೆ ಹಿಡುವಳಿಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡತಕ್ಕವರು ಬಹಳ ಜನ ಇದ್ದಾರೆ. ಈಗ ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ಜಿಲ್ಲೆ ಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ನೂರಾರು ಎಕರೆ ಜಮೀನನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಸ್ವಂತವಾಗಿ ಜಮೀ ನನ್ನು ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅವರು ಅಧಿಕಾರವಲ್ಲೋ ಅಥವಾ ಮತ್ತೆ ಯಾವುದೋ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ತಮ್ಮ ಜಮೀನುಗಳಲ್ಲಿ ಆಹಾರವನ್ನು ಉತ್ಪತ್ತಿಮಾಡತಕ್ಕ ಬೆಳೆಗಳನ್ನು ಇಡದೆ ಕೇವಲ ಹಣ ಸಂಪಾದನೆಯನ್ನು ಮಾಡತಕ್ಕ ಬೆಳೆಗಳನ್ನು ಇಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸರ್ವೆ ಕೂಡ ಆಗಿಲ್ಲ. ನೂರಾರು ಎಕರೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಡಿಕೆ ಗಿಡಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಸರ್ವೆ ಗಿಡಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ದೇಶಕ್ಕೆ ಆಹಾರವನ್ನು ಒದಗಿಸದೇ ಇರತಕ್ಕ ಮತ್ತು ಕೇವಲ ಹಣವನ್ನು ಗಳಿಸುವಂತಹ ಬೆಳೆಯನ್ನು ಇಡತಕ್ಕ ಹಿಡುವಳಿಗಳ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಹಿಡಿತವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವಂತಹ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಕಾನೂನನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದು ಮತ್ತು ಸೂಕ್ತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಎಂದು ನಾನು ಸರ್ಕಾ ರಕ್ಕೆ ಸೂಚನೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

Sri B. D. JATTI.—For the entire country ಮಾಡಬೇಕು.

Sri SANJEEVANATHA AIKALA (Surathkal).—For the information of the Hon'ble Member, I can say that some of them have been earning dollars.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಲಕ್ಕಪ್ಪ.—ನಮಗೆ ಡಾಲರ್ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ನಮಗೆ ಆಹಾರ ಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಮಗೆ ಬಂದೂಕುಗಳು ಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ರೀತಿ ಇರತಕ್ಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಜನ ವ್ಯವಸಾಯವನ್ನು ಅವಲಂಬನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವರು ಬೆಂಗಳೂರು ಮುಂತಾದ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಇದ್ದುಕೊಂಡು ನಾವು ವ್ಯವಸಾಯವನ್ನೇ ಅವಲಂಬನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಅವರು ತಮ್ಮ ಜಮೀನಿನಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಸತಕ್ಕ ಬೆಳೆ ಆಹಾರವನ್ನು ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡತಕ್ಕ ಬೆಳೆಯಲ್ಲ. ಅದು ಹಣವನ್ನ ಗಳಿಸತಕ್ಕ ಬೆಳೆ. ಈಗ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಆಹಾರವನ್ನು ಜಾಸ್ತಿ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡಬೇಕು ಎನ್ನುವ ದೆಶೆಯಲ್ಲಿ ಕಮರ್ಷಿಯಲ್ ಕ್ರಾಪ್ಸ್ ಏನಿದೆಯೋ ಅದನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿ ಆಹಾರವನ್ನು ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡತಕ್ಕ ಬೆಳೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಯಬೇಕು.

Sri C. J. MUCKANNAPPA —Is it the opinion of the Hon'ble Member that no commercial crops should be grown ?

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಡಿ. ಜತ್ತಿ.—ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಹೇಳುವ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯವೋ ಅಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯವನ್ನು ಬೆಳೆಯಬೇಕು. ಕಮರ್ಷಿಯಲ್ ಕ್ರಾಪ್ಸ್ ಬೆಳೆಯುವುದನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು.

Sri C. J. MUCKANNAPPA.—That is possible.

Mr. SPEAKER.—Casurina trees are grown in an area where paddy can never be grown.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಲಕ್ಕಪ್ಪ.—ನಾನು ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಬಹಳ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಜಮೀನಿನಲ್ಲಿ ಸರ್ವೆ ಗಿಡಗಳನ್ನು ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಬಾವಿಯನ್ನು ತೆಗೆದರೆ ಹೇರಳವಾಗಿ ನೀರು ಬರುತ್ತದೆ. ಅದರ ಆಶ್ರಯದಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಬತ್ತವನ್ನು ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿದೆ.

Mr. SPEAKER.—Which district ?

Sri K. LAKKAPPA.—Bangalore District.

Mr. SPEAKER.—I blame his district. Sri Sanjeevanatha Aikala was taken aback as the Hon'ble Member was saying in South Kanara District.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಲಕ್ಕಪ್ಪ.—ಸೌತ್ ಕೆನರಾ ವಿಷಯವನ್ನು ಬಹಳ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಮನುಷ್ಯರನ್ನು ತಾವು ವಿಚಾರ ಮಾಡಿ ಅವರು ಏನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆಂದರೆ, ನಾವು ಬೆಂಗಳೂರನ್ನು ಸೇರಿದ್ದೇವೆ. ನಾವು ನೂರಾರು ಎಕರೆ ಜಮೀನನ್ನು ಸೌತ್ ಕೆನರಾದಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ನಾವು ಆಹಾರವನ್ನು ಬೆಳೆಯುತ್ತೇವೆಯೋ, ನಾವು ಹಣವನ್ನು ಬೆಳೆಯುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಈ ದೆಶೆಯಲ್ಲಿ ನಾನು ತಮಗೆ, ಎಂದರೆ, ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ, ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಆಹಾರವನ್ನು ಬೆಳೆಯುತಕ್ಕ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಕಮರ್ಷಿಯಲ್ ಕ್ರಾಪ್ಸ್ ಬೆಳೆಯುತ್ತಾರೆಯೋ ಅಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಯುವಂತೆ ಆ ಜಮೀನಿನ ಮಾಲೀಕರಿಗೆ ಸೂಚನೆಯನ್ನು ಕೊಡುವಂತೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು.

ಈಗಾಗಲೇ ಅನೇಕ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಹೇಳಿದಂತೆ ಆಹಾರವನ್ನು ಬೆಳೆಯಬೇಕಾದರೆ ನೀರು ಬೇಕು. ನೀರನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕಾದರೆ ಬಾವಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆಸಬೇಕು. ಕೆರೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಬೇಕು. ಈಗ ಹಾಲಿ ಇರತಕ್ಕ ಕೆರೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೂಳು ತುಂಬಿರುವುದನ್ನು ತೆಗೆಸಬೇಕು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಹೇರಳವಾದ ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ನೀರಿನ ಸೌಕರ್ಯ ಇಲ್ಲದೇ ಇರುವ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಬೋರ್‌ವೆಲ್‌ಗಳನ್ನು ತೆಗೆಸಿ ರೈತರಿಗೆ ನೀರಿನ ಸೌಕರ್ಯವನ್ನು ಒದಗಿಸುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಮತ್ತು ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಹಿಡುವಳಿದಾರರಿಗೆ ನೀರಿನ ಸೌಕರ್ಯವನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಬೋರ್‌ವೆಲ್‌ಗಳನ್ನು ತೆಗೆಸಲು ಬೇಕಾಗಿರತಕ್ಕ ಯಂತ್ರೋಪಕರಣಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಈಗ ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇದೆ. ಅದನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕು. ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೇರಳವಾಗಿ ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸಿರತಕ್ಕ ಯಾವ ರಸ್ತೆಯನ್ನೂ ಮಾಡುವುದು ಬೇಡ. ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಬಾವಿ ಕೆರೆ, ಲಿಫ್ಟ್ ಇರಿಗೇಷನ್ ಈ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಮಾತ್ರ ಹಣ ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕು.

6–00 P. M.

ಸ್ವಾಮಿ, ಇನ್ನೊಂದು ವಿಷಯ. ರೈತರನ್ನು ಆರ್ಥಿಕ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಈಗ 5 ವರ್ಷಗಳಿಂದ ನಾವು ನೋಡುವುದಾದರೂ ಕೂಡ ಯಾವ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಾಗಲೀ ಅಥವಾ ಯಾವ ಜಿಲ್ಲಾಮಟ್ಟದಲ್ಲಾಗಲೀ, ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬಹಳ ಹದಗೆಡುತ್ತಾ ಇದೆ. ಅವರನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಉತ್ತಮ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ತರಬೇಕೆಂದು ಯಾವ ಸಹಕಾರ ಸಂಘಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಲ್ಯಾಂಡ್ ಮಾರ್ಟ್‌ಗೇಜು ಬ್ಯಾಂಕುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೋ ಅಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಕಾಲ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಅವನಿಗೆ ಹಣ ದೊರಕುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಹಣ ದೊರಕಿದರೂ ಸರ್ಕಾರ ಇವೊತ್ತು ಏನು ಮಾಡಿದೆ ಎಂದರೆ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಲಕ್ಷಾಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೈಗಾರಿಕೋದ್ಯಮಿಗಳಿಗೆ ಮೂರು ಪರ್ಸೆಂಟ್ ಬಡ್ಡಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ದೇಶವನ್ನು

(ಶ್ರೀ ಕೆ. ಲಕ್ಕಪ್ಪ)

ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡತಕ್ಕಂಥ ರೈತನಿಗೆ ಕೊಡತಕ್ಕ ಬಡ್ಡಿ ದರ ಮಾತ್ರ ನೂರಕ್ಕೆ ಒಂಭತ್ತೂ ಮುಕ್ಕಾಲು ಆಗಿದೆ. ಈ ಒಂದು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಅನೇಕ ಸಾರಿ ಬಹುಶಃ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರೆಲ್ಲಾ ಇಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಿರ ಬಹುದು, ಆದರೆ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನೂ ಇನ್ನೂ ಸರ್ಕಾರದವರು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಸಾಲವನ್ನು ಕೊಡತಕ್ಕಂಥ ಯೋಜನೆ ಮಾತ್ರ ಮಾಡಿದೆ. ಈ ಒಂದು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಆದಷ್ಟು ಜಾಗ್ರತೆಯಾಗಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಸರಿ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈಗ ಬೆಳೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಯುವ ರೈತನಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಬೆಲೆ ಸಿಕ್ಕುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಅದರಲ್ಲೂ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ತುಮಕೂರು ಜಿಲ್ಲೆ, ಕೋಲಾರ ಜಿಲ್ಲೆ ಮತ್ತು ಚಿತ್ರದುರ್ಗ ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಪದೇ ಪದೇ ಪ್ರತಿವರ್ಷವೂ ಕ್ಷಾಮ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಎದುರಿಸತಕ್ಕಂಥ ಸ್ಥಿತಿ ಇದ್ದಾಗ್ಯೂ ಈ ವಿಚಾರವನ್ನು ಅನೇಕ ಸಾರಿ ಈ ಸಭೆ ಯಲ್ಲಿ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡಿದ್ದಾಗ್ಯೂ, ಇದಕ್ಕೆ ಶಾಶ್ವತವಾದ ಒಂದು ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಮಾಡಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲೂ ಕೂಡ ನಾವು ಏನೇನು ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆಯೋ ಆ ಉತ್ತಮವಾದ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತರದೇ ಹೋದರೆ, ಬಹುಶಃ ಮುಂದೆ ಬಹಳ ಕಠಿಣ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಯನ್ನು ನಾವು ಎದುರಿಸಬೇಕಾಣುತ್ತದೆ. ಈ ಕಠಿಣ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನಾವು ಹೆಚ್ಚು ಕ್ಷಾಮವನ್ನು ನೋಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈಗಲಾದರೂ ಕೂಡಾ ನಮ್ಮ ತುಮಕೂರು, ಕೋಲಾರ,...

Mr. SPEAKER.—Now, the member has come to famine. How does famine come here ?

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಲಕ್ಕಪ್ಪ.—ಸ್ವಾಮಿ, ನನಗೆ ಇನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲ ಮಾತನಾಡಲು ಅವಕಾಶ ಕೊಡ ಬೇಕು.

Mr. SPEAKER.—The Hon'ble member has taken 16 minutes. He may conclude new ; his time is up.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಲಕ್ಕಪ್ಪ.—ನನಗೆ ಇನ್ನೂ ಸಾಧಾರಣ 15 ನಿಮಿಷಗಳ ಕಾಲ ಕೊಡಬೇಕು, ನಾಳೆ ನಾನು ನನ್ನ ಭಾಷಣವನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

Mr. SPEAKER.—If he interprets in his own way the time allowed to his party will be taken into consideration ; the time taken by him will be counted against that.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಲಕ್ಕಪ್ಪ.—ಸ್ವಾಮಿ, ಈ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆ ಏನಿದೆ, ಸರ್ಕಾರ ಅದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಖಾತೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಸಣ್ಣ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಬಹುಶಃ ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕಸಾರಿ ಉತ್ತರ ಕೊಡತಕ್ಕ ರೀತಿ ನೀತಿಗಳನ್ನೂ, ಅವರು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡ ತಕ್ಕ ರೀತಿ ನೀತಿಗಳನ್ನೂ ನೋಡಿದರೆ, ಬಹುಶಃ ತಾತ್ಕಾಲಿಕಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲೂ ಕೂಡಾ ಹಿಂದೆ ಯಾವ ರೀತಿ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತೋ, ಆ ರೀತಿ ನಡೆದುದೇ ಆದರೆ ನಾವು ಬಹಳ ಕಷ್ಟ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕಾಣ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸಣ್ಣ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಅತಿ ಜಾಗ್ರತೆಯಾಗಿ ಕಾರ್ಯಗತ ಗೊಳಿಸಬೇಕು. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಶಾಶ್ವತವಾಗಿ ಮಾಡತಕ್ಕ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನಾಳೆಯಿಂದಲೇ ತ್ವರಿತಗೊಳಿಸ ಬೇಕೆಂಬ ಸೂಚನೆಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕು. ಹಿಂದೆ ಇದ್ದಂತ ಪೆಂಡಿಂಗ್ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸದೆ ಯಾರೂ ಹೊಸ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಬಾರದು ಎಂದು ಮರಾಮತ್ ಇಲಾಖೆಗೆ ಸೂಚನೆ ಕೊಡಬೇಕು. ಈ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ಮುಂದೆ ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾಗುವುದು. ಆದುದರಿಂದ ಸಣ್ಣ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ಕ್ಷಾಮ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇದೆಯೋ ಅಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡಿ ಶಾಶ್ವತವಾದ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು.

ಇನ್ನೊಂದು ವಿಷಯವೇನೆಂದರೆ, ಈಗ ಯಾವ ಯಾವ ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಕೊಡ ಬೇಕೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸುತ್ತೀರೋ ಆಯಾ ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿ ನಾಳೆಯೇ ಅತಿ ಜಾಗ್ರತೆಯಾಗಿ ಕೆಲಸವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡುವ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸಬೇಕು ಮತ್ತು ಈ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ದವರು ಶಾಶ್ವತವಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕು. ಈ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಬಹಳ ತುರ್ತಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಆಹಾರೋತ್ಪಾದನೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರ ಹಾಕಿಗತಕ್ಕ ಯೋಜನೆಗಳ ಪೈಕಿ ಹಣ್ಣು, ತರಕಾರಿ, ಮೀನು, ಮೊಟ್ಟೆ.........

Mr. SPEAKER.—The Hon'ble Member is developing a new point. I wil give him five minutes tomorrow.

Now, the House will adjourn and meet tomorrow at 9 A.M.

The House adjourned at Seven Minutes past Six of the Clock to meet again at Nine of the Clock on Friday the 15th October, 1965.